

Προβληματισμοί

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

94ον Τεύχος

HELLENIC INSTITUTE for STRATEGIC STUDIES
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ-ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2018

Νίκης 11, 105 57 Αθήναι

Ευρώ 0,01

Ομιλίες

* «The Critical Challenge of Eastern Mediterranean Security and Europe's Future»

By Vice Admiral (ret) V. Martzoukos HN

Άρθρα

* Η Εκτέλεση Κωνσταντίνου Κατσίφα, ο Έντι Ράμα και η Τουρκία

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Μπαλτζώη

* Αντιπατριωτισμός, μια πέμπτη φάλαγγα πληρωμένη με εκατομμύρια δολάρια και ευρώ!

Του κ.Γ. Παπαδοπούλου-Τετράδη

* Παρελάσεις, ελληνική παιδεία και ιστορία της Κυρίας Αννυ Λιγνού

* «Για ποιο λόγο να διατηρούμε έναν πανάκριβο Στρατό εάν δεν τον χρησιμοποιούμε»;

Του Σχου ε.α. Δημητρίου Κωνσταντινίδη

* Αποτροπή ή Πόλεμος;

Του Υποναύαρχου ε.α. Δημήτρη Τσαϊλά ΠΝ

* Απαιτούνται Δομικές Αλλαγές στην Οικονομία

Του κ. Δημητρίου Ζακωντίνου

Οικονομολόγου- Μέλους & τ. Αντιπροέδρου ΕΛΙΣΜΕ

* Τι διδαχθήκαμε 100 Χρόνια από τη Λήξη του «Μεγάλου Πολέμου»

Του Υποστρατήγου ε.α. Ιπποκράτη Δασκαλάκη

* Εθνική ανάγκη η κινητοποίηση των Ελλήνων μεγιστάνων και των Ομογενειακών Συλλόγων

Του Ταξιάρχου (ΤΘ) ε.α. Βασιλείου Ι. Βάσιλα

* Το ΝΑΤΟ ως εργαλειοθήκη στις Αμερικανικές Γεωστρατηγικές επιδιώξεις. Η σκοτεινή πλευρά

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου ΛΟ Μπαλτζώη

* Το δημοκρατικό έλλειμμα στην Ευρωπαϊκή Ένωση

Της κ. Αναστασίας Μπουρσαντζή

* Ισορροπία, εντροπία και ροπές στα χρηματοοικονομικά και τους στρατιωτικούς σχηματισμούς

Της κ. Χριστίνας Μπαρμπαρακού

* Η απαρχή μιας Ευρώπης πολλών ταχυτήτων;

Του κ. Θεοδώρου Μπαζίνη

* Η Κριμαία, η Αλεξανδρέττα, η Θράκη και η Μακεδονία

Του Δρ Κλεάνθη Κυριακίδη

* Σημαιοφόρος της «Μεγάλης Αλβανίας» ο Ράμα

Του κ. Σταύρου Λυγερού

* Ο Ερντογάν επαναφέρει το “δόγμα” του Αχμέτ: Στρατηγική της Άγκυρας η διαρκής ένταση

Του κ. Νίκου Μελέτη

* Τι έχει πετύχει μέχρι σήμερα η Ρωσία με την εμπλοκή της στη Συρία;

Του Ανδρέα Ματζάκου

Δοκίμια

* Η πλειοψηφία των εθελοδούλων

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου

Αργυροπούλου

Επισκοπήσεις

* Με μια Ματιά, η Ελλάδα και ο Κόσμος

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη

Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

Οι Προβληματισμοί του Εκδότου

Αγαπητά μέλη και φίλοι

Το 2018 μας αφήνει πικρή γεύση και μας κληροδοτεί έντονη ανησυχία για το αύριο. Η διαφημισμένη έξοδος από τα μνημόνια (μαζί με ανάληψη τεραστίων οικονομικών υποχρεώσεων για τα επόμενα έτη), συνοδεύεται από παρατεταμένη αδυναμία δανεισμού από τις αγορές, από ένδεια ξένων επενδύσεων και από αποθαρρυντικούς αναπτυξιακούς ρυθμούς. Η Ελλάς είναι ουραγός στην ανταγωνιστικότητα και πρωταθλητής στην φορολογία και την ανεργία. Το διογκωμένο δημόσιο, η γραφειοκρατία, η καθυστέρηση απονομής δικαιοσύνης, η διαφθορά και το διαρκώς μεταβαλλόμενο φορολογικό σύστημα αποθαρρύνει και τον πλέον καλόπιστο επενδυτή.

Οι Έλληνες πολίτες πέραν των οικονομικών τους προβλημάτων, περιμένουν καθημερινά στους δέκτες τους για να πληροφορηθούν τις εκάστοτε τουρκικές απειλές και προκλήσεις, τις αλυτρωτικές κορώνες Αλβανών και Σκοπιανών, τις εκάστοτε περικοπές αμυντικών δαπανών, τις νέες εισροές κυρίως Μουσουλμάνων μεταναστών από Ασία και Αφρική, τις νέες ληστείες και κακοποιήσεις θυμάτων, τους νέους βιασμούς (κυρίως από αλλοδαπούς), τις εκάστοτε αποφυλακίσεις κακοποιών, τις καθημερινές «ευεργετικές» δράσεις και επιπτώσεις του πανεπιστημιακού «ασύλου», τα πολεμικά ανακοινωθέντα από το «ανεξάρτητο κράτος των Εξαρχείων», τις νέες αυξήσεις στα διόδια που ανακοινώνει το πρώην Κίνημα «δεν πληρώνω», τον τραμπουκικό «ακτιβισμό» των «Ρουβικώνων» κ.ο.κ..

Οι παλαιότεροι Έλληνες αναρωτιούνται εάν ζουν σε μία κανονική ευρωπαϊκή χώρα. Για περίπου 700.000 νεαρούς Έλληνες δεν τίθεται τέτοιο ερώτημα αφού έχουν ήδη μεταναστεύσει σε άλλες ευνομούμενες χώρες και μάλιστα σε μία εποχή για την Ελλάδα όπου η διαφορά θανάτων και γεννήσεων επιφέρει την πληθυσμιακή απώλεια 40.000 περίπου Ελλήνων ετησίως.

Ενώπιον του προαναφερθέντος καταστροφικού τοπίου που δεν προοιωνίζει οτιδήποτε θετικό για το μέλλον, είναι ανάγκη να αφυπνισθούν οι Έλληνες πολίτες και να απαιτήσουν δυναμικά από τις πολιτικές ηγεσίες να προβούν σε σειρά εθνικών διακομματικών ενεργειών εντός του 2019, όπως οι ακόλουθες:

1. Να επιτευχθεί οικονομική ανάπτυξη (με κορμό την γαλάζια ανάπτυξη). Στο πλαίσιο αυτό να παύσουν επί τέλους παρωχημένες και χρεοκοπημένες ιδεοληψίες και να καταστεί η χώρα φιλική σε ιδιωτικές επενδύσεις, ιδιωτικά και ξενόγλωσσα πανεπιστήμια, στην σύνδεση ΑΕΙ και ΑΣΕΙ με τις απαιτήσεις αγοράς, με την επιτάχυνση εκμεταλλεύσε-

ως των υποθαλασσίων υδρογονανθράκων της Ελλάδος κ.λπ..

2. Να αντιμετωπισθεί το Δημογραφικό και Μεταναστευτικό εθνικό πρόβλημα. Το πρόγραμμα κάθε πολιτικού κόμματος στους τομείς αυτούς να αποτελέσει κύριο κριτήριο και οδηγό για τους ψηφοφόρους στις επικείμενες εκλογές.

3. Να μην επικυρωθεί η επιζήμια για τα Εθνικά μας Συμφέροντα συμφωνία των Πρεσπών από την Βουλή των Ελλήνων.

4. Να αποτελέσει πρώτη προτεραιότητα η ενίσχυση των ΕΔ και της αμυντικής βιομηχανίας της χώρας. Να αναθεωρηθούν άμεσα οι θεσμοί θητείας και εφεδρείας. Να προσαρμοσθεί η Δομή Διοικήσεως και Δομή Δυνάμεων των ΕΔ και ΣΑ στις τρέχουσες απαιτήσεις.

5. Να αποκατασταθεί η τάξη και ασφάλεια των Ελλήνων πολιτών.

6. Να σταματήσει η αφαίρεση σημαντικών κεφαλαίων της Ιστορίας από το εκπαιδευτικό μας σύστημα, χάριν πολιτικών σκοπιμοτήτων και ιδεοληψιών.

7. Να προστατευθούν έμπρακτα οι Ελληνικές μειονότητες στην Αλβανία και Τουρκία. Να διατηρηθεί και ενισχυθεί η γέφυρα με τον απόδημο ελληνισμό.

8. Να προστατευθούν οι παραμεθόριες περιοχές και να διατηρηθεί και αυξηθεί ο πληθυσμός τους με σειρά μέτρων.

Δυστυχώς οι εξελίξεις γύρω μας είναι ραγδαίες και δεν υπάρχει περιθώριο εφησυχασμού, ούτε απλών ενεργειών ρουτίνας. Ολόκληρος ο ελληνισμός Ελλάδος, Κύπρου και απόδημος οφείλει να συνεγερθεί, να ενωθεί, να ομονοήσει, να χαράξει νέα πορεία και να την ακολουθήσει δίχως χρονοτριβές και παρεκκλίσεις. Οι ευχές πάντοτε ευπρόσδεκτες αλλά «Συν Αθηνά και χείρα κίνει». Για πολίτες που δεν εντάσσουν τον εαυτό τους στους «ραγιάδες και ρουσφετολάγνους» ή στους «κομματικά πειθήνιους οπαδούς», η Δημοκρατία τους προσδίδει πολλά όπλα προκειμένου να διεκδικούν με εμμονή και ωριμότητα τα δικαιώματά τους.

Σας εύχομαι καλά Χριστούγεννα, χρόνια πολλά και δημιουργικά σε σας και τις οικογένειές σας.

Δεκέμβριος 2018

Αντιναύαρχος Β. Μαρτζούκος ΠΝ
Επίτιμος Διοικητής ΣΝΔ
Πρόεδρος ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Ιδιοκτήτης: ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. ΚΩΔΙΚΟΣ 016037

Εκδότης-Διευθυντής: Β. Μαρτζούκος

Υπεύθυνος Συντάξεως: Κ. Αργυρόπουλος

Υπεύθυνος Τεχνικής Υποστηρίξεως: Α. Τόσιος

Συντ/κή Ομάδα: Ε. Τέμπος, Α. Μπασαράς, Π. Κατσαρός, Ι. Μπαλτζώης

DTP-Καλλιτεχνικά: Κ. Αργυρόπουλος

Εκτύπωση: ΝΕΜΕΣΙΣ Α.Ε.

Διευθυντής

Γραφεία: Νίκης 11

TK 105 57 Αθήναι

Τηλέφωνο: 210 8211025

Fax: 210 8211056

E-mail: elesme@otenet.gr

Λιαδίκτυο: www.elisme.gr

«The Critical Challenge of Eastern Mediterranean Security and Europe's Future»

By Vice Admiral (ret) V. Martzoukos HN
Honorable CO of Hellenic Naval Academy (HNA)
President of Hellenic Institute for Strategic Studies (HELISS)

ABSTRACT

Mediterranean Sea constitutes an important sea way for international trade and energy transportation. As for Europe, Mediterranean Sea is valuable for its safety, stability and prosperity. This lecture examines recent maritime security threats and challenges in Eastern Mediterranean in conjunction to major geopolitical and energy developments in the broader area. These security threats and challenges possibly set the conditions for a future crisis, bluntly affecting Europe. After an epigrammatic evaluation of European maritime security strategy, the lecture places relative conclusions and recommendations.

GEOPOLITICAL ENVIRONMENT OF E. MEDITERRANEAN

The Eastern Mediterranean Sea is a major strategic point for international shipping and commerce. Since the strategic environment in this area is shaped by external forces from the Levant, Eurasia, Black Sea, Africa and the Atlantic basin, its security has been progressively globalized.

The discovery of hydrocarbon resources in the East Mediterranean offers opportunities, but it also raises the potential for conflict over these resources. Additional destabilizing factors are the war in Syria, the Arab-Israeli conflict and the unresolved Cyprus issue.

Russian Federation is actively involved into this area seeking influence and political, security, military, economic and energy gains. China is paving the way of a new Silk Road through the broader region and keeps close relations with resource-rich states in Africa and the Gulf region.

The US focus on the Pacific Ocean has led to a reduction of its naval presence in the Mediterranean area. The level of a common strategic approach between US and the EU will shape the evolutions in E. Mediterranean. The situation in Mediterranean has resulted in two fundamental documents: NATO Alliance Maritime Strategy (AMS), of 2011, and the EU Maritime Security Strategy (EUMSS), of 2014.

THREATS AND CHALLENGES. WHY RECENT DEVELOPMENTS ARE IMPORTANT FOR EU.

The EU faces several critical challenges, from security threats coming from Middle East, Africa and Russia to an adjustment to a changing world. Between various destabilizing factors, irregular mass migration is the most challenging.

Europe is energy depended and imports most raw materials by sea. Some of the world's main maritime routes' choke points lie in the EU's maritime borders. Therefore, it is in the EU's highest priorities to ensure that these trade routes are free of threats and challenges. The following activities threaten the free and safe use of E. Mediterranean:

- Influence competition between super powers
- * Disputes over territorial and maritime borders between coastal nations
- Illegal immigration
- Human trafficking and smuggling
- * maritime terrorism
- * Illegal and unregulated fishing (IUU)
- * Narcotics trafficking
- Oil bunkering and smuggling
- Environmental degradation (such as the dumping of toxic waste at sea)
- Arms trafficking
- Cyber threats for shipping
- * Maritime accidents
- Movement of weapons of mass destruction (WMD)
- * Piracy

The still unresolved division of Cyprus, the territorial and border Turkish claims over Greece as well as diverse interpretations of national EEZ (Greece, Turkey, Israel, Cyprus, Lebanon), are causes for a potential conflict.

Regarding the environmental aspect, a possible ecological disaster will have a serious impact for the whole region.

THE CHALLENGE OF ENERGY IN E. MEDITERRANEAN

The development of energy projects between Israel, Egypt, Cyprus and Greece set the conditions for a new Eastern Mediterranean energy corridor providing in the future energy supplies to the EU. Additionally the EuroAsia Interconnector, an electricity cable of 2000 MW, between Israel, Cyprus and Greece, enables the connection to the European electricity system.

The strategic cooperation between Greece, Cyprus, Israel and Egypt, should avoid any axis against regional countries and the logic of a zero sum game. Those four countries should try to promote cooperation with the U.S., NATO, EU and other willing regional Countries.

The energy export route from E. Mediterranean to Europe has not yet been finalized. The choice of LNG plants would benefit Greece since there is already a relative infrastructure, several Greek ship owners have invested in LNG carriers and Greece could be part of natural gas network that will link Southern and North Europe through a number of Balkan and Central European interconnectors.

European Union has decided to include the East Med Pipeline in its revised list of projects of common interest. The EASTMED pipeline constitutes a physical connection between the E. Mediterranean and Europe and would give Europe the incentive to become more deeply engaged in the area.

The Southern Gas Corridor can play an important role in EU's energy security. The Trans Adriatic Pipeline (TAP) can be a leading transit hub on the southern-northern axis by a series of interconnecting pipelines, like IGB. In addition to TAP, Greece has the chance to exploit the potential hydrocarbon deposits in western Greece and in the maritime areas south and southeast of Crete. Greece could consider its participation to the Russian-proposed "Turkish/Greek Stream" which will replace existing pipelines through Ukraine.

The Turkish expansive policy against Greece and

Cyprus is a challenging issue of instability in E. Mediterranean. For Turkey, existing status quo, International Justice and treaties have to be updated and adjusted in order to fulfill its vision about «the land and sea borders of its heart». According to Turkish geopolitical perception the Greek islands and Cyprus pose strategic pressure on Turkey and set obstacles to its revisionist peripheral hegemonic ambitions, especially after the discovery of hydrocarbon resources. Additionally the Turkish military buildup creates concerns about a possible arms race in the region.

As for the European member of Cyprus, Turkey is the only Country in Earth that does not recognize its existence but at the same time is ready to negotiate with it and to be a candidate member in EU. The Cyprus issue is basically an issue of illegal invasion and occupation according to UN resolutions. A viable solution is of vital importance for the stability of E. Mediterranean. The principles and provisions of EU provide all the necessary assurances that all the communities on the Island will be safe and prosperous. Turkey's obsession that any solution should include its right to be a guarantor on an EU Country like Cyprus and to keep troops on the Island serves clearly only its national interests and not peace and stability in the area.

Energy companies invested in the region are eager to begin full development and exploitation of the fields that have already been explored. Cyprus' EEZ is recognized by the United Nations, EU, United States, Russia, Israel, Egypt, Greece, and Lebanon. Greek Cypriots have committed to equitably sharing the profits from energy resources with Turkish Cypriots upon reunification of the island.

The EU's direct involvement in E. Mediterranean as a consumer, as an investor, and as a technical provider will be critical. The UN, the US and EU could establish a regional multilateral system in E. Mediterranean committed to the UN Convention on the Law of the Sea, with protected infrastructure, in order to promote stability and prosperity.

THE MASS IRREGULAR MIGRATION ISSUE

Besides European intense demographic problem, EU faces mass irregular migration from Asia and Africa, which divides member states, affects social cohesion, increases euroskepticism and creates centrifugal trends. Southern countries like Greece and Italy are directly exposed on the front line of migration.

Before undertaking any immigration and integration policy, Europe should answer several questions like the following:

- What is the immigration quantitative limit for not affecting the European identity?
- What are the causes of Islamic terrorism and what is the place of religion in a secular Europe (religious pluralism, renewal of Christian cultural identity or more radical secularism)?
- How much realistic is the view that the shrinking European population can be replaced by immigrants from Asia and Africa?
- What should be the level of immigrants integration: assimilation or some degree of multicultural integration?

CURRENT EU POLICY

The EU response to the whole spectrum of security challenges is the EU Global Strategy stated in 2016. Its main points are the implementation of security and defence strategy, the European Defence Action Plan (EDAP) and

strengthening EU-NATO cooperation.

EUROPEAN MARITIME SECURITY STRATEGY

Maritime security can be understood as a set of policies, regulations, measures and operations to secure the maritime domain.

The UN Convention on the Law of the Sea (UNCLOS), governs all international maritime matters and provides responses to maritime security challenges. Even countries that have not ratified UNCLOS rely on it for resolving legal problems.

During the Hellenic Presidency a European Maritime Security Strategy was adopted in June 2014, which is based on a partnership between military and civilian actors and a European integrated maritime surveillance.

The founding principles of the EU Maritime Security Strategy are multilateralism, respect for human rights and promotion of the rule of law. The corresponding action plan is based on five pillars: External Action; Maritime Awareness, Surveillance and Information Sharing; Capability Development; Risk Management, Protection of Critical Maritime Infrastructure and Crisis Response and Maritime Security Research and Innovation, Education and Training. You may see on the screen some of the most important existing maritime surveillance systems.

MAIN PROBLEMS FOR IMPLEMENTING EMSS

The main obstacles in implementing EMSS are the following:

1. A large number of participants are engaged in Maritime issues and they all need to cooperate.
2. Maritime surveillance is strongly linked with national sovereignty, and is therefore mainly conducted at the national level.

EUROPEAN MARITIME SECURITY OPERATIONS

Concerning Maritime Security Operations, what is needed is an holistic approach including a coordinated national inter-ministry, inter-governmental and multinational cooperation involving the International Organizations, multinational agencies and relevant actors. MSO requires at least political willingness, maximization of maritime domain awareness, the deployment of layered maritime security from the high seas to port facilities and cooperation with commercial shipping agencies.

THE ROLE OF NAVIES

The new maritime challenges of insecurity, create a gray area between the functions of a navy and a coast guard and accordingly critical decisions as for the ships equipment for fighting wars and law enforcement. A new generation of low cost naval platforms may be required to complement high end capabilities and suitable to counter Maritime Irregular Warfare (MIW).

THE ROLE OF GREECE.

Given the reduced presence of the US in E. Mediterranean and the limited defence expenditures in EU member states, maritime security in this area can be an integration pillar for the Common Security and Defense Policy.

Greece's great geostrategic position at the crossroads of three continents, is vital in facing the growing instability in E. Mediterranean. The Greek significant role as

a factor of stability and security, can only remain if its basic security concerns in the Aegean and the SE. Mediterranean are met. NATO has access in the crucial base of Souda Bay, as well as in several other facilities throughout the Country. Greece's choice to be strategically connected to the Western institutions, is not based only on national interests but also on the cultural Western values of Greek heritage like Democracy and secular state.

Greece, a traditionally maritime nation, is part of the E. Mediterranean and since ancient times has maintained strong and unbroken bonds with the peoples and countries of the region. Today it keeps a comprehensive active diplomatic agenda with regional initiatives for stability and cooperation in Balkans, E. Mediterranean and M. East. At the same time it has an active policy of resolving the Cyprus issue on the basis of a fair and viable solution outlined in UN Security Council Resolutions. Greece promotes strong cooperation with Cyprus, Israel, Egypt, Lebanon, Palestine and Jordan. Finally, Greece – already a wellknown power in tourism and shipping- is strengthening its role as an energy and transport hub.

MAIN CONCLUSIONS

The Eastern Mediterranean Sea is a major strategic point. Recent geopolitical shifts have brought the progressive globalization of Mediterranean security.

The East Mediterranean's gas resources can promote cooperation and contribute to the economic development and energy security of its regional Countries. Russia plans to restore a credible presence in E. Mediterranean is likely to slow the US disengagement from this area.

The EU is directly involved in E. Mediterranean as an energy consumer, as an investor, as a technical provider and mostly as a Union with geographical land and sea borders in that area through Greece and Cyprus.

The Turkish expansive policy constitutes a challenging issue of instability in E. Mediterranean.

It is in the interests of UN, US and EU to keep stability in E. Mediterranean. Furthermore it is in the interests of US and EU the exploitation of energy resources of that area and the supply of EU.

The mass irregular migration directly affects the European security, the cohesion and interstate and social solidarity.

MAIN RECOMMENDATIONS

The US, Russia and regional states should cooperate building measures of confidence and reducing the risk of confrontation in order to deter a crisis.

The UN, the US and EU could establish a multi-lateral system committed to the UN Convention on the Law of the Sea, with protected infrastructure in E. Mediterranean. Member states in this institution could commit to mandatory arbitration with appeal to the International Court of Justice. The institution should be open to any state bordering the E. Mediterranean, provided that it accepts the legal standards for the dispute settlement. Claiming States outside of this institution should face a negative stance by UN, US and EU.

EU, should be more active and responsive in E. Mediterranean. The threats and challenges in that area do not concern only the countries of the "front line" but all the EU member states. E. Mediterranean offers an opportunity

for EU to start implementing cooperation under the ESDP.

EU's future geopolitics, energy security and climate change are connected to its Eastern and Southern partners. EU should encourage regional cooperation and reforms, with possible financial or technical assistance and special emphasis in facing effectively migration, radicalization, terrorism, as well as trade, agricultural and fisheries issues.

The EU must pursue an effective migration policy based on solidarity and shared values. In this context it needs to prevent and deter irregular migration and promote legal and controlled migration. EU has to establish a common European asylum status and a fair relocation and distribution of migrants in Europe, by immediately reforming the Dublin Convention.

EU must have a reliable ability to perform Maritime Security Operations building a cooperation framework between its own member States and with third parties.

The strategic relationship between Greece, Cyprus, Israel and Egypt contributes to the desired stable and prosperous future of E. Mediterranean.

Greece a traditional maritime nation, member of EU, a strategic US ally and with privileged relationship with countries of the E. Mediterranean could play an important role to the stabilization of the region.

EPILOGUE

An area of strategic importance like E. Mediterranean has to be safe and prosperous. The situation in this area is promising provided that the main destabilizing factors are to be faced effectively. Proactive and active measures and initiatives have to be taken now since peace, freedom, security, prosperity and justice are not to be taken for granted.

13 November 2018

REFERENCES

1. Clingendael Institute: «At the Gate. Civil and Military Protection of Europe's Borders», Netherlands Institute of International Relations, Feb. 2017
2. Cropsey S. – Brown E.: «Energy: The West's Strategic Opportunity in the Eastern Mediterranean», Hudson Institute, December 2014
3. Dimou Antonia: «Energy as an East Mediterranean Opportunity and Challenge», National Security and the Future 1-2 (18) 2017
4. EU: «Managing Migration in All its Aspects», Commission Note ahead of the June European Council 2018
5. Franceschini Jacopo: «Eastern Mediterranean, Turkey Boycotting Natural Resources Exploitation», European Neighbourhood Council, Editorial Board, Jul 11, 2018
6. Hayman Andrew: «East Mediterranean Gas will Improve Energy Security in Western Europe», Apr. 17, 2017
7. Dr. Marketos N. Thrassy: «Eastern Mediterranean Energy Geostrategy on Proposed Gas Export Routes», Fondation pour la Recherche Stratégique, Note n 11/2018, 04 – July – 2018
8. Noi Aylin Unver: «Gas For Peace or War in Eastern Mediterranean», Anadolu Agency 16 – 03 – 2018
9. Protopapas George: «The New Geopolitics and Greek Perspective in the Eastern Mediterranean», July 03, 2017
10. Seiti Effie: «Military Efforts in the Mediterranean Basin», GWPOST, Feb. 2016
11. Siousiouras P. – Chrysochou G.: «Southeastern Mediterranean: The Case Study of Geopolitics and Maritime Delimitation Issues», Global Journal of Human – Social Science, Vol. 14, Issue 7, Version 1.0 Year 2014
12. Stergiou Andreas: «Russia's Energy and Defense Strategy in the Eastern Mediterranean», Economics World, Mar. – Apr. 2017, Vol. 5, No 2, 101-119
13. Tilliros Panayiotis: «The Role of East Med Gas in the European Energy Security and Best Cyprus Gas Monetization Option», ΟΝΗΣΙΑΟΣ 26 April 2018
14. UNEP/MAP: «Mediterranean Strategy for Sustainable Development 2016 – 2025», United Nations Environment Programme/Mediterranean Action Plan, May 2016
15. Widdershoven Cyril: «An Eastern Mediterranean Offshore Gas War Is Brewing», Feb 14, 2018

Η Εκτέλεση Κωνσταντίνου Κατσίφα, ο Έντι Ράμα και η Τουρκία

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Μπαλτζώη

Άναυδος ο Ελληνικός λαός παρακολούθησε τις δραματικές εξελίξεις γύρω από το τραγικό και συνάμα εγκληματικό γεγονός της δολοφονίας του Έλληνα ομογενή Κώστα Κατσίφα, από τους Βουλιάρατες της Βορείου Ηπείρου. Άναυδοι όλοι μας από το άπιστευτο και απύθμενο θράσος, την ασέβεια στην μνήμη ενός νεκρού και τον κυνισμό της πολιτικής ηγεσίας της Αλβανίας. Άναυδοι επίσης από την ανεξήγητη στάση, συμπεριφορά, ατολμία και αφωνία της Ελλάδος, σε βαθμό που όλοι μας να διερωτηθούμε τι συμβαίνει, τι κρύβεται από πίσω και γιατί αυτή η συμπεριφορά και στάση, η οποία προφανώς δεν εξυπηρετεί τα εθνικά συμφέροντα και δίνει την εντύπωση φοβικού συνδρόμου, ή ενδεχομένως ανικανότητας να διαχειριστούν θέματα εθνικού συμφέροντος

Η Υψηλή Στρατηγική μιας χώρας προϋποθέτει την διάθεση και χρήση όλων των μέσων μιας κρατικής οντότητας, όπως η διπλωματία, η οικονομία η στρατιωτική ισχύς, οι συμμαχίες, οι ψυχολογικές επιχειρήσεις (υβριδικός πόλεμος) κλπ. Και αυτή είναι η ευθύνη, ενώπιον της ιστορίας, των κυβερνώντων, που επιβάλλει πολιτική δράση και η οποία τελικά συνιστά την πολιτική της εθνικής ασφάλειας. Και αναφερόμαστε σε όλα τα παραπάνω για να καταδείξουμε την ανεξήγητη προς το παρόν στάση της πατρίδας, για μια εγκληματική δραστηριότητα κατά Έλληνα ομογενούς μας, που κατέχει και την Ελληνική υπηκοότητα, αλλά και την μετέπειτα ανεξήγητη αναידή και υπεροπτική συμπεριφορά της γειτονικής χώρας. Η συμπεριφορά αυτή που απέχει από συμπεριφορά πολιτισμένης χώρας, εκφράστηκε από τις αρμόδιες δημόσιες υπηρεσίες της (προφανώς με άνωθεν εντολές) με άρνηση συνεργασίας στην διερεύνηση του τραγικού γεγονότος, με «εξαφάνιση» ενοχοποιητικών στοιχείων από τη σορό του θανόντος, με εκβιασμό της οικογένειας για μη προσφυγή της σε δικαστήρια, με μεταφορά της σορού στα Τίρανα, αρνούμενοι να την παραδώσουν στους οικείους επί δεκαήμερο για την ταφή του και μετά από προσωπική παρέμβαση του προέδρου της Αλβανίας και πολλά άλλα που αποκαλύφθηκαν από την πληροφόρηση των ΜΜΕ.

Δεν θα αναφερθούμε στην εξιστόρηση των γεγονότων, που είναι γνωστά σε όλους μας και που εξελίχθηκαν στο χωριό Βουλιάρατες, που κατοικείται πλήρως από Έλληνες ομογενείς μας (6 χιλιόμετρα από τα Ελληνοαλβανικά σύνορα), ένα μαρτυρικό χωριό και συνάμα συμβολικό, αφού στην περιοχή εκεί έγιναν σφοδρότατες μάχες κατά τον Ελληνο-Ιταλικό πόλεμο του 1940, με εκατοντάδες νεκρούς εκατέρωθεν. Τα ΜΜΕ μας ενημέρωσαν πλήρως για το τραγικό γεγονός, που ένας νεαρός Έλληνας ομογενής (και με Ελληνική υπηκοότητα) βρήκε τραγικό θάνατο, στην ουσία εκτελέστηκε εν ψυχρώ και μεθοδευμένα από

τις ειδικές Αλβανικές δυνάμεις RENEΑ και αυτό θα διερευνήσουμε. Το “Ενοπλο Τμήμα Εξουδετέρωσης” γνωστό με το ακρωνύμιο RENEΑ είναι η αντιτρομοκρατική μονάδα της Αλβανικής Αστυνομίας και στην ουσία επιβεβαίωσε το όνομά της, καθόσον παραπέμπει στο τελικό αποτέλεσμα της επιχείρησης που ανέλαβε και η οποία έφθασε στις Βουλιάρατες σε ελάχιστο χρόνο, λες και περίμενε τα γεγονότα. Προκαταβολικά να πούμε ότι η Μονάδα αυτή ελέγχεται κατευθείαν από τον πρωθυπουργό της χώρας, τον Έντι Ράμα, οπότε εδώ δημιουργούνται ορισμένα κρίσιμα ερωτήματα, που θα προσπαθήσουμε να αποκρυπτογραφήσουμε, όπως γιατί εκτελέστηκε, ποιος έδωσε εντολή και τι σκοπό εξυπηρετούσε η εκτέλεσή του Κωνσταντίνου Κατσίφα.

Αντιλαμβανόμαστε όλοι, ότι η εντολή εκτέλεσης, δεν δόθηκε από τον τοπικό διοικητή της Μονάδας, ούτε από τον ανώτερο διοικητή της, ούτε από τον αρχηγό της Αλβανικής Αστυνομίας, αλλά ούτε και από τον Υπουργό εσωτερικών της Αλβανίας, όπου υπάγεται η Αλβανική Αστυνομία, γιατί απλά Υπουργός δεν υπήρχε εκείνη την ημέρα, καθόσον ο νέος υπουργός δεν είχε ορκιστεί ακόμη. Άρα ο μόνος που ήταν αρμόδιος να δώσει εντολή ήταν ο Αλβανός πρωθυπουργός. Και όπως ισχυρίζονται ανώτερα ομογενειακά στελέχη, καθώς και η οικογένεια του θανόντος, η εντολή ήλθε από πολύ ψηλά, από αυτόν που είχε την αρμοδιότητα. Το επόμενο ερώτημα είναι γιατί έγινε, ενώ θα μπορούσε άνετα να συλληφθεί. Πριν απαντήσουμε στο ερώτημα θα αναφερθούμε σε κάποιο γεγονός, που φαινομενικά δεν έχει σύνδεση, στην ουσία είναι η εξήγηση της εκτέλεσης Κατσίφα. Την 18η Οκτωβρίου επισκέφτηκε τα Τίρανα ο τούρκος υπουργός εξωτερικών Μεβλούτ Τσαβούσογλου, για να τιμήσει την έναρξη του ακαδημαϊκού έτους του (παραρτήματος) Πανεπιστήμιου της Νέας Υόρκης, που ήταν Ελληνικών συμφερόντων αλλά πέρασε τελικά στον έλεγχο του τούρκικου μέσου άσκησης soft power του Ιδρύματος “Maarif Foundation”.

Σύμφωνα με έγκυρες πληροφορίες ο τούρκος ΥΠΕΞ, ζήτησε από την κυβέρνηση Ράμα να μην προχωρήσει στην ολοκλήρωση της Συμφωνίας οριοθέτησης των θαλασσίων ζωνών με την Ελλάδα, καθόσον είναι γνωστό ότι η Τουρκία επιχειρεί με κάθε μέσο να τορπιλίσει κάθε Συμφωνία στην ευρύτερη περιοχή που θα υιοθετεί τις βασικές αρχές της Σύμβασης για το Δίκαιο της Θάλασσας του Μοντέγκο Μπέι (UNCLOS) στην οριοθέτηση των θαλασσίων ζωνών. Έτσι ο Αλβανός πρωθυπουργός, που έχει σαν μέντορά του τον πρόεδρο της Τουρκίας Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν, ο οποίος τελικά αποδεικνύεται με την πολιτική του εχθρός της Ελληνο-Αλβανικής προσέγγισης και ο ίδιος συνειδητά μισέλληνας, έπρεπε να βρει τρόπο να τορπιλίσει

την προσέγγιση των δύο χωρών και την επίλυση προβλημάτων που ταλανίζουν τις δύο χώρες επί δεκαετίες, για να εκτελέσει την εντολή του μεγάλου αδελφού, του μέντορά του, του προτύπου του.

Ο τρόπος είναι γνωστός και χρησιμοποιείται αιώνες τώρα στην πολιτική. Εκμετάλλευση ενός τυχαίου γεγονότος, ή δημιουργία μιας προβοκάτσιας. Και όπως φαίνεται το τραγικό γεγονός της εκτέλεσης του Κατσίφα ανάγεται στην παραπάνω εξήγηση και η εκτέλεση Κατσίφα υπαγόταν στην δημιουργία οξυμένου κλίματος Ελλάδος – Αλβανίας και την ματαίωση ή έστω καθυστέρηση των διαδικασιών εξομάλυνσης των σχέσεων των δύο χωρών και την μη υπογραφή οιασδήποτε συμφωνίας.

Ο Κωνσταντίνος Κατσίφας, ο νεαρός Βορειοηπειρώτης, που γνώρισε σε νεαρή ηλικία τη δύσκολη ζωή της προσφυγιάς, αποφάσισε, πέντε χρόνια πριν, να επιστρέψει στα πατρογονικά εδάφη και να προσπαθήσει να αντιστρέψει, μόνος του ει δυνατόν, το κύμα του οριστικού αφελληνισμού στην Βόρεια Ήπειρο.

Στους Βουλιαράτες, προσπαθούσε να εμψυχώσει τους λίγους μόνιμους συμπατριώτες του και να ενισχύσει τις εκεί παραγωγικές δραστηριότητες. Ύψωσε την 28η Οκτωβρίου νόμιμα την Ελληνική σημαία και γενικότερα προσπαθούσε να αναζωογονήσει τον τόπο του που ερήμωνε. Γι' αυτό και ήταν επικίνδυνος για το αλβανικό καθεστώς. Η τακτική των Αλβανών ήταν να τον προκαλούν διαρκώς, να τον καλούν στο αστυνομικό τμήμα, να τον απειλούν, θέλοντας να τον υποχρεώσουν είτε να σιγήσει είτε να φύγει, είτε, εν τέλει, να τον εξοντώσουν. Έτσι και την ημέρα της εκτέλεσής του, στην εθνική γιορτή των Ελλήνων, την 28η Οκτωβρίου, κατέβασαν προκλητικά από την πλατεία του χωριού την ελληνική σημαία. Αυτός, μόνος του, μη μετρώντας συσχετισμούς και συμβάσεις, νιώθοντας κυνηγημένος από τη μια και εγκαταλελειμμένος από την ίδια την πατρίδα του, που θα έσπευδε να τον χαρακτηρίσει «εθνικιστή», συγκρούστηκε με την αλβανική εξουσία και εκτελέστηκε.

Ο Αλβανός Πρωθυπουργός, Έντι Ράμα, εξέδωσε ένα ανεπίτρεπτο για ηγέτη και συνάμα προκλητικό tweet, όπου χαρακτήρισε τρελό και εξτρεμιστή τον νεκρό Κατσίφα. Και όπως γράφει σε άρθρο της η κ. Σερβιτζόγλου, «τον όρο «τρελό» αποδόμησε με εξαιρετικό τρόπο ο Φουκός στην «Ιστορία της τρέλας», αποδεικνύοντας με ιστορικά ντοκουμέντα ότι ο όρος καθιερώθηκε από μονάρχες όταν ήθελαν να εξοντώσουν πολιτικούς τους αντιπάλους. Είναι δεδομένο ότι σκοπός του Κωνσταντίνου Κατσίφα ήταν η διασφάλιση των δικαιωμάτων της Ελληνικής μειονότητας.

Έδωσε την ευκαιρία στην αλβανική πλευρά να παραδώσει έναν νεκρό, ήρωα για ένα μεγάλο μέρος της μειονότητας και της Ελληνικής κοινής γνώμης, και έναν «προδότη, εξτρεμιστή, τρελό» για την αλβανική κοινή γνώμη.

Όσο για το αν ενδεχομένως ο Κωνσταντίνος Κατσίφας κατά καιρούς κατατρυχόταν από πατριωτική ψύχωση, ο Αριστοτέλης εδώ και αιώνες, έλυσε δια παντός το πρόβλημα της «διάστασης ανάμεσα στο συμβεβηκός και την ουσία», θεσπίζοντας ως νικήτρια την ουσία και σηματοδοτώντας την εξέλιξη και την τροπή της Δυτικής σκέψης μέχρι σήμερα. «Ο άνθρωπος δεν είναι, δεν εξαντλείται στις πράξεις του, σαν ολότητα και ως ουσία είναι πολλά περισσότερα από αυτές» κατέληξε ο μέγας Αριστοτέλης.

Το ερώτημα τώρα είναι, αν η Αθήνα μπορεί να

στείλει στα Τίρανα, με πειστικό τρόπο τα μηνύματα που πρέπει, ώστε να αντιληφθούν ότι το μέλλον και το συμφέρον των δύο λαών δεν είναι η έχθρα και η αντιπαράθεση, αλλά οι φιλικές σχέσεις και η συνεργασία και ιδιαίτερα για την Αλβανία, δεν είναι η Τουρκία όπως θεωρεί ο Ράμα, αλλά η Ελλάδα.

Σε ό,τι αφορά την Αθήνα, εκτός από τα κατάλληλα μηνύματα (πολλαπλών μορφών και πράξεων) που πρέπει να αποσταλούν με αποφασιστικό τρόπο

στα Τίρανα, θα πρέπει κατά την εκτίμησή μας, ο Έλληνας πρωθυπουργός, εκτός από το γράμμα που απέστειλε στην μητέρα του θανόντος Ζακ Κωστόπουλου, είναι χρέος του να αποστείλει γράμμα και στην χαροκαμένη Βορειοηπειρώτισσα μητέρα του Κωνσταντίνου Κατσίφα, που να την διαβεβαιώνει ότι η Ελλάδα στέκεται δίπλα στους Έλληνες ομογενείς μας και ότι θα προβεί σε κάθε ενέργεια, αφενός για την διαλεύκανση των γεγονότων, αφετέρου και την τιμωρία των υπευθύνων, με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Και ως επιμύθιο, ας θυμηθούμε τα λόγια του Έλληνα ιατροδικαστή κ. Θεόδωρου Βογιουκλάκη που του επετράπη και είδε το πτώμα για μόλις πέντε λεπτά, που συγκλονίζουν για να καταλάβουμε τι ήταν ο Έλληνας ήρωας Κατσίφας: «Τόσα χρόνια στην καριέρα μου δεν έχω ξαναδεί ένα τέτοιο γαλήνιο και χαμογελαστό πρόσωπο. Πέθανε ευτυχισμένος. Η αίσθησή μου είναι ότι άνοιξε τα χέρια και είπε “Σκοτώστε με”».

Αθάνατος!!!

*Ο Ιωάννης Αθ. Μπαλτζώης είναι Αντγος (ε.α.), Γεωπολιτικός Αναλυτής, με Μεταπτυχιακό (M.Sc.) στην Γεωπολιτική Ανάλυση –Γεωστρατηγική Σύνοψη του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, μέλος του ΔΣ του ΕΛΙΣΜΕ.

Αντιπατριωτισμός, μια πέμπτη φάλαγγα πληρωμένη με εκατομμύρια δολάρια και ευρώ!

Του κ.Γ. Παπαδοπούλου-Τετράδη

Πού βρέθηκαν τόσο Έλληνες να χλευάζουν την έννοια της πατρίδας, να απαξιώνουν κάθε τι που εμφανίζεται ελληνικό, να καταδικάζουν κάθε πολιτική που υπερασπίζεται εδάφη και κυριαρχίες της χώρας και να περηφανεύονται ότι είναι αντιεθνικιστές; Μα, στα ελληνικά πανεπιστήμια, στα απομεινάρια μιας εμμονικής αριστεράς και, κυρίως, στα κονδύλια αμερικανικών και ευρωπαϊκών ιδρυμάτων, που μετά το '80 χρηματοδότησαν ανθρώπους σε χώρες όπου η έννοια πατρίδα ήταν φρένο στην παγκοσμιοποίηση.

Επειδή η παγκοσμιοποίηση είναι το αύριο του καπιταλιστικού συστήματος. Και ο μόνος που μπορεί να καθυστερήσει το χτίσιμό του είναι τα σύνορα. Οι πατρίδες. Αν δεν υπήρχαν πατρίδες δεν θα υπήρχαν και σύνορα.

Το τραγελαφικό της υπόθεσης είναι ότι ο αριστερός διεθνισμός ταυτίζεται στο στόχο αυτό με τον καπιταλισμό! Όχι πατρίδες, όχι σύνορα. Όπως άλλωστε ταυτίζονται και στο μείζον: Ότι ο άνθρωπος είναι οικονομικό ζώο και ότι όλα τα της ζωής του εξαρτώνται από την οικονομία. Και ταυτίζονται και στο ότι ευημερία σημαίνει οικονομική ευημερία. Πού διαφέρουν; Στη διαχείριση αυτής της ιδεολογίας του homo economicus. Όχι στην ιδεολογία! Ο Μαρξ διαφωνούσε με τη διαχείριση που κάνει ο καπιταλισμός στο κεφάλαιο. Όχι με το κεφάλαιο αυτό καθαυτό σαν αξία.

Σ' αυτή την ταύτιση με τον μαρξισμό έπαιξε πολλά από τα λεφτά της η κεφαλαιοκρατική κλίκα που εξουσιάζει τον κόσμο εδώ και δεκαετίες. Έφτιαξε ιδρύματα δήθεν σύσφιξης της σχέσης των λαών και ιδρύματα συμφιλίωσης, όχι για να ειρηνέψει τους λαούς και να αμβλύνει τις εντάσεις ανάμεσα σε χώρες. Αλλά, για να σβήσει ιστορικές μνήμες, να μειώσει τα πατριωτικά αισθήματα των λαών, στην ανάγκη να τα εξαλείψει, και να μπορέσει έτσι να σπείρει πιο εύκολα τους αγωγούς, τα μαζικά προϊόντα, την κατανάλωση, τα κέρδη.

Και πώς θα το έκανε ευκολότερα αυτό από το να αλλάξει την παιδεία λαών- και του ελληνικού- με όχημα και πρόθυμους χρήσιμους ηλίθιους όσους εχθρεύονταν την έννοια της πατρίδας. Αυτοί ήταν τα έμμισθα ή άμισθα οχήματα της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Αυτοί είναι και σήμερα.

Το έκανε αυτό η Πέμπτη φάλαγγα του επεκτατικού καπιταλισμού και για να μπορεί να επεμβαίνει χωρίς αντίσταση όπου θέλει. Μια Γιουγκοσλαβία δεν ήταν καλό παράδειγμα. Ήταν όμως καλή άσκηση. Γιατί έπεσαν εκατομμύρια από ιδρύματα και λέσχες εξουσίας σε ΜΜΕ και σχολεία και σε κυβερνήσεις και σε κόμματα και σε πρόσωπα (και στην Ελλάδα) για να λειδορηθεί ο Σερβικός πατριωτισμός και να μετονομαστεί σε εθνικισμό.

Η Συρία και η Λιβύη είναι τρανταχτά παραδείγματα λαών που δεν αντιστάθηκαν καθόλου στην ξένη εισβολή, ενώ αντίθετα χωρίστηκαν σε οργανώσεις χρυσοπληρωμένες από τους εισβολείς, για να κάνουν τη δουλειά των ξένων κεφαλαιούχων και να σκοτώνονται μεταξύ τους. Αν είχαν μέσα τους την έννοια της πατρίδας τα πράγματα θα ήταν πολύ δύσκολα για τους ξένους.

Όπως είναι πολύ δύσκολα με τους Κούρδους και

τους Παλαιστίνιους. Επειδή και οι δύο υπερασπίζονται σθεναρά μια πατρίδα. Αλλά, και με τους Κουβανούς. Για τους οποίους τα σύνημα ήταν αυτό που εμφυσούσε ο-Αργεντίνος παρ όλα αυτά- Τσε Γκεβάρα: Patria o muerte. Πατρίδα ή θάνατος!

Επειδή, κι αυτό δεν το ξέρει η αριστερίστικη αρρώστια, η αριστερά δεν μπορεί παρά να είναι πατριωτική. Για να σέβεται όλες τις πατρίδες.

Όσοι έχουν μια ηλικία θα θυμούνται ότι μέχρι την εισβολή και το βομβαρδισμό της Γιουγκοσλαβίας οι αντιπατριωτικές κορώνες και η αντιπατριωτική κουλτούρα ήταν περιορισμένη στην Ελλάδα. Περιοριζόταν σε ελάχιστες αριστερίστικες οργανώσεις και σε ένα μέρος από τους οπαδούς του ΚΚΕ. Ένα μέρος, γιατί ο Φλωράκης δεν υπήρξε ποτέ αντιπατριώτης.

Ο Φλωράκης, όπως και πολλοί κομμουνιστές και αριστεροί μη μαρξιστές και αναρχικοί, ήξεραν από τη θεωρία και την πράξη, αυτό που τόνισε χτες και ο Μίκης. Ότι δεν μπορείς να αγαπάς τις πατρίδες των άλλων αν δεν αγαπάς τη δική σου. Δεν μπορείς να σέβεσαι κανέναν αν δεν σέβεσαι πρώτα τον εαυτό σου. Ο αληθινός διεθνισμός είναι πατριωτικός.

Από το '90 και μετά, λοιπόν, τα ξένα κονδύλια πλήθυναν, όπως και οι καθηγητές στα ελληνικά πανεπιστήμια, τα βιβλία, τα συγγράμματα, αλλά και οι «πρόθυμοι» δημοσιογράφοι στις εφημερίδες. Και μαζί τους πλήθυναν και εκείνοι που μεθοδικά άρχισαν να διαστρέφουν τις έννοιες και να διδάσκουν κάθε τι πατριωτικό σαν εθνικιστικό! Ανεμπόδιστοι και από ένα κοσμοπολιτικό σοσιαλδημοκρατικό κεντρικό κράτος, που είχε πάρει διαζύγιο από το πατριωτικό σοσιαλδημοκρατικό του Ανδρέα και του λεγόμενου πατριωτικού ΠΑΣΟΚ.

Ο Τσακαλώτος και ο Βαφειάδης έγιναν, από σύμβολα που έδωσαν τα χέρια για εθνική συμφιλίωση, καρικατούρες. Και σήμερα λειδορούνται από άκαπνα παιδάκια και από αιματοβαμμένα κυβερνητικά μυαλά που ονειρεύονται τον εμφύλιο αντί να ντρέπονται γι αυτόν! Θλιβερά αμετανόητα απομεινάρια μιας ελληνικής τραγωδίας.

Η έννοια του πατριωτισμού σχεδόν εξαφανίστηκε και από τα σχολεία, που χαρακτηρίζαν και χαρακτηρίζουν ακόμα συλλήβδην κάθε τι που αφορά σε πατρίδα ως εθνικιστικό και ακροδεξιό. Στα πανεπιστήμια, η διαστροφή αυτή και η απαξίωση της έννοιας της πατρίδας έχει ήδη παγιωθεί ως κυρίαρχη θέση. Μ' αυτήν μορφώνονται οι δυο νέες γενιές!

Αλλά, και οι ελληνικές κυβερνήσεις των τελευταίων 35 χρόνων ποια πατρίδα υπηρέτησαν για να περηφανεύονται γι αυτήν οι σημερινοί 15χρονοι και 30χρονοι; Τι έκαναν για την πατρίδα τα κόμματα,έρα από το να την καταντήσουν κλωτσοσκούφι των ξένων και τους Έλληνες υποχείρια; Σε ποιες ακριβώς αξίες πατρίδας να πιστέψουν οι νέοι, που έχουν ζήσει μέσα στα σπίτια τους την απαξίωση κάθε ιδανικού και την αποθέωση μιας στείρας κατανάλωσης και μιας ακόμα πιο στείρας αντικοινωνικής εγωπάθειας;

Και σχεδόν κανείς πια δεν είναι σε θέση να ξεχω-

ρίσει τον πατριωτισμό, που αγαπάει την πατρίδα του σεβόμενος και όλες τις άλλες πατρίδες, από τον εθνικισμό που πιστεύει ότι η δική του πατρίδα είναι καλύτερη από τις άλλες. Τον πατριωτισμό που δεν επιβουλεύεται κανέναν αλλά είναι έτοιμος να υπερασπιστεί την πατρίδα του, από τον εθνικισμό που επιβουλεύεται άλλους και είναι έτοιμος να πολεμήσει εναντίον τους γι' αυτό.

Και καθώς η έννοια της πατρίδας λησταιρίζεται από την ίδια την κυβέρνηση, από αριστεριστικά γκρουπούσκουλα και από έμμισθους ή απλώς φανατικούς καθηγητάδες και διανοούμενους και πολιτικούς, σπρώχνονται όσοι αγαπάνε τα χώματα τους στην αγκαλιά εκείνων που είναι πραγματικά εθνικιστές και πολεμοκάπηλοι. Στην ακροδεξιά.

Το ειρωνικό είναι ότι αυτοί οι ίδιοι δεν χαρακτηρίζουν τους εαυτούς τους εθνικιστές όταν υπερασπίζονται αυτούς που πολεμάνε για την πατρίδα τους έξω από την Ελλάδα! Τους Κούρδους, τους Ιρλανδούς, τους Βάσκους, τους Παλαιστίνιους, τους Αφγανούς για παράδειγμα! Ούτε φυσικά και κανέναν άλλον που τους υπερασπίζεται. Όστε να ορθώνεται το εύλογο ερώτημα: Τελικά μισούν τον εθνικισμό ή απλώς μισούν την Ελλάδα;

Για όσο η ελληνική αριστερά δεν καταλαβαίνει ότι είναι ο χρήσιμος ηλίθιος ενός παγκόσμιου οικονομικού συστήματος, που δεν θέλει πατριωτισμούς, και ενός γεωπολιτικού συστήματος που θέλει όλα τα Βαλκάνια «εις την Δύσιν» για να μην αποτελούν πια χώρο επιρροής της Ρωσίας, στα σχολεία τα παιδιά θα διδάσκονται ότι το υψηλότερο αγαθό είναι να υπερασπίζεσαι τον πλούτο σου. Κι όχι το χρώμα που παράγει τον πλούτο σου. Ένα βράδυ, παλιότερα, μιλώντας με έναν από τους μεγαλύτερους Έλληνες βιομηχάνους για την ελληνική γλώσσα, μου είπε: «Τι σημασία έχει σε ποια γλώσσα μιλάς. Σημασία έχει να σε καταλαβαίνουν».

Για να καταλάβει ο καθένας ποιανού τα συμφέροντα εξυπηρετεί ο αντιπατριωτισμός.

liberal.gr

Ανοίγει χώρο στον Ελληνισμό το αμερικανοτουρκικό ρήγμα

Του καθηγητού κ. Αγγέλου Συρίγου

Είναι πολλά τα σημάδια που δείχνουν ότι οι ελληνοαμερικανικές σχέσεις έχουν εδώ και καιρό εισέλθει σε ένα άλλο επίπεδο σε σύγκριση με το καθεστώς που υπήρχε όλες τις προηγούμενες δεκαετίες. Είναι γνωστό ότι η Ουάσινγκτον αντιμετώπιζε την Τουρκία και την Ελλάδα σαν πακέτο από την εποχή ακόμα που οι δύο χώρες εντάχθηκαν στο ΝΑΤΟ, στις αρχές της δεκαετίας του 1950. Το δόγμα αυτό έχει ρηγματωθεί, εάν δεν έχει ολοσχερώς σπάσει. Αιτία είναι οι τεκτονικές αλλαγές που συντελούνται στην Ανατολική Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή.

Για την ακρίβεια, αιτία είναι η χρονικά παρατεινόμενη κρίση στις αμερικανοτουρκικές σχέσεις. Λόγω της γεωγραφικής θέσης της, η Τουρκία ήταν στρατηγικά κρίσιμος κρίκος στο δυτικό σύστημα ασφαλείας. Εξισορροπούσε τη Ρωσία στον Καύκασο και στον Εύξεινο Πόντο, του οποίου ελέγχει την πρόσβαση. Εκτός αυτού κατέχει δεσπόζουσα θέση στη Μέση Ανατολή και παλαιότερα είχε θεωρηθεί από τη Δύση ως χώρα-πρότυπο για την προβολή ενός μετριοπαθούς και δυτικόφιλου Ισλάμ. Όλες αυτές οι βεβαιότητες, ωστόσο, αποτελούν παρελθόν. Φρόντισε γι' αυτό ο Ερντογάν.

Η ελληνική κοινή γνώμη αντιμετωπίζει μάλλον με αμηχανία την εμφανή σύσφιξη των σχέσεων Ουάσινγκτον-Αθήνας και μάλιστα από μία κυβέρνηση, όπως αυτή του Αλέξη Τσίπρα. Από τη μία πλευρά είναι διάχυτη μία ικανοποίηση από την επιδείνωση των αμερικανοτουρκικών σχέσεων, αλλά από την άλλη επιβιώνει ο παραδοσιακός αντιαμερικανισμός της μεταπολίτευσης. Είναι αληθές, βεβαίως, πως αυτός είχε υποχωρήσει πριν εκδηλωθεί η βελτίωση των ελληνοαμερικανικών σχέσεων. Τα μνημόνια και η λιτότητα είχαν στρέψει την αντιπάθεια της ελληνικής γνώμης προς τη Γερμανία.

Ο λόγος που οι Αμερικανοί έχουν αναβαθμίσει τις σχέσεις τους με την Ελλάδα, όπως προκύπτει και από τον στρατηγικό διάλογο που θα αρχίσει αυτές τις ημέρες, είναι ότι προετοιμάζονται για το ενδεχόμενο να χάσουν την Τουρκία. Η χώρα του Ερντογάν ήδη διολισθαίνει απομακρυνόμενη από το δυτικό σύστημα ασφαλείας, χωρίς, όμως, να το εγκαταλείπει. Η Ουάσινγκτον κάνει ό,τι μπορεί για να επαναφέρει την Τουρκία, αλλά ο Ερντογάν δεν φαίνεται διατεθειμένος να συναινέσει. Ακριβώς γι' αυτό και οι ΗΠΑ διαμορφώνουν στην Ανατολική Μεσόγειο μία εναλλακτική λύση.

Ευνοούνται Ελλάδα και Κύπρος

Οι εξελίξεις αυτές αναμφισβητήτως ευνοούν και την Ελλάδα και την Κυπριακή Δημοκρατία. Και οι δύο έχουν στο παρελθόν υποστεί την προτίμηση των ΗΠΑ προς τη στρατηγικά σημαντικότερη Τουρκία. Η υποτιθέμενη ουδετερότητά τους και στο Κυπριακό και στο ζήτημα του Αιγαίου ουσιαστικώς λειτουργούσε προς όφελος της Άγκυρας, η οποία κλιμάκωνε τις διεκδικήσεις της και στα δύο μέτωπα.

Το ρήγμα που έχει προκληθεί στις αμερικανοτουρκικές σχέσεις δημιουργεί τις προϋποθέσεις να αλλάξουν τα πράγματα. Τόσο η ελληνική όσο και η κυπριακή διπλωματία οφείλουν να διαχειρισθούν τις νέες προκλήσεις με ιδιαίτερη προσοχή, δεδομένου ότι είναι άδηλο πώς θα καταλήξουν να διαμορφωθούν το επόμενο διάστημα οι σχέσεις Ουάσινγκτον-Άγκυρας. Αυτό επιβάλλει μία ετεροβαρή ισορροπία όσον αφορά τις σχέσεις με τις ΗΠΑ και τη Ρωσία, δεδομένου του ρόλου που παίζει η Μόσχα στην περιοχή.

Η Ελλάδα δεν πρέπει να μετατραπεί απλώς σε χώρα εγκαταστάσεως αμερικανικών βάσεων. Εάν η Ουάσινγκτον επιδιώκει την αναβάθμιση των διμερών σχέσεων, αυτή θα πρέπει να γίνει με στρατηγικούς όρους, κι όχι με όρους τακτικών ανταλλαγμάτων, χωρίς να υποτιμάται κι αυτή η πτυχή. Η στρατηγική σχέση πρέπει να περιλαμβάνει όχι μόνο μία νέα αμερικανική προσέγγιση των ελληνοτουρκικών και του Κυπριακού, αλλά και του ρόλου της Ελλάδας στα Βαλκάνια. Υπενθυμίζουμε ότι η Συμφωνία των Πρεσπών κινήθηκε στο πλαίσιο που η αμερικανική διπλωματία είχε διαμορφώσει, προ δεκαετίας, και την οποία προώθησε μέσω του Νίμιτς.

slpress.gr

Παρελάσεις , ελληνική παιδεία και ιστορία

Γράφει με σεβασμό, η Κυρία Αννυ Λιγνού

Στη φωτογραφία βλέπουμε να παρελαύνουν στην πλατεία Συνταγματος, την 28η Οκτωβρίου του 1946, μανάδες, χήρες και κόρες πεσόντων στον πόλεμο του 40

Παρελάσεις , ελληνική παιδεία και ιστορία

Επειδή έχουν ειπωθεί πολλά για την παρέλαση, το νόημά της, την καταγωγή της, την αξία της και το λόγο ύπαρξης της στις μέρες μας, σκέφτομαι τα εξής: ΟΧΙ, η παρέλαση δεν είναι φασιστικό κατάλοιπο του Μεταξά, ακόμα κι αν και όλα τα ολοκληρωτικά καθεστώτα την χρησιμοποίησαν.

Η παρέλαση αντλεί την καταγωγή της από την αρχαιότητα, τους Αθηναϊκούς θριάμβους αλλά και τους τρεις Σπαρτιατικούς χορούς. Ακόμα και τώρα, βλέπουμε μια παραλλαγή της:

Μπροστά οι γέροντες (όσοι μας έχουν απομείνει ανάπηροι πολέμου) που δηλώνουν πως ήταν κάποτε γενναία παλικάρια (Άμμες ποκ' ήμες άλκιμοι νεανία).

Μετά ακολουθούν οι στρατιώτες, οι μάχιμοι άντρες (και γυναίκες πια) της εποχής, που λένε "εμείς είμαστε τώρα γενναία παλικάρια, κι αν σου βαστάει, δοκίμασε" (Άμμες δε γ' ειμέν, αι δε λης πείραν λάβε). Μια μέρα πριν τη στρατιωτική παρέλαση, γίνεται η μαθητική. Ο τρίτος χορός των παιδιών στην ουσία, αυτών που θα αναλάβουν στο μέλλον και μας διαβεβαιώνουν ότι θα γίνουν πολύ καλύτεροι από μας (Άμμες δε γ' εσσόμεθα πολλώ κάρρονες).

Οχι, η παρέλαση δεν είναι χαιρετούρες προς

τους επισήμους. Κανείς ζωντανός δεν είναι επίσημος εκείνη τη μέρα. Οι επίσημοι είναι νεκρόρ για τον πραγματικό τιμώμενο: Τους Νεκρούς του Πολέμου. Η παρέλαση όλη, οι μαθητές, τα σωματεία, οι αντιπροσωπείες, η μπάντα κι οι στρατιώτες στρέφονται προς το Μνημείο των Πεσόντων, χαιρετούν και αποδίδουν τιμή στους νεκρούς της Ελλάδας, εκείνους που έδωσαν τη ζωή τους για το ύψιστο αγαθό, την Ελευθερία.

Δεν έχουμε γιορτή της πατάτας στην Ελλάδα, ούτε Χάλογουιν. Κάθε επίσημη γιορτή μας όμως αυτό το νόημα έχει. Τιμή και μνήμη σε κείνους που αντιστάθηκαν στην υποδούλωση.

Τι είναι Ελληνας και τι Ελλάδα;

Κατ αρχας, ποια ήταν η Ελλάδα ανά τους αιώνες; Οι 6 τοσες δα μικρούλες Πόλεις-Κράτη της αρχαιότητας ή η μισή υφήλιος του Μεγαλέξανδρου; Η Ελλάδα δεν είναι τόπος. Είναι τρόπος. Η ελληνικότητα δεν είναι hardware, είναι software. Γιαυτό και Ελληνας είναι ο καθένας που μετέλθε της ελληνικής παιδείας. Εμαθε, κατανόησε, αποδέχτηκε και φωτίστηκε από αυτήν κι έτσι άλλαξε για πάντα. Οπου κι αν έχει γεννηθεί.

Τι συμβολίζει η Γαλανόλευκη;

Η σημαία μας τώρα, η οποία άλλαξε μορφές

(λάβaro, φλάμπουρο, μπαϊράκι), μπήκαν κορώνες, βγήκαν στέμματα, ιερές επιγραφές, και της αποδόθηκαν χίλιοι συμβολισμοί (Η ταν ή επι τάς, Ελευθερία ή Θάνατος, το λευκό του κύματος και το γαλάζιο του ουρανού, το μπλε του ράσου του Παπαφλεσσα και το άσπρο της φουστανέλας του Κολοκοτρώνη, τα σήματα της Αεροπορίας, του Πεζικού και του Ναυτικού κλπ) δεν είναι ένα απλό έμβλημα.

Η σημαία αποτελεί το πιο σεβαστό κρατικό σύμβολο και προστατεύεται από το Σύνταγμα της κάθε χώρας. Είναι η εθνική πολεμική σημαία μπροστά από την οποία ορκίζονται πίστη στην πατρίδα οι στρατεύσιμοι κάθε χώρας.

Αυτός είναι και ο λόγος που η σημαία αποτελεί το σπουδαιότερο λάφυρο της μάχης και πρέπει να φυλάγεται με νύχια και με δόντια κυριολεκτικά. Οι Ρωμαίοι διέλυαν αμέσως τις λεγεώνες που έχαναν τη σημαία τους, διαβάζουμε στην ιστορία.

Πολεμική;

Ναι. "Πόλεμος πάντων μεν πατήρ ἐστὶ" μας λέει ο Ηράκλειτος, εννοώντας ότι όλα στη ζωή κερδίζονται με μάχη. Τίποτα δεν σου χαρίζεται.

Επιτρέπεται να κρατάει τη σημαία μας κάποιος "μη Έλληνας;"

Το κάθε σχολείο, σύλλογος, ένωση, σύνδεσμος, σωματείο, ομάδα κλπ, θα έπρεπε να έχει το δικό του έμβλημα, το σήμα του δηλαδή και με αυτό να παρελαύνει.

Φυσικά το δικαίωμα να παρελάσει, θα πρέπει να έχει κάθε μαθητής του σχολείου, κάθε μέλος του συλλόγου, ή του σωματείου κ.λ.π. ανεξάρτητα από την εθνικότητα και τη θρησκεία του, εφόσον το επιθυμεί και του εξηγηθούν οι λόγοι για τους οποίους παρελαύνει. Δηλαδή, φόρος τιμής στους πεσόντες για την Ελευθερία και την Ανεξαρτησία και υπόσχεση ότι και οι ίδιοι θα αγωνιστούν και θα πράξουν ανάλογα κάτω από τα ελληνικά ιδεώδη.

Ο Σημαιοφόρος ειδικά, με το που σηκώνει τη σημαία, αποδέχεται ακόμα και να πεθάνει για αυτήν και τα ιδανικά της, εφοσον χρειαστεί.

Η σημαία λοιπόν δεν είναι ούτε έπαθλο ούτε βραβείο ούτε αριστείο. Είναι τιμή κι ευθύνη για αυτόν που την φέρει.

Είναι ο Αντεντοκούμπο Έλληνας;

Είναι ο Πύρρος Δήμας; Είναι τα παιδιά των ομογενών που έχουν γεννηθεί σε ξένη χώρα; Είναι τα παιδιά των ξένων που έχουν γεννηθεί στην Ελλάδα; Είναι ο Αμίρ το προσφυγάκι από το Αφγανιστάν που θέλει διακαώς να παρελάσει;

Έλληνας μπορείς να είσαι επειδή γεννήθηκες στην Ελλάδα μα αυτό δεν φτάνει. Μπορείς να είσαι επειδή σπούδασες ελληνικά μα κι αυτό δεν φτάνει.

Μπορεί να είσαι επειδή έχεις δυο γονείς Έλληνες μα κι αυτό επίσης δεν φτάνει από μόνο του. Από την άλλη, μπορείς επίσης να είσαι Έλληνας με δυο γονείς αφρικανούς. Γεννημένος στην Ελλάδα ή αλλού. Μπορείς να είσαι Έλληνας Μουσουλμάνος (όπως οι Πομάκοι).

Μπορείς ακόμα να είσαι Έλληνας χωρίς να έχεις το διαβατήριο και τη "βούλα". Σαν τον Ρωμαίο αυτοκράτορα Ανδριανό:

"Αγάπησα αυτή τη γλώσσα (την ελληνική)... γιατί ό,τι έχει λεχθεί καλό από τον άνθρωπο έχει ως επί το πλείστον λεχθεί σ' αυτή τη γλώσσα. Με τα λατινικά κυβέρνησα την αυτοκρατορία μου. Ο επιτάφιος μου θα χαραχτεί στα λατινικά στον τοίχο του μανυσωλείου μου στις όχθες του Τίβερη, ΑΛΛΑ ΕΓΩ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΧΩ ΣΚΕΦΤΕΙ ΚΑΙ ΖΗΣΕΙ."

Οπότε, δεν θα το πούμε εμείς ποιος είναι Έλληνας και ποιος όχι. Αυτό, θα το πουν οι ίδιοι. Με τις πράξεις, τα έργα τους και τον τρόπο ζωής τους.

Τέλος, η παρέλαση καμμία σχέση δεν έχει με στρατιωτική πειθαρχία και φασιστική ρομποτοποίηση των παιδιών, που διάβασα κάπου και γέλαγα μισή ώρα.

Η παρέλαση για τους Έλληνες και τους ελληνοπαιδευμένους, είναι εκείνη η μοναδική ώρα που ο ασύνταχτος, ελεύθερος κι απείθαρχος λαός μας (κι όσοι τον αποδέχονται και τον ακολουθούν), ΣΥΝΤΟΝΙΖΕΤΑΙ και συγχρονίζει το βήμα του, τη σκέψη του και την καρδιά του με το νταούλι, ακολουθώντας τη σημαία, για να τιμήσει όλα αυτά που είπαμε παραπάνω. Χορός και μνημόσυνο ταυτόχρονα.

Το ίδιο νταούλι που χτυπάει άλλοτε σαν όργανο για χορό κι άλλοτε σαν τύμπανο του πολέμου. Του αιώνιου δηλαδή Αγώνα.

Ετσι, όταν στέλνουμε τα παιδιά μας στην παρέλαση, όταν γιορτάζουμε τις εθνικές επετείους (σε όποιο μέρος του κόσμου κι αν είμαστε) δεν το κάνουμε για το φολκλор, ούτε το παίζουμε Ελληναράδες.

Το κάνουμε "τοῖς κείνων ρήμασι πειθόμενοι" και με την κρυφή ελπίδα τα παιδιά μας να γίνουν "πολλῶ κάρρονες" από εμάς.

Επειδή κάθε γιορτή μας ανεξαιρέτως εμπεριέχει τη χαρμολύπη, έτσι και η 28η Οκτωβρίου (όπως και η 25η Μαρτίου) εκτός από ημέρα αφιερωμένη στην άρνηση στην υποταγή και την υποδούλωση είναι και μέρα μνήμης.

Ενα πραγματικό μνημόσυνο σε αυτούς που έδωσαν τη ζωή τους στον αγώνα αυτόν, αποδεικνύοντας πως για ό,τι αξίζει κανείς να ζεί, αξίζει και να πεθαίνει.

«Για ποιο λόγο να διατηρούμε έναν πανάκριβο Στρατό εάν δεν τον χρησιμοποιούμε»;

Του Σχου ε.α. Δημητρίου Κωνσταντινίδη*

Οι πολίτες κάθε σοβαρού κράτους πληρώνουν φόρους προκειμένου να απολαμβάνουν ανταποδοτικά μερικά βασικά κοινωνικά αγαθά, μεταξύ των οποίων είναι η παιδεία, η υγεία και η ασφάλεια είτε από εξωτερικούς είτε από εσωτερικούς εχθρούς. Εάν το κράτος αδυνατεί ή δεν επιθυμεί να παρέχει αυτά τα αγαθά τότε δεν νομιμοποιείται να απαιτεί και να συλλέγει φόρους. Δυστυχώς σήμερα ενώ το Ελληνικό κράτος έχει αυξήσει κατακόρυφα τους φόρους δεν προσφέρει τίποτα από τα παραπάνω.

Πριν από δύο μήνες περίπου, Έλληνες ψαράδες κατέθεσαν εξώδικο κατά της Ελληνικής κυβέρνησης, ζητώντας από αυτήν να πράξει τα αυτονόητα και να τους προστατέψει από την Τουρκική προκλητικότητα. Στο εξώδικο τους οι Έλληνες ψαράδες αναφέρουν χαρακτηριστικά : «Τούρκοι αλιείς ανενόχλητοι λυμαίνονται τις ελληνικές θάλασσες, εκμεταλλεόμενοι το γεγονός ότι ουδέποτε ετέθη θέμα σύλληψής του ακόμη κι όταν από τα πλωτά του Λιμενικού Σώματος καταλήφθηκαν εν τω πράττεσθαι να αλιεύουν εντός των χωρικών μας υδάτων, κατά παράβαση του άρθρου 401 του Ποινικού Κώδικα».

Ταυτόχρονα ο Υπουργός Εθνικής Άμυνας, από την Θεσσαλονίκη όπου παραβρέθηκε με την ευκαιρία της Διεθνούς Έκθεσης, δήλωσε ότι οι Ένοπλες Δυνάμεις εξασφαλίζουν την Εθνική Ανεξαρτησία. Το ερώτημα λοιπόν που τίθεται είναι, αφού οι Ένοπλες Δυνάμεις εξασφαλίζουν την Εθνική Ανεξαρτησία, γιατί οι ψαράδες δεν μπορούν να ψαρέψουν ελεύθερα στο Αιγαίο;

Είναι όμως οι ψαράδες στο Αιγαίο το πραγματικό πρόβλημα ή μήπως είναι απλά η κορυφή ενός επικίνδυνου παγόβουνου που μας πλησιάζει; Στις 20 Οκτωβρίου κατά την παράδοση παραλαβή του Υπουργείου εξωτερικών ο πρώην Υπουργός Νίκος Κοτζιάς δήλωσε ότι η Ελλάδα θα προβεί σε επέκταση της αιγιαλίτιδας ζώνης. Η Τουρκία αντέδρασε άμεσα καλώντας τον Έλληνα πρέσβη στην Άγκυρα προκειμένου να διαμαρτυρηθεί για την Ελληνική απόφαση και να υπενθυμίσει σε όλους μας το casus belli. Με απλά λόγια μας απείλησε με πόλεμο, αν τολμήσουμε να διεκδικήσουμε τα νόμιμα δικαιώματά μας. Λίγες ώρες αργότερα η Ελλάδα ανέβαλε την απόφαση της για επέκταση της αιγιαλίτιδας ζώνης, χάνοντας κάθε

ίχνος αξιοπιστίας. Ενώ στις 25 Οκτωβρίου τα τουρκικά μέσα ενημέρωσης πανηγύριζαν για την άτακτη Ελληνική υποχώρηση μετά τις τουρκικές απειλές. Όποια απόφαση και να πάρει από εδώ και στο εξής η Ελληνική κυβέρνηση η ζημιά είναι ανεπανόρθωτη.

Ας υποθέσουμε όμως, για χάρη της συζήτησης, ότι η Ελλάδα αποφασίζει να επεκτείνει την αιγιαλίτιδα ζώνη στα 12 ναυτικά μίλια και οι τούρκοι δεν υλοποιούν το casus belli, γεγονός που το θεωρώ πολύ πιθανό. Με ποιο τρόπο σκοπεύουμε να εξασφαλίσουμε αυτή την κυριαρχία; Με απλά διαβήματα και αναχαιτήσεις όπως κάνουμε και με τον εναέριο χώρο μας τον οποίο καθημερινά κουρελιάζουν οι Τούρκοι; Σας διαβεβαιώ λοιπόν ότι οι Τούρκοι με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο θα κουρελιάσουν και την νεοαποκτηθείσα αιγιαλίτιδα ζώνη μας αμφισβητώντας την κυριαρχία μας σε αυτήν. Και αυτό γιατί το παγκόσμιο ανταγωνιστικό περιβάλλον είναι άναρχο. Τι είναι όμως το παγκόσμιο ανταγωνιστικό περιβάλλον και γιατί έχει τόση σημασία;

Ο καθηγητής Στρατηγικής Michael Klare στο βιβλίο του Rising Powers, Shrinking Planet περιγράφει με τα πιο μελανά χρώματα την αύξηση του παγκόσμιου πληθυσμού η οποία με την σειρά της οδηγεί σε κατακόρυφη αύξηση της ζήτησης για πρώτες ύλες, ενέργεια, τροφή και νερό, με απρόβλεπτες συνέπειες για το μέλλον. Κάποιοι θα απαντήσουν σε αυτή την πρόκληση λέγοντας ότι τα υλικά αγαθά φθάνουν για να μας θρέψουν όλους αρκεί να τα μοιράσουμε δίκαια. Σκεφτείτε όμως πόσα εκατομμύρια χρόνια χρειάστηκε ο πλανήτης για να δημιουργήσει στα έγκατα του τον μαύρο χρυσό και μετά συγκρίνετε αυτό το νούμερο με την ταχύτητα που τον καταναλώνουμε τα τελευταία 200 χρόνια και αναρωτηθείτε πόσο ακόμα θα κρατήσει. Σκεφτείτε πόσοι άνθρωποι σήμερα το 2018 δεν έχουν πρόσβαση σε καθαρό νερό. Σκεφτείτε πόσοι Έλληνες θα περάσουν τον φετινό χειμώνα τουρτουρίζοντας γιατί δεν θα έχουν χρήματα να αγοράσουν πετρέλαιο την στιγμή που η Σαουδική Αραβία δίνει το πετρέλαιο δωρεάν στους δικούς της πολίτες. Τέλος αναλογιστείτε τι κάνουν ζώα και άνθρωποι όταν οι διαθέσιμοι πόροι δεν είναι αρκετοί.

Αδιαμφισβήτητο συμπέρασμα: οι δημοκρατίες που θέλουν να μακροημερεύσουν και να μην εξα-

φανιστούν από το πρόσωπο της γης, θα πρέπει να εκπαιδεύουν στρατηγικά τους πολίτες τους ώστε αυτοί να μπορούν να καταλαβαίνουν τι σημαίνει παγκόσμιο ανταγωνιστικό περιβάλλον. Δυστυχώς η πατρίδα μας, δεν μας εκπαιδεύει με αποτέλεσμα να ζούμε σε έναν παραμυθένιο κόσμο, μέσα στον οποίο ο κάθε επιτήδειος μπορεί να μας εκμεταλλευτεί χαλιναγωγώντας την ανθρώπινη ανάγκη για κοντόφθαλμη καθημερινή επιβίωση.

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον της στρατηγικής άγνοιας οι Έλληνες γαλουχήθηκαν με τον φόβο και την υπαναχώρηση. Εδώ και χρόνια οι πολιτικές ηγεσίες της χώρας συνεπικουρούμενες και από τις στρατιωτικές ηγεσίες, τις οποίες οι ίδιοι επέλεγαν με καθαρά κομματικά κριτήρια, υιοθετούσαν και συνεχίζουν να υιοθετούν στρατηγικές κατευνασμού, πιστεύοντας ότι με αυτό τον τρόπο θα ηρεμήσουν την Τουρκία. Είναι δε τέτοια η προσήλωση μας σε αυτή την στρατηγική που ορισμένοι την θεωρούν επίτευγμα. Έτσι, όταν πριν από δύο χρόνια ο πρώην Αρχηγός ΓΕΣ επισκέφθηκε το Γενικό Επιτελείο Στρατού του Ισραήλ. Σε συζήτηση που είχαν με τον ομόλογο του, ο δεύτερος τόνισε ότι η συνεργασία του Ελληνικού με τον εμπειροπόλεμο Ισραηλινό Στρατό, θα ωφελήσει τα μέγιστα τον Ελληνικό Στρατό. Ο νυν Α/ΓΕΣ και τότε Δντης Δ' Κλάδου, ο οποίος συνόδευε τον Αρχηγό, πήρε τον λόγο και είπε ότι και ο Ισραηλινός Στρατός, θα ωφεληθεί από τον Ελληνικό ο οποίος κατόρθωσε τόσα χρόνια να μην εμπλακεί σε πόλεμο.

Αποδεικνύοντας με αυτό τον τρόπο την ικανότητα του να διατηρεί την ειρήνη με όπλο την αποτροπή. Αν και όλοι θέλουμε την ειρήνη το ζήτημα είναι ποια ειρήνη θέλουνε οι Τούρκοι, πόσο κοστίζει αυτή η ειρήνη και πόσο εμείς είμαστε διατεθειμένοι να πληρώσουμε για αυτή την ειρήνη. Είμαστε διατεθειμένοι για αυτή την ειρήνη να απεμπολήσουμε τα κυριαρχικά μας δικαιώματα στο Αιγαίο; Είμαστε διατεθειμένοι να βλέπουμε τους τούρκους να απολαμβάνουν τον πλούτο που υπάρχει εκεί, και εμείς να μεμψιμοιρούμε για την φτώχεια μας και για τα μνημόνια μας τρώγοντας τις ίδιες μας τις σάρκες; Αν όχι, δεν υπάρχει άλλη λύση παρά ο πόλεμος. Επειδή η λέξη πόλεμος μπορεί να τρομάζει, θα φέρω στην κουβέντα μας την πρώτην υπουργό εξωτερικών των ΗΠΑ, Madeleine Albright η οποία δήλωσε αναφορικά με το θέμα «Για ποιο λόγο να διατηρούμε έναν πανάκριβο Στρατό εάν δεν τον χρησιμοποιούμε».

Τελειώνοντας θα κλείσω με τον μεγάλο Αθηναίο ρήτορα Δημοσθένη ο οποίος είχε πει αναφορικά με το θέμα, «Πόλεμος ένδοξος, ειρήνης αισχράς αιρετώτερος». Με απλά λόγια μερικές φορές είναι απαραίτητο να πολεμήσεις και να πεθάνεις παρά να υποκύψεις σε παράλογες απαιτήσεις.

*Σχης (εα) MS National Grand Strategy, NDU Washington D.C MBA, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Militaire News

Αποτροπή ή Πόλεμος;

Του Υποναύαρχου ε.α. Δημήτρη Τσαϊλά ΠΝ

Είναι ίσως η μεγαλύτερη πρόκληση, η αποθάρρυνση της επιθετικότητας των «αντιπάλων μας», η οποία εδώ και αρκετές δεκαετίες δεν υπάρχει ούτε καν ως σκέψη στη στρατηγική της Ελλάδος. Μια ολοένα και πιο απειλητική Τουρκία επιδιώκει με επιχειρήσεις υβριδικού πολέμου να κάμψει τη στρατηγική μας κουλτούρα, όση τέλος πάντων μας έχει απομείνει, και ενίοτε με χρήση σκληρής ισχύος να αναδείξει τις εδαφικές της φιλοδοξίες στην Μέση Ανατολή, την Μεσόγειο και στο Αιγαίο.

Ερμηνεύοντας με παρανόηση, την από 30 Μαΐου 1913 Συνθήκη του Λονδίνου και την από 24 Ιουλίου 1923 Συνθήκη της Λωζάννης, διαπιστώνουν ότι μόνο το ένα τέταρτο του νησιού της Κρήτης δόθηκε στην Ελλάδα, ενώ τα υπόλοιπα τρία τέταρτα καθώς και 14 νησιά γύρω από την Κρήτη, παρέμειναν υπό τουρκική κυριαρχία.

Με αυτή την ανατολίτικη λογική πιστεύει ότι η τουρκική υφαλοκρηπίδα στην Ανατολική Μεσόγειο περιλαμβάνει έκταση περίπου 238.814 χλμ. Ανακοινώνει μάλιστα, ότι η Ελλάδα το γνωρίζει αυτό, συμπεραίνοντας αυθαιρέτως, ότι ως εκ τούτου προκηρύξαμε διαγωνισμό για την εξερεύνηση και λειτουργία πεδίων υδρογονανθράκων στο Ιόνιο Πέλαγος και στο νησί της Κρήτης, περιορίζοντας αρχικά τη δημοπρασία στα δυτικά της Κρήτης, επειδή στα ανατολικά της Κρήτης είναι τουρκική υφαλοκρηπίδα.

Επίσης η Τουρκία ανακοινώνει ότι πρέπει άμεσα να προβεί στις παρακάτω ενέργειες:

1. Να διακηρύξει την τουρκική Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη αμέσως, όπως αυτή την εννοεί,
2. Να συνάψει με τη Λιβύη συμφωνία αποκλειστικής οικονομικής ζώνης,
3. Να αποστείλει σκάφος σεισμικής έρευνας στην «τουρκική υφαλοκρηπίδα δυτικά της Κύπρου και στην τουρκική ζώνη» στα νότια της Κρήτης.

Η επιθετικότητά της μάλιστα αναβαθμίστηκε τελευταία εκτοξεύοντας απειλές προς την Κύπρο και την Ελλάδα, συμπεριλαμβανομένης της πιθανότητας επανάληψης της εισβολής χρησιμοποιώντας ένα ταχύτατα αναπτυσσόμενο αποβατικό στόλο συνεπικουρούμενο με αεροπλανοφόρο, σύγχρονα υποβρύχια και αεροσκάφη που αναμένονται να συμπληρώσουν σύντομα το οπλοστάσιό της.

Ωστόσο, η συζήτηση για την αποτροπή στην Ελλάδα ως θεωρία και πρακτική απαίτηση πολιτικής έχει υστερήσει στους στρατηγικούς και πολιτικούς κύκλους. Έχουμε ήδη βρεθεί στη δυσάρεστη αμυντική θέση και απαιτείται να βιαστούμε ώστε να δώσουμε μια νέα ματιά

στο θέμα σε αυτό το πλαίσιο, με δύο πρωταρχικούς σκοπούς:

1. να αναθεωρήσουμε τις καθιερωμένες αντιλήψεις σχετικά με την αποτροπή και
2. να παρέξουμε ένα πλαίσιο για την αξιολόγηση της ισχύος των αποτρεπτικών μας σχέσεων.

Αυτό θα απαιτήσει επί πλέον εστίαση, επικεντρώνοντας σε μια συγκεκριμένη κατηγορία ή μορφή αποτροπής: τη λεγόμενη, εκτεταμένη αποτροπή κατά της επιθετικότητας στον Ελληνισμό. Χρειάζεται να διαμορφώσουμε την απαίτηση, με σκοπό να αποτρέψουμε τους επιτιθέμενους από τις εδαφικές διεκδικήσεις τους, και την αμφισβήτηση των κυριαρχικών μας δικαιωμάτων.

Δηλαδή αφού απαντήσουμε σε ένα συγκεκριμένο ερώτημα: Ποιες είναι οι απαιτήσεις αποτελεσματικής εκτεταμένης αποτροπής της μεγάλης κλίμακας στρατιωτικής επιθετικότητας; Να εστιάσουμε, με σκοπό να γίνει κριτήριο που θα τείνει να ξεκαθαρίσουν επιτυχημένες από ανεπιτυχείς προσπάθειες για την αποτροπή της τουρκικής επιθετικότητας.

Οι επτά σημαντικοί παράγοντες που χρειάζεται να ληφθούν υπόψη:

1. Τα πιθανά κίνητρα είναι πολύ σύνθετα και συνήθως ανταποκρίνονται σε πολλές μεταβλητές των οποίων η αλληλεπίδραση είναι δύσκολο να προβλεφθεί. Ως εκ τούτου απαιτείται συγχρονισμός και συνεχής συνεργασία των οργανισμών ασφάλειας, άμυνας, πληροφοριών και εξωτερικής πολιτικής με σκοπό την ευέλικτη στρατηγική.

2. Η φερόμενη επιθετικότητα φαίνεται να διακατέχεται από την απελπισία των Τούρκων και καθώς βλέπουν να αποβάλλονται από τη διανομή των υποθαλασσίων πόρων δείχνουν παράνοια κλιμακώνοντας τις απειλές για την ασφάλεια στην περιοχή. Η επιθετικότητα μεγάλης κλίμακας τείνει να αναδυθεί ως έσχατη λύση, βασισμένη στους έντονους φόβους για το Κουρδικό και σε ευκαιριακές αρπαγές στη Μεσόγειο και το Αιγαίο.

3. Η σαφήνεια και η συνέπεια των αποτρεπτικών μηνυμάτων και από τους διεθνείς παράγοντες είναι απαραίτητες προϋποθέσεις. Οι μισοεξαρτημένες δεσμεύσεις κινδυνεύουν και εύκολα υπονομεύονται.

4. Η αρχή της «σταθερής και ευέλικτης στρατηγικής» είναι πολύ σημαντική: Η απομάκρυνση ενός αντιπάλου χωρίς διέξοδο δεν αποτελεί αποτελεσματικό τρόπο για

να διατηρηθεί η αποτροπή. Μια συμβιβαστική λύση του Κυπριακού ζητήματος, με προϋπόθεση την αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων από το νησί, ίσως να αποτελέσει μέρος μιας επιτυχούς εκτεταμένης αποτροπής της μεγάλης κλίμακας επιθετικότητας.

5. Τα πολυμερή αποτρεπτικά πλαίσια είναι ιδιαίτερα επικίνδυνα, καθώς απαιτούν συντονισμό στρατιωτικών και πολιτικών σκοπών. Αποτρέποντας έναν επιθετικό σύμμαχο με δυνάμεις εκτός της συμμαχίας είναι εξαιρετικά δύσκολο κατόρθωμα.

6. Το θεμέλιο για τα αποτρεπτικά αποτελέσματα δηλαδή, η αρχική και κατά κάποιο τρόπο καθοριστική μεταβλητή παρέχεται από τα κίνητρα του επιτιθέμενου. Ο επιτιθέμενος με χαμηλά κίνητρα είναι εύκολο να αποτραπεί. Όσο πιο έντονα γίνονται τα κίνητρα, των οποίων το επίπεδο αίσθησης απειλής μπορεί να φτάσει σε παρανοϊκό επίπεδο, τότε είναι αδύνατο να αποθαρρυνθεί.

7. Το πρώτο βήμα για την ενίσχυση της αποτροπής είναι η διαχείριση των κινήτρων του επιτιθέμενου. Κάτι τέτοιο συχνά απαιτεί βήματα για τη διαμόρφωση του περιβάλλοντος γεωπολιτικού πλαισίου για να αμβλύνουμε τις ανησυχίες του και να αυξήσουμε το πολιτικό κόστος της επιθετικότητας του.

Προτάσεις

Να εργαστούμε για να δημιουργήσουμε ένα εχθρικό περιβάλλον για την επιθετικότητα των Τούρκων. Στην Ευρώπη και τους συμμάχους, αυτό θα μπορούσε να περιλαμβάνει την ανάληψη προσπάθειών για την ενίσχυση των πολιτικών βάσεων του Οργανισμού του Βορειοατλαντικού Συμφώνου (NATO), την επανάληψη των δεσμεύσεων, του Άρθρου 5 χωρίς αστερίσκους περί συμμάχων και την ενίσχυση του κανόνα, της, μη επιθετικότητας και της αφοσιωμένης αντίδρασης στην επιθετικότητα.

Να ζητήσουμε με σαφήνεια από τους συμμάχους και εταίρους να δεσμευθούν να αποτρέψουν την τουρκική επιθετικότητα. Αυτό θα μπορούσε να περιλαμβάνει την αντίδραση στην επιθετικότητα και τον καθορισμό εναλλακτικών λύσεων ως απάντηση στην επιθετικότητα (συμπεριλαμβανομένων στρατιωτικών, πολιτικών και οικονομικών συνεπειών).

Να λάβουμε συγκεκριμένα μέτρα και βήματα που ενισχύουν τα επιτυχημένα κριτήρια αποτροπής. Στον τόπο μας, αυτό θα μπορούσε να περιλαμβάνει την προώθηση επισκέψεων και δηλώσεων υποστήριξης από βασικούς ηγέτες των ισχυρών κρατών, την προώθηση αμυντικών επενδύσεων από την Ευρώπη, τις Ηνωμένες Πολιτείες και το NATO και τη συνεχή διπλωματία και την ενίσχυση της επικοινωνίας και της διαχείρισης κρίσεων στο NATO και μεταξύ του NATO και της Τουρκίας.

Ανάπτυξη και υποστήριξη των αεροναυτικών μας δυνατοτήτων που θα σηματοδοτούν τη σοβαρότητα της αποτρεπτικής μας ικανότητας. Αυτό θα μπορούσε να περιλαμβάνει τη συνεργασία με τους συμμάχους του NATO και τους εταίρους μας για τη χρηματοδότηση νέων αμυντικών δυνατοτήτων στην Ελλάδα, την ενίσχυση των υφιστάμενων και την επένδυση σε ικανότητες για επιτυχημένες συνδυασμένες αμυντικές επιχειρήσεις, στο Αιγαίο και την Μεσόγειο.

Επίλογος-Συμπεράσματα

Κλείνοντας να επισημάνουμε ότι το δίλημμα δεν είναι ψυχραιμίες διαπραγματεύσεις με το «νευρικό γείτονα» ή πόλεμος, αλλά ισχυρή αποτροπή ή πόλεμος. Μας αρέσει ή όχι, όλα δείχνουν ότι η εδώ και καιρό σταδιακή κλιμάκωση της τουρκικής προκλητικότητας, τόσο σε επίπεδο ρητορικής όσο και σε επίπεδο στρατιωτικών ενεργειών, είναι μία στρατηγική επιλογή της Άγκυρας που εγκυμονεί σοβαρούς κινδύνους ασφαλείας για την χώρα μας και ολόκληρη τη Νοτιοανατολική πτέρυγα του NATO. Απέναντι σε αυτή την στρατηγική του δύστροπου και επιθετικού γείτονά μας, είναι δυστυχώς διάχυτη η απουσία υπευθυνότητας και σοβαρότητας εκ μέρους των ελληνικών κυβερνήσεων και αυτό είναι ακόμα ένα δείγμα άγνοιας κινδύνου και νοσηρής πολιτικής ανεπάρκειας.

Η ελληνική κοινωνία μπορεί να είναι ακόμα εσωστρεφής και ζαλισμένη από την συνεχιζόμενη οικονομική περιδίνηση την οποία βιώνει, αλλά φαίνεται ότι είναι σε θέση να διακρίνει την όποια μικροπολιτική εκμετάλλευση των εθνικών μας θεμάτων. Τα εθνικά μας θέματα επιπροσθέτως δεν προσφέρονται ούτε για «ατραξιόν σε βαριετέ» και η ιστορία μας διδάσκει ότι όποτε αφέθηκαν να κατευθύνονται από συναισθηματικές φορτίσεις και παρορμητισμό, υπήρξαν καταστροφικά αποτελέσματα.

Η γεωπολιτική πραγματικότητα είναι εξαιρετικά σύνθετη και πολύπλοκη για να αντιμετωπίζεται υπεραπλουστευμένα και με ανευθυνότητα, ούτε πρέπει να αγνοούνται οι απαιτήσεις του διεθνούς περιβάλλοντος συνολικά από την στιγμή που υπάρχει μία αδιαμφισβήτητη αλληλεξάρτηση. Απαιτείται υπευθυνότητα! Απαιτείται η προσοχή του κ. Πρωθυπουργού, ο οποίος έχει την υπέρτατη πολιτική ευθύνη, για να αποτρέψει με περίσσια υπευθυνότητα κάθε πιθανή μικροπολιτική εκμετάλλευση της αναπόφευκτης επιδείνωσης των Ελληνοτουρκικών σχέσεων, ως απόρροια του κλίματος έντασης που καλλιεργεί η Άγκυρα.

Οι ανόητοι λεονταρισμοί με παραισθήσεις μεγάλιου απέναντι στα φοβικά σύνδρομα προδιαγράφουν ένα επιζήμιο εκκρεμές που μόνο εθνικές συμφορές μπορεί να προκαλέσει!

Liberal.gr

Απαιτούνται Δομικές Αλλαγές στην Οικονομία

Του κ. Δημητρίου Ζακοντίνου
Οικονομολόγου- Μέλους & τ. Αντιπροέδρου ΕΛΙΣΜΕ

Αναμφίβολα οι αναφορές του πρώην ΥΠΟΙΚ κ. Βαρουφάκη στο βιβλίο του και οι επισημάνσεις του περί ανήθικης, κυνικής & εχθρικής προς την Ελλάδα Ευρώπης αποτελούν μια πραγματικότητα που έχει κριθεί εκ του αποτελέσματος.

Ωστόσο «τι χρείαν έχομεν άλλων μαρτύρων» όταν ο επίτροπος Moscovici σε ομιλία του στο ίδρυμα KORBER τον Ιούνιο 2017 δήλωνε: "Ότι τα μέτρα για την Ελλάδα λαμβάνονται σε Ευρωπαϊκό επίπεδο, χωρίς κοινοβουλευτική συμμετοχή & χωρίς διαφάνεια & πολλές φορές αποφασίζουν οι Ευρωπαίοι για την τύχη των Ελλήνων".

Δεν θέλει & ιδιαίτερη σκέψη ότι η αποκάλυψη αυτή του κ. Moscovici για την συγκεκριμένη συμπεριφορά των Ευρωπαίων εταίρων μας, παραπέμπει με βάση το Διεθνές Δίκαιο σε σχέσεις "προστατευόμενης κρατικής οντότητας & προστατιδών Δυνάμεων». Δηλαδή -και ας μην μας αρέσει η λέξη- «Προτεκτοράτο».

Από τη άλλη πλευρά τα επιβαλλόμενα μέτρα όπως η εσωτερική υποτίμηση (μείωση μισθών- συντάξεων- λοιπών δαπανών) που έφερε την μείωση του ΑΕΠ, την πτώση του βιοτικού επιπέδου των Ελλήνων σε συνδυασμό με την απίστευτη, συνεχή & αναποτελεσματική φορολόγηση αφαιρούν κάθε προοπτική για την ανάπτυξη της παραγωγικής οικονομίας.

Η δε λεηλασία της ιδιωτικής περιουσίας μπορεί να απέδωσε σημαντικό πρωτογενές πλεόνασμα αλλά αυτό κρίνεται προσωρινό και θα προσκρούει στο μέλλον στην μείωση των εισοδημάτων, στην έλλειψη επιχειρηματικότητας, στο απίστευτα υψηλό ποσοστό της ανεργίας, αιτίες που θα πολλαπλασιάζουν τα «κόκκινα» δάνεια, τις ληξιπρόθεσμες οφειλές προς το Δημόσιο αλλά και τα ελλείμματα του ασφαλιστικού συστήματος, συμπέρασμα που βγαίνει αβίαστα από τα κατωτέρω οικονομικά στοιχεία. (Αναφέρονται σε δις ΕΥΡΩ)

ΜΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΜΕΝΑ ΔΑΝΕΙΑ :

2015 = 95,1 – 1ο εξάμ. 2018 = 106,0

ΛΗΞΙΠΡΟΘΕΣΜΕΣ ΥΠΟΧΡΩΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟ:

2015 = 73,8 - 2ο εξάμ. 2017 = 102,0

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΙΔΙΩΤΩΝ (βάση στοιχείων ΤτΕ) :

2010 = 238,0 – 1ο εξάμ. 2018 = 129,4

Είναι αξιοσημείωτο ότι τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια στην Ελλάδα αντιπροσωπεύουν περίπου το 10% του συνόλου των μη εξυπηρετούμενων δανείων σε όλη την Ευρώπη ενώ το ενεργητικό του Ελληνικού τραπεζικού τομέα αποτελεί μόλις το 1,3% του αντίστοιχου της Ευρώπης.

Επίσης χωρίς να παραγνωρίζουμε κατά πόσο συνέβαλλε το σημερινό νόμισμα στην διαμόρφωση της ση-

μερινής οικονομικής κατάστασης της χώρας μας θα θέλαμε να επισημάνουμε ότι το ΕΥΡΩ αποτελεί μονάδα οικονομικής αξίας και χρησιμοποιείται ως μέσω συναλλαγής και κατά την άποψή μας δεν αποτελεί το κύριο πρόβλημα της χώρας μας αλλά αυτό εστιάζεται σε δύο παραμέτρους.

α. ΙΣΟΖΥΓΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΠΛΗΡΩΜΩΝ.

(Εκροές – εισροές που προκύπτουν από συναλλαγές με άλλες χώρες και κατά τεκμήριο το ισοζύγιο είναι πάντα ελλειμματικό για τη χώρα μας)

β. ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΗ ΕΝΩΣΗ.

Βασικό έργο της ΕΟΚ που ιδρύθηκε το 1958: Δεν επιβάλλονται δασμοί σε αγαθά που διακινούνται μέσα σ' αυτήν, αλλά η ένταξή μας, άφησε τις μικρομεσαίες Ελληνικές παραγωγικές μονάδες του πρωτογενούς και δευτερογενούς τομέα χωρίς προστασία προκαλώντας δυσάρεστες συνέπειες και με αποτέλεσμα την αποδόμηση της ελληνικής παραγωγής αλλά και την εκτίναξη των εισαγωγών.

Κατά συνέπεια η όποια μελλοντική Πολιτική που θα έχει στόχο την Οικονομική ανάκαμψη της χώρας θα πρέπει να λάβει υπόψη της τις αιτίες που προκάλεσαν το πρόβλημα αλλά και τις δυνατότητες αντίδρασης της Ελληνικής επιχειρηματικότητας και της κοινωνίας.

Χωρίς καμμία δόση υπερβολής για να υπάρξει θετική εξέλιξη πιστεύουμε ότι αυτονόητα και καθολικά θα απαιτηθούν συνθήκες αφ' ενός ονομαστικής αύξησης των εισοδημάτων * και εννοείται, ότι αυτό πρέπει να γίνει υπό καθεστώς ελεγχόμενου πληθωρισμού, αφ' ετέρου προστασίας των Ελληνικών προϊόντων και θα κριθεί από τις άμεσες κινήσεις που θα γίνουν.

Δυστυχώς αυτά δεν μπορούν να γίνουν με το επιβληθέν σημερινό καθεστώς επιτήρησης, αλλά χρειάζεται μια πλήρης αναθεώρηση της σχέσης μας με την Ε.Ε. μιας σχέσης, που θα αποδέχεται το Ευρωπαϊκό ιδεώδες αλλά στον οικονομικό τομέα η χώρα να μπορεί να έχει την ευελιξία και την δυνατότητα επιλογών να προωθεί ένα συνδυασμό Δημοσίων αλλά και Ιδιωτικών επενδύσεων, με στόχο να ανακάμψουν τα εισοδήματα των Ελλήνων για να ελκυσθούν ξένες παραγωγικές επενδύσεις και αυτό να συνδυασθεί με ένα διαφορετικό φορολογικό σύστημα που δεν θα αποτρέπει την εγκατάστασή τους στην χώρα μας.

Τέλος κάνοντας «humor» ίσως η παλαιότερη θέση του κ. Schaeuble περί προσωρινής αποχώρησής μας από το ΕΥΡΩ, αν το εννοούσε, να ήταν μια χαμένη ευκαιρία για την Οικονομία μας αλλά και γιαυτόν που δεν στήθηκε η προτομή του στην Ελλάδα.

**Διοικητής ΕΚΤ Μ. DRAGI προς τις κυβερνήσεις των κ-μ της Ευρώπης » Αυξήστε τους μισθούς & δαπάνες*

Τι διδαχθήκαμε 100 Χρόνια από τη Λήξη του «Μεγάλου Πολέμου»

Του Υποστρατήγου ε.α. Ιπποκράτη Δασκαλάκη*

11 Νοεμβρίου 2018, η επέτειος των 100 ετών από το τέλος του «Μεγάλου Πολέμου» όπως αποκλήθηκε η σφαγή της περιόδου 1914-1918. Μια ιστορική ημερομηνία που σήμανε τη λήξη μιας πρωτόγνωρης αιματοχυσίας παγκοσμίων διαστάσεων και που συνοδεύθηκε από την ουτοπική ελπίδα διαμόρφωσης νέων δεδομένων και επικράτησης του διεθνούς δικαίου που θα καθιστούσαν άχρηστη ως και απαγορευτική τη διεξαγωγή ενός νέου πολέμου.

Ελπίδες που τραγικά διαψεύστηκαν πολύ γρήγορα καθώς οι ατελείς, ίσως και τιμωρητικές προβλέψεις των συνθηκών που ακολούθησαν, σε συνδυασμό με ουτοπιστικές προσδοκίες και τις αναπόφευκτες μεταβολές ισχύος, οδήγησαν στα δεινά του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και στις συνεπακόλουθες συνέπειες της ψυχροπολεμικής αναμέτρησης.

Ακόμη και σήμερα οι ιστορικοί αδυνατούν να συμφωνήσουν για την ιεράρχηση των αιτίων που οδήγησαν στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο αλλά και να απαντήσουν στο θεωρητικό ερώτημα εάν αυτός ο πόλεμος ήταν αναπόφευκτος ή όχι. Ερώτημα φιλολογικό αλλά ενδεχομένως όχι και άνευ πρακτικής εφαρμογής καθώς καθημερινά πληθαίνουν οι φωνές εκείνες που ισχυρίζονται ότι η σημερινή διεθνής κατάσταση μοιάζει όλο και περισσότερο με τις παραμονές του «Μεγάλου Πολέμου» και κατά συνέπεια η άντληση ορθών συμπερασμάτων είναι επιβεβλημένη. Χαρακτηριστική και η απάντηση ενός εκ των πρωταγωνιστών του δράματος, του Γερμανού καγκελάριου Bethmann-Hollweg (1909-1917), που όταν ρωτήθηκε πως άρχισε ο πόλεμος σηκώνοντας τα χέρια του ψηλά μονολόγησε: «Μακάρι να ήξερα».

Ο ιστορικός Turner στο έργο του «Origins of the First World War» αποδίδει την έκρηξη του πολέμου σε μια «τραγωδία κακών υπολογισμών». Ανάλογες επισημάνσεις οδήγησαν τους στρατηγικούς αναλυτές στη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου να μελετήσουν επισταμένως τις συνθήκες έναρξης του «Μεγάλου Πολέμου» στην προσπάθεια των δύο συνασπισμών να αποφύγουν μια ανάλογη -αλλά περισσότερο μοιραία- κατάσταση δημιουργώντας δικλείδες ασφαλείας.

Αυτές οι δικλείδες λειτούργησαν ικανοποιητικά στο ανταγωνιστικό περιβάλλον των δύο μεγά-

λων συνασπισμών του Ψυχρού Πολέμου. Σήμερα όμως, η αύξηση των ανερχόμενων περιφερειακών δυνάμεων με ηγεμονικές διαθέσεις αλλά με προβληματικές δομές εξουσίας μαζί με την παράλληλη εμφάνιση ανεξέλεγκτων τάσεων μιας «παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας», δημιουργούν ανησυχίες για την σταθερότητα και ειρήνη, κυρίως σε προβληματικές περιοχές της υδρογείου.

Η έκρηξη του «Μεγάλου Πολέμου», που εκ των υστέρων εμφανίστηκε ως μη επιθυμητή σε κανένα εκ των εμπλεκόμενων, αποδίδεται σε ένα άκαμπτο σύστημα συμμαχιών, σε αισθήματα «περικύκλωσης» και διλήμματα «ανασφάλειας», σε αυτοματοποιημένες διαδικασίες επιστράτευσης και κινητοποίησης, σε ανεξέλεγκτους στρατιωτικούς εξοπλισμούς, σε αποικιακούς ανταγωνισμούς, σε μακροχρόνιες αντιπαλότητες, σε πραγματικές ή μη μεταβολές της σχετικής ισχύος και φυσικά σε οικονομικούς ανταγωνισμούς, συμφέροντα και κοινωνικά φαινόμενα.

Η επιλογή και ιεραρχική τοποθέτηση των αιτίων συναρτάται φυσικά με την ιδεολογική αντίληψη εκάστου αλλά και τις ομαδικές εμπειρίες του χώρου από τον οποίο προέρχεται. Ο μεγάλος αριθμός και η πολυπλοκότητα των αιτίων μάλλον ενισχύουν τη θεωρία του συνδυασμού των πολλαπλών εσφαλμένων εκτιμήσεων, άρα και λανθασμένων αποφάσεων, εκ μέρους των κρατικών «ορθολογικών» δρώντων της εποχής εκείνης.

Συγχρόνως, καμιά άλλη πολεμική περίοδος δεν επικρίθηκε τόσο πολύ όσο ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος για έλλειψη στρατιωτικής στρατηγικής ή καλύτερα για την αδυναμία της τελευταίας να παράγει αποτελέσματα. Υπόλογος εμφανίστηκε η ταχύτατη εξέλιξη της τεχνολογίας που ανέτρεψε όλες τις γνωστές αρχές διεξαγωγής του πολέμου, η εφαρμογή των οποίων αποδείχθηκε ανίκανη να εξουδετερώσει τα φονικά αμυντικά πυρά και τις πρωτόγνωρες απώλειες που τα τελευταία επέφεραν.

Η μεγαλύτερη όμως αδυναμία της (δυτικής) στρατιωτικής στρατηγικής ήταν να εντοπίσει και να εκμεταλλευθεί τις νέες στρατιωτικές δυνατότητες και τεχνικές που δημιουργήθηκαν και εμφανίστηκαν στο τέλος της τετραετούς σύγκρουσης. Το σφάλμα αυτό πληρώθηκε πολύ πικρά μόλις είκοσι χρόνια αργότερα

όταν οι πρώην ηττημένοι αποδείχθηκαν πολύ καλύτερα προετοιμασμένοι και σάρωσαν τους αντιπάλους τους.

Αμφότεροι όμως οι παγκόσμιοι πόλεμοι απέδειξαν ότι η υπεροχή στο πεδίο της μάχης(επικαλούμενη συνήθως ως «τακτική»), ακόμη και η υπεροχή στο θέατρο των επιχειρήσεων, δεν επαρκούσαν για να καλύψουν τα σφάλματα στα ανώτερα κλιμάκια στρατιωτικής στρατηγικής και της υψηλής στρατηγικής, δηλαδή της συνολικής πολυδιάστατης πολεμικής προσπάθειας του κάθε κράτους.

Πληθώρα σφαλμάτων στο επίπεδο της υψηλής στρατηγικής διέγραψαν τις αρχικές λαμπρές επιτυχίες στα πεδία των μαχών των κεντρικών δυνάμεων και κατέστησαν τη συντριβή αναπόφευκτη. Αποδείχθηκε επίσης και η σημασία όχι μόνο της οικονομικής και τεχνολογικής διάστασης αλλά της ικανότητας αποτελεσματικής κινητοποίησης όλων των πλουτοπαραγωγικών δυνάμεων ενός κράτους στην πολεμική προσπάθεια.

Για εμάς τους Έλληνες ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, παρά τη νικηφόρα -και κερδοφόρα- εθνικά κατάληξη, αποτελεί σχετικά «αδίδακτο» αντικείμενο. Ενδεχομένως, οι βαθύτατα αντικρουόμενες απόψεις και συγκρούσεις, για την είσοδο ή μη της Ελλάδος στον πόλεμο, που οδήγησαν στο μεγάλο διχασμό, ασυναίσθητα μας οδηγούν στην αποφυγή εντρύφησης στα δραματικά γεγονότα εκείνης της περιόδου.

Μια αντιμετώπιση όχι μόνο άδικη για τους αγωνιστές εκείνης της εποχής αλλά κυρίως επικίνδυνη για τη μη άντληση διδαγμάτων, κυρίως πολιτικής μορφής. Σήμερα 100 χρόνια μετά, μπορούμε και πρέπει, άφοβα και χωρίς προκαταλήψεις, να ενσκήψουμε στη βαθύτερη εξέταση των γεγονότων για εξαγωγή συμπερασμάτων με σκοπό την πρόληψη διχαστικών καταστάσεων και των τραγικών εθνικών συνεπειών που αυτές επιφέρουν.

Στην πολυτάραχη ιστορία μας, υπαρκτά διλήμματα δεν αντιμετωπίστηκαν με τη δέουσα ψύχραιμη

και αντικειμενική προσέγγιση αλλά κυρίως χάρη πολιτικών και προσωπικών σκοπιμοτήτων, οδήγησαν στην δαιμονοποίηση και δίωξη των (πολιτικών) αντιπάλων μας, εκτόξευση ανυπόστατων κατηγοριών, αδυναμία ανταλλαγής ορθολογικών επιχειρημάτων, επικράτηση ανεύθυνης και αντιπαραγωγικής συνθηματολογίας και «λαϊκίστικων» στείρων προτάσεων. Ανάλογα διλήμματα, μεγαλύτερης ή μικρότερης εμβέλειας, εμφανίζονται και πάλι σήμερα μπροστά μας.

Ταυτόχρονα, ενώ διεθνώς γίνεται λόγος (ίσως κάπως υπερβολικά) για επανεμφάνιση των συνθηκών που προηγήθηκαν του «Μεγάλου Πολέμου», εμείς εξακολουθούμε να διατηρούμε ουτοπικές ψευδαισθήσεις και να εθελotuφλούμε έναντι των αλληλένδετων κινδύνων που προέρχονται από μια υπαρκτή εξ ανατολών απειλή και της οικονομικής, δημογραφικής, πολιτικής και κοινωνικής αδυναμίας μας να παρουσιάσουμε αξιόπιστες λύσεις.

Ας ελπίζουμε ότι μια προσεκτική ανάγνωση, εκ μέρους όλων μας, των ιστορικών γεγονότων του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου -και μάλιστα ελληνικού ενδιαφέροντος- θα μας οπλίσει με περισσότερο κριτικό πνεύμα αλλά και συγκαταβατική διάθεση έναντι των επιχειρημάτων των συντοπιτών μας πολιτικών αντιπάλων. Υπό αυτές τις προϋποθέσεις, η συνομολόγηση μιας κοινής εθνικής πορείας ίσως να καταστεί ευκολότερη και η έκβαση της ενδεχομένως επιτυχέστερη.

*Ο κ. Ιπποκράτης Δασκαλάκης είναι πτυχιούχος τμήματος Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών στο Πάντειο Πανεπιστήμιο με μεταπτυχιακό στις Διεθνείς Σχέσεις & Στρατηγικές Σπουδές, υποψήφιος Διδάκτορας Διεθνών Σχέσεων, διευθυντής Μελετών στο Ελληνικό Ινστιτούτο Στρατηγικών Μελετών (ΕΛΙΣΜΕ) και συνεργάτης της Σχολής Εθνικής Αμύνης (ΣΕΘΑ) και του Ινστιτούτου Διεθνών Σχέσεων (ΙΔΙΣ).

Εθνική ανάγκη η κινητοποίηση των Ελλήνων μεγιστάνων και των Ομογενειακών Συλλόγων ανά την υφήλιον

Του Ταξιάρχου (ΤΘ) ε.α. Βασιλείου Ι. Βάσιλα

Αν ο Ελληνισμός κατόρθωσε να επιζήσει μετά από πεντακοσίων και πλέον ετών αδυσώπητης και ανελέητης σκλαβιάς, που δεν θα την άντεχε άλλος λαός στον κόσμο, αυτό οφείλεται στην πίστη του στον Θεόν. Και τούτο διότι εθεωρείτο μέγα αμάρτημα η σύναψη γάμων με αλλόθρησκους και όπως αναφέρει ο μέγας ιστορικός Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος στο περιπούδαστο έργο του (στην σελίδα 447 του 6ου τόμου) μετά την επικράτηση των Οθωμανών *“Πολλοί μεν Χριστιανοί εξίσλαμίσθησαν και συνετέλεσαν στην αύξηση του Οσμανικού κράτους και του πληθυσμού, αλλ’ εκείνοι όσοι διέσωσαν την ίδια θρησκείαν και γλώσσαν ο Οσμανικός όμιλος ουδόλως εθνολογικώς επενήργησε. Τα δύο στοιχεία έμειναν άμικτα προς άλλα, όπως το ύδωρ και το έλαιον. Το Έθνος λοιπόν του 1821 υπήρξε αυτό το Έθνος του 1453 ηθικώς, διανοητικώς και αριθμητικώς υπέστη αλλοιώσεις, Εθνολογικώς και από απόψεως θρησκευματος ουδεμίαν”*.

Συνεχίζοντας το τρίτο σημαντικό στοιχείο αναφέρει τη γλώσσα με τη φράση *“Το ξενικό τούτο αίμα δεν υπήρξε τοιούτο, ώστε να αλλοιώσει ορισωδώς την ιθαγενή φυλήν. Προς ακριβή δε του ζητήματος τούτου λύσιν άλλον ασφαλή οδηγόν δεν έχομεν και νυν όπως πρότερον ει μη την γλώσσαν”*.

Αν μετά την μακραίωνη δουλείαν με τους Ιερούς Αγώνας υπέρ Πίστεως και Πατρίδος επιτυγχάνοντας την πολυπόθητη Ελευθερία του κατόρθωσε να ορθοποδήσει ως κρατική υπόσταση, το αναγεννηθέν ανάδελφο Γένος των Ελλήνων και να σταθεί στα πόδια του και όχι μόνο να ανασυγκροτηθεί ως νέα κρατική οντότητα, αλλά και να επεκταθεί αυτό το δεύτερο θαύμα το οφείλει εκτός από το απροσμετρήτου αξίας δημιουργικό έργο του Πρώτου και καλύτερου μέχρι τούδε κυβερνήτου Ι. Καποδίστρια και στους πολυάριθμους επώνυμους και ανώνυμους Εθνικούς Ευεργέτες μεταξύ των οποίων συμπεριλαμβάνεται και αυτός ο ίδιος, ο οποίος εκτός από το τεράστιο κυβερνητικό έργο, το οποίον επετέλεσε σε όλους τους τομείς υπήρξε και οικονομικός Ευεργέτης.

Και αυτό είναι επιβεβαιωμένο ιστορικά, διότι έστειλε τον αδελφόν του στη γενέτειρα των την Κέρκυρα προκειμένου να υποθηκεύσει την πατρικήν των περιουσία, για να συνάψει δάνειο να αγοράσει σιτάρι για να χορτάσουν ψωμί οι λιμοκτονούντες Έλληνες.

Αν αναλογιστούμε, ότι οι Έλληνες είναι δεύτεροι σε καταθέσεις στις Ελβετικές Τράπεζες και όχι μόνο και ότι πολλοί εξ αυτών είναι μεγιστάνες του πλούτου και όπως επίσης πολλοί εξ αυτών, υπό ορισμένες προϋποθέσεις θα μπορούσαν να καταστούν Εθνικοί Ευεργέτες. Και ευτυχώς υπάρχουν ακόμα πολλοί, οι οποίοι έχουν διαθέσει απλόχερα μεγάλα χρηματικά ποσά για Εθνικές Ευεργεσίες και άλλοι, οι οποίοι έχουν διάθεση να πράξουν ομοίως αρκεί να προκληθούν και να επιβεβαιωθούν καταλλήλως, όπως θα αναφέρουμε στη συνέχεια για την έντιμη διαχείριση της προσφοράς των, ότι δεν θα γίνει αντικείμενο πλουσίας λείας και λεηλασίας επιτηδείων και εξ επαγγέλματος καταχραστών του Δημοσίου χρήματος, όπως συνέβη και με τα χρήματα που προορίζοντο ακόμα και για εξοπλισμούς των Ενόπλων μας Δυνάμεων, όπου κατά τον ισχύοντα Στρατιωτικό Ποινικό Κώδικα σε περίπτωση πολέμου, οι πράξεις αυτές προβλέπεται να τιμωρούνται με την εσχάτη των ποινών. Και όπως γνωρίζουμε δεν είναι και λίγοι, την περίοδο αυτήν που διερχόμεθα, οι οποίοι κυκλοφορούν ελεύθεροι και απολαμβάνουν τα αγαθά της λείας των.

Παρά το γεγονός, ότι δεν έχουμε πλήρη γνώση των ονομάτων των Εθνικών Ευεργετών της εποχής μας θα επιχειρήσουμε να αναφέρουμε ορισμένους εξ αυτών και ζητούμε συγγνώμη από όσους θα παραλείψουμε να αναφέρουμε.

Αρχικά θα αναφερθούμε στις Ευεργεσίες οι οποίες αφορούν

άμεσα το Δ.Π όπως είναι :

1. Της Α.Ε. Γιώτης για την γενναίαν προσφορά της με τίτλον *“Μια Ελπίδα γεννιέται”*.
 2. Του *“Χαμόγελου του παιδιού”* με την Ανθρωπιστική πρωτοβουλία του εντιμότατου κύριου Γιαννόπουλου.
 3. Του *“Ιδρύματος προστασίας Μητέρας Παιδιού”* υπό την Διεύθυνση της πρεσβυτέρας εριτίμου κυρίας Μεταλλινού.
 4. Της *“Κιβωτού του Κόσμου”* του αιδεσιμοτάτου πατρός Αντωνίου εφημερίου της ενορίας της Ακαδημίας Πλάτωνος.
 5. Του Θεάρεστου έργου της πρέσβειρας καλής θελήσεως του Ο.Η.Ε. εριτίμου κυρίας Μαριάννας Βαρδινογιάννη με την ενασχόλησή της με το Νοσοκομείο Παίδων.
 6. Τα *“παιδικά χωριά SOS”* των καταστημάτων Σκλαβενίτη
 7. Την πρόσφατη ανέγερση της *“Παιδικής καρδιοχειρουργικής κλινικής”* του Ωνασίου Ιδρύματος που μαρτυρεί, ότι ο αείμνηστος συνεχίζει να κάνει Ευεργεσίες και μέσα από τον τάφο του.
 8. Την << Επίδότηση του τετάρτου παιδιού στην Δ. Θράκη από την Εκκλησία της Ελλάδος>>.
- Και άλλες ων ουκ έστιν αριθμός.

Αναφερθήκαμε στις προσφορές που αφορούν την παιδική ηλικία πέραν όμως αυτών υπάρχουν γενικότερες Εθνικές Ευεργεσίες, για τις οποίες όμως δεν υπάρχει εκ μέρους της πολιτείας η πρόπουσα αναγκαία αξιολόγηση των Εθνικών Αναγκών προς τις οποίες πρέπει να κατευθύνουν τις Δωρεές των οι Εθνικοί Ευεργέτες. Και τούτο διότι φρονούμε, ότι άλλη είναι η αξία της Δωρεάς για οπλικά συστήματα και το Δ.Π και άλλη για έργα Πολιτισμού ή Αθλητισμού χωρίς να παραγνωρίζουμε την αξία των.

Για τον σκοπόν αυτόν ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ την δημιουργία μίας Ανεξάρτητης υπερκομματικής Αρχής η οποία θα έχει Αποστολή:

1. Την αξιολόγηση και την Ιεράρχηση των πάσης φύσεως Εθνικών Αναγκών και θα τις κοινοποιεί τόσο στους Έλληνες Μεγιστάνες του Πλούτου όσο και στους Συλλόγους των ανά την Υφήλιον Ομογενειακών Συλλόγων.
2. Την συνεχή επαφή και ενημέρωση των προαναφερθέντων επί των αναφωσμένων προβλημάτων
3. Τον συνεχή αυστηρόν και απόλυτον Έλεγchon της Διαχειρίσεως των Δωρεών.
4. Την διαβεβαίωση και την εμπέδωση της πεποιθήσεως στους Ευεργέτες για την Εμπιμη και Χρηστή διαχείριση των χρημάτων τα οποία διέθεσαν και τα οποία αποτελούν δημιούργημα του μόχθου και της εργασίας των, ώστε να ενθαρρύνεται η επιθυμία της συνεχούς διαθέσεως και παροτρύνσεως και άλλων να τους μιμηθούν.

Μετά από αυτές τις προϋποθέσεις και την υλοποίηση των προτάσεων φρονούμε ότι θα υπάρξουν και άλλοι πολλοί Έλληνες Πατριώτες και όχι μόνον μεγιστάνες, οι οποίοι ακόμα και από το υστέρημά των θα θελήσουν να προσφέρουν τον οβολόν των για τις ανάγκες της Πατρίδος. Αρκεί να είναι βέβαιοι, ότι η προσφορά τους δεν θα Διασπαθιστεί και δεν θα γίνει λεία των καταχραστών του Δημοσίου, ως δυστυχώς μέχρι τούδε. Ας ελπίσουμε, ότι οι προτάσεις μας θα γίνουν αποδεκτές από τους αρμοδίους, οι οποίοι θα πρέπει να παραμερίσουν τα όσα τους χωρίζουν και να ομοιοήσουν, διότι η Πατρίς διέρχεται κρίσιμους καταστάσεις και η Διχόνοια μόνο κακά και οδύνες επιφέρει και διότι την εκμεταλλεύονται οι εχθροί της, οι οποίοι δυστυχώς είναι πολλοί και πολυπληθείς και αυξάνονται συνεχώς ενώ εμείς είμεθα (ανάδελφοι) μόνοι και λίγοι και συνεχώς λιγοστεύουμε, λόγω των δυσμενεστάτων Δημογραφικών εξελίξεων, για τις οποίες η Πολιτεία (ολόκληρος ο πολιτικός κόσμος) σφυρίζει αδιάφορα.

Το NATO ως εργαλειοθήκη στις Αμερικανικές Γεωστρατηγικές επιδιώξεις. Η σκοτεινή πλευρά του.

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Αθ. Μπαλτζώη

Το παρόν κείμενο αποτελεί την παρουσίαση του Αντγού (ε.α.) Ιωάννη Αθ. Μπαλτζώη στην εκδήλωση του ΚΕΔΙΣΑ "Το NATO στην εποχή του Τραμπ" την 17/10 στο ξενοδοχείο "Αμαλία"

NATO – Το μοιραίο τηλεγράφημα

Στις 4 Απριλίου 1949, υπογράφηκε στην Ουάσιγκτον ο Οργανισμός του Βορειοατλαντικού Συμφώνου (North Atlantic Treaty Organization). Επρόκειτο για τη συμμαχία των ΗΠΑ και του Καναδά με χώρες της Δυτικής Ευρώπης (Βρετανία, Γαλλία, Ιταλία, Βέλγιο, Ολλανδία, Λουξεμβούργο, Νορβηγία, Δανία, Πορτογαλία, Ισλανδία), με σκοπό την προστασία της Γηραιάς Ηπείρου από ενδεχόμενη στρατιωτική επίθεση της ΕΣΣΔ.

Για να φθάσουμε στην τελική πράξη είχε προηγηθεί η πρωτοβουλία των Βρετανών για συλλογική άμυνα στην Ευρώπη, με την υπογραφή της Συνθήκης των Βρυξελλών τον Μάρτιο του 1948.

Στην πραγματικότητα, το Λονδίνο είχε συλλάβει τη Συνθήκη των Βρυξελλών αποκλειστικά ως το όχημα για να καταστήσει δυνατή τη συμμετοχή των ΗΠΑ στις διευθετήσεις για την ευρωπαϊκή ασφάλεια. Όλο αυτό συνέβαινε ενώ οι Σοβιετικοί προσπάθησαν να εκβιάσουν την Δύση σε ένα νέο γύρο διαπραγματεύσεων για το μέλλον της Γερμανίας, κυρίως με το να επιβάλλουν αποκλεισμό στο Δυτικό Βερολίνο – εκτός από τον αέρα.

Σήμερα γνωρίζουμε ότι η απόφαση του Στάλιν να μην σταματήσει την αεροπορική πρόσβαση ήταν αντίθετη προς τις συστάσεις του σοβιετικού στρατού. Ο Στάλιν, περιμένοντας ότι δεν θα ήταν σε θέση η Δύση να υποστηρίξει το Δυτικό Βερολίνο από αέρος, επέλεξε να μην προκαλέσει μια στρατιωτική σύγκρουση.

Ο δεύτερος Γενικός Γραμματέας του NATO, ο Βέλγος Paul-Henri Spaak, είπε κάποτε, χαριτολογώντας, ότι το NATO θα έπρεπε να αναγείρει ένα άγαλμα στον Ιωσήφ Στάλιν. Ακόμη και σήμερα, κάποιος μπορεί να αναρωτηθεί: εάν ο Στάλιν δεν είχε υπερεκτιμήσει τις δυνατότητες του στην Ανατολική Ευρώπη και το Βερολίνο, θα είχε αναδυθεί το NATO όπως το γνωρίζουμε;

Σκοπός του NATO

Το 1952, ο Lord Ismay, πρώτος Γραμματέας του NATO, αποκάλυψε, με το γνωστό βρετανικό φλέγμα και προβοκατόρικο τρόπο θα λέγαμε, τον σκοπό δημιουργίας του NATO με την παροιμιώδη φράση: «Να κρατήσει την Σοβιετική Ένωση έξω, τους Αμερικανούς μέσα και τους Γερμανούς κάτω». ("keep the Soviet Union out, the Americans in, and the Germans down."). Για να φθάσουμε σε αυτό το σημείο είχαν προηγηθεί γεγονότα, εκτιμήσεις και καταστάσεις που έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Στις ΗΠΑ, μετά τον πόλεμο, υπήρχε μια τάση και φωνές για απόσυρση από την Ευρώπη, αφού οι ΗΠΑ ήταν στις νικήτριες δυνάμεις, με τις λιγότερες απώλειες σε σχέση με τις κατεστραμμένες ευρωπαϊκές χώρες. Μάλιστα, η άποψη των Αμερικανών, σε ότι αφορά την ηττημένη Γερ-

μανία που ήταν η αιτία για δύο παγκόσμιους πολέμους με δεκάδες εκατομμύρια νεκρούς, ήταν να τη φέρουν ει δυνατόν στη λίθινη εποχή.

Τι άλλαξε την αμερικανική γεωστρατηγική αντίληψη; Δύο γεγονότα: Πρώτο ήταν το πραξικόπημα της Πράγας, τον Φεβρουάριο του 1948 που έδωσε αποφασιστική ώθηση στη δημιουργία του Συμφώνου των Βρυξελλών. Ενίσχυσε δε και τις αμερικανικές τάσεις για μια συμμαχία με τη Δυτική Ευρώπη. Δεύτερον, ο αποκλεισμός του Βερολίνου από τον Ιούνιο του 1948 έπεισε τους Αμερικανούς ότι οι Σοβιετικοί θα μπορούσαν να προκαλέσουν έναν νέο πόλεμο, αν μη τι άλλο λόγω της μεγάλης ανισορροπίας ισχύος που υπήρχε στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Μετά από αυτά, καταλυτικός παράγων απέβη τελικά το τηλεγράφημα του πρέσβη των ΗΠΑ στην Μόσχα του George Kennan το 1946, που ξαναήλθε στην επιφάνεια.

Ο στρατηγικός γκουρού των ΗΠΑ.

Στο μακροσκελές τηλεγράφημά του (the Long Telegram) έκτασης 8.000 λέξεων, ο Τζορτζ Κένναν, γκουρού αργότερα της αμερικανικής γεωστρατηγικής αντίληψης, ανέλυε την Σοβιετική απειλή και παρότρυνε την αμερικανική ηγεσία στη λήψη σοβαρών αποφάσεων για την αντιμετώπισή της. Το τηλεγράφημα ήταν τελικά και ο καταλύτης για την αλλαγή στάσης των ΗΠΑ.

Έτσι άλλαξαν την αρχική τους αντίληψη περί απομονωτισμού και αποφάσισαν αφενός τη δημιουργία μιας μοναδικής και πρωτότυπης συλλογικής πολιτικοστρατιωτικής συμμαχίας κλειστού τύπου και αφετέρου αντί της καταλυτικής τιμωρίας των Γερμανών, να δημιουργήσουν στην Δυτική Γερμανία, το απαραίτητο στρατιωτικό και οικονομικό ανάχωμα για την αντιμετώπιση της Σοβιετικής αναθεωρητικής και επεκτατικής πολιτικής.

Έτσι, καταλήγοντας θα λέγαμε ότι τα αίτια της δημιουργίας του NATO πρέπει να αναζητηθούν σε δύο επίπεδα: Πρώτον, την εντεινόμενη δυτικοευρωπαϊκή ανασφάλεια, και δεύτερον στη συμπεριφορά της Σοβιετικής Ένωσης το έτος 1948, που τελικά έπεισε τους Αμερικανούς για την ανάγκη δικής τους παρέμβασης. Έτσι είδαμε την τεράστια οικονομική βοήθεια που προσφέρθηκε στη Δυτική Γερμανία, ώστε να αναφέρεται η πολιτική αυτή ως δήθεν γερμανικό οικονομικό θαύμα.

NATO – Η ιδανική εργαλειοθήκη της Ουάσιγκτον!!

Οι Αμερικανοί γρήγορα κατάλαβαν ότι το NATO μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως το πλέον αποτελεσματικό εργαλείο για την υλοποίηση των γεωστρατηγικών των επιδιώξεων και τη διατήρηση της ηγεμονίας τους παγκοσμίως ή τουλάχιστον στον Δυτικό κόσμο. Η αμερικανική πολιτική μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο εδράζεται στη γεωπολιτική θεωρία του Nicholas Spykman: «Όποιος ελέγχει το Rim-

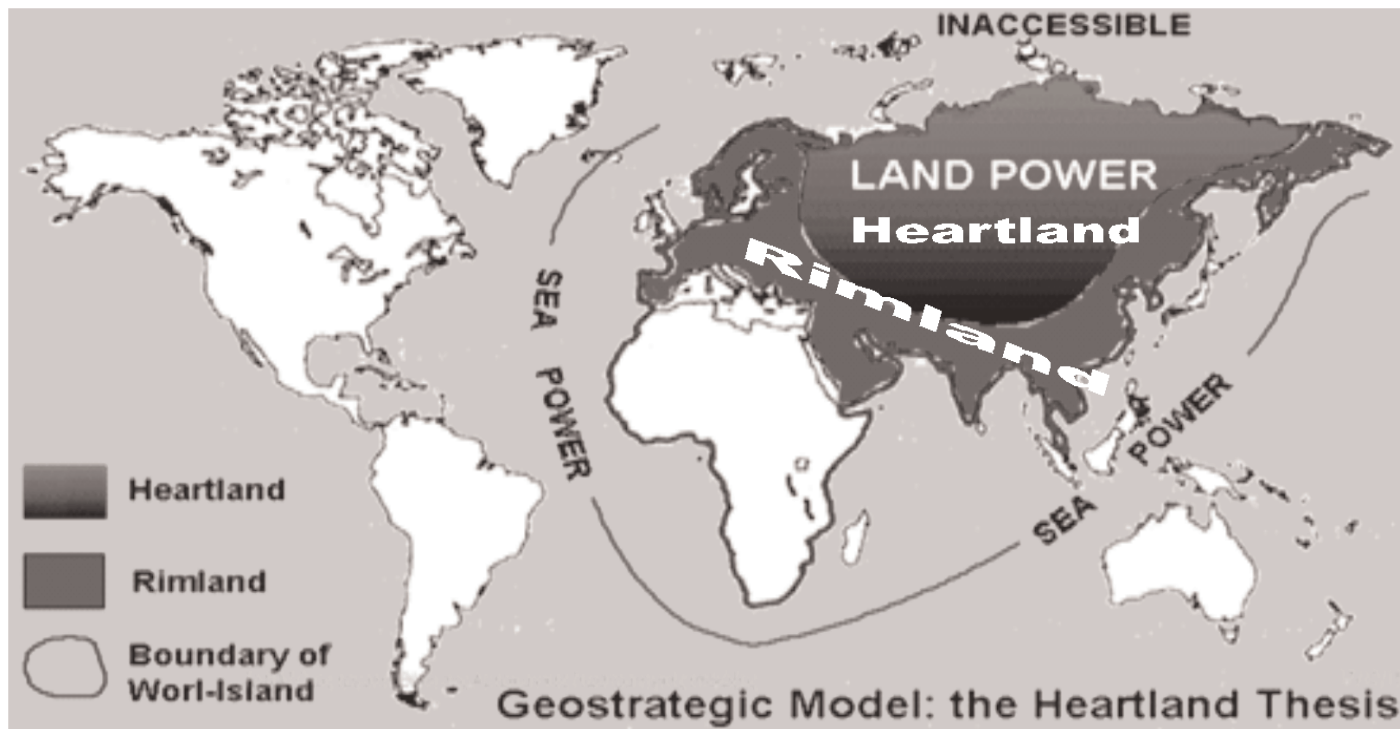
land (ανασχετικό δακτύλιο), ελέγχει την Ευρασία. Όποιος εξουσιάζει την Ευρασία, ελέγχει το πεπρωμένο του κόσμου».

Διαπιστώνουμε ότι στον παρακάτω χάρτη των χωρών μελών του NATO, στην ουσία απεικονίζεται ο ανασχετικός δακτύλιος (Rimland), που περιβάλλει την Ευρασία (Heartland), της γεωπολιτικής θεωρίας του Nicholas Spykman. Οπότε εύλογα μπορούμε να θεωρήσουμε ότι το NATO απεικονίζει εμφανώς τη γεωστρατηγική αντίληψη των Αμερικανών στην Ευρώπη μέχρι την Μέση Ανατολή.

NATO και θεωρία Spykman.

Να καταστραφούν κάποια κράτη

Σε αντίθεση με τους προκατόχους του, δεν θεωρούσε πλέον τη πρόσβαση σε αυτούς τους πόρους ως ζωτικής σημασίας για την Ουάσιγκτον, αλλά ισχυριζόταν ότι θα ήταν προσβάσιμοι για τα σταθερά Κράτη μόνο μέσω των υπηρεσιών των ενόπλων δυνάμεων των ΗΠΑ. Σε κάθε περίπτωση ο στρατός των ΗΠΑ και οι στρατοί συμμαχικών κρατών του NATO, των τουλάχιστον στενά συνδεδεμένων με τις ΗΠΑ θα ήταν αυτοί που θα επέβαλλαν την αμερικα-

Για 70 χρόνια, η εμμονή των στρατηγιστών των ΗΠΑ ήταν να διατηρήσουν τη στρατιωτική υπεροχή τους πάνω από τον υπόλοιπο κόσμο. Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας από τη διάλυση της ΕΣΣΔ μέχρι τις επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου 2001, αναζητούσαν τρόπους για να εκφοβίσουν όσους τους αντιτίθενται.

Γεωπολιτική θεωρία του Nicolas Spykman.

Ο Harlan K Ullman (Chairman of the Killowen Group that advises leaders of government and business, Senior Advisor of the Atlantic Council in Washington, DC) ανέπτυξε την ιδέα να τρομοκρατήσουν τους πληθυσμούς κτυπώντας τους βαριά στο κεφάλι (Shock and awe, Σοκ και δέος). Οι οπαδοί του φιλοσόφου Λέο Στράους, ονειρεύονταν να διεξαγάγουν και κερδίσουν πολλούς πολέμους ταυτόχρονα (Full-spectrum dominance, κυριαρχία πλήρους φάσματος). Ως εκ τούτου, ακολούθησαν οι πόλεμοι στο Αφγανιστάν και το Ιράκ, κάτω από κοινή διοίκηση. Μετά την 11η Σεπτεμβρίου, ο Thomas P. M. Barnett (American military geostrategist and former Chief Analyst at Wikistrat.), με το βιβλίο του «The Pentagon's New Map: War and Peace in the Twenty-First Century», υποστήριξε ότι για να διατηρήσουν την ηγεμονία τους πάνω από τον κόσμο, οι ΗΠΑ έπρεπε να «αναλάβουν το έργο της φωτιάς». Πρέπει κατ' αρχήν να τον χωρίσουν στα δύο. Από τη μία πλευρά, τα σταθερά Κράτη (μέλη της G8 και του NATO), από την άλλη ο υπόλοιπος κόσμος ως μια ενιαία δεξαμενή φυσικών πόρων.

νική πολιτική, στα κράτη – στόχοι.

Ως εκ τούτου, ήταν απαραίτητο να καταστραφούν συστηματικά όλες οι κρατικές δομές σε αυτή την δεξαμενή πόρων, έτσι ώστε κανείς δεν θα μπορούσε ποτέ να αντιταχθεί στη βούληση της Ουάσιγκτον, ούτε να διαπραγματευτεί άμεσα με τα σταθερά Κράτη. Θα έπρεπε τότε κατά τον Barnett, να καταστραφούν ορισμένα ανθεκτικά κράτη, να τα ξαναφέρει στο χάος και να τα ανοικοδομήσει σύμφωνα με νέους νόμους.

Κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου δεν είχαμε σπουδαία γεγονότα, αντιπαραθέσεις με το αντίπαλο δέος το Σύμφωνο της Βαρσοβίας. Το Σύμφωνο της Βαρσοβίας (επίσημα Συνθήκη της Φιλίας, Συνεργασίας και Αμοιβαίας Βοήθειας), ήταν μια στρατιωτική συμμαχία αμυντικού χαρακτήρα των κομμουνιστικών κρατών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης. Ιδρύθηκε στις 14 Μαΐου του 1955 και ένα μήνα μετά, στις 14 Ιουνίου υπογράφηκε στη Βαρσοβία της Πολωνίας.

Κύρια αφορμή του συμφώνου αυτού, όπως υποστήριξε η Σοβιετική Ένωση θεωρώντας πιθανή απειλή από τη συμμαχία του NATO, ήταν η προ πενθημέρου της ίδρυσης, ένταξη της «επαναστρατιωτικοποιημένης» Δυτικής Γερμανίας στο NATO στις 9 Μαΐου του ίδιου έτους (1955), δια της επικύρωσης των Συνθηκών Ειρήνης του Παρισιού.

Βάσεις παντού

Μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και

την διάλυση του Συμφώνου της Βαρσοβίας, οι ΗΠΑ, κοσμοκράτορας και παγκόσμια κυρίαρχος, εφάρμοσε πλήρως την γεωστρατηγική της ατζέντα στην Ευρώπη και στην MENA (Middle East North Africa). Οι ΗΠΑ με τις στρατιωτικές της βάσεις σε ολόκληρη την Ευρώπη και με την ένταξη στο NATO, των περισσότερων κρατών της πρώην Σοβιετικής Ένωσης που ευρίσκονται δυτικά της Ρωσίας, κατόρθωσε να ελέγξει πλήρως τις γεωπολιτικές εξελίξεις ολόκληρης της Ευρώπης.

Βέβαια ο έλεγχος της Ευρώπης είχε ξεκινήσει μετά το τέλος του πολέμου. Οι ηγέτες των ΗΠΑ φρόντισαν και μέσα από το NATO, να αφαιρέσουν εκ των προτέρων από τους καταστραμμένους μεταπολεμικά ευρωπαίους κάθε δυνατότητα και προοπτική αυτεξούσιας πορείας. Τους έδωσαν στη Συμμαχία υπό τον απόλυτο έλεγχό τους. Ο Μπρζεζίνσκι θεωρούσε την ΕΕ προτεκτοράτο των ΗΠΑ. Επειδή δεν είχε όπλα. Δικά της όπλα για αντίσταση στις πιέσεις εχθρών και φίλων.

Η Ευρώπη δεν μπορούσε να πει όχι τότε, δεν μπορεί ούτε τώρα. Οι μόνες χώρες που διέθεταν αμυντική αποτροπή με την έγκριση και ανοχή των Αμερικανών, ήταν η Βρετανία και η Γαλλία, καθόσον είναι οι μόνες που διαθέτουν πυρηνικά όπλα. Η ερειπωμένη Γερμανία ανοικοδομήθηκε όχι επειδή οι Γερμανοί είναι δουλευταράδες, αλλά επειδή οι Αμερικανοί υποχρέωσαν τους Ευρωπαίους να πληρώσουν την οικονομική ανασυγκρότηση της (Δυτικής) Γερμανίας για να υπάρχει φράγμα στη Ρωσία (τότε ΕΣΣΔ), όπως προαναφέραμε.

Και φυσικά δεν επέτρεψαν στη Γερμανία να δημιουργήσει ισχυρή αμυντική υποδομή, ώστε να εξαρτάται η άμυνα και η ασφάλειά της αποκλειστικά και μόνο από το NATO και από τις εκατοντάδες χιλιάδες Αμερικανούς στρατιώτες που είναι εγκατεστημένοι στο έδαφός της. Επιτρέπεται να έχει συγκεκριμένο αριθμό βαρέων όπλων, Α/Φ και πολεμικών πλοίων και Υ/Β. Και μάλιστα σε τέτοιο βαθμό που η πραγματική της αποτρεπτική ισχύς να είναι στο 10-20% των οπλικών της συστημάτων.

Απόδειξη η πρόσφατη έκθεση του προέδρου της επιτροπής της Μπούντενσταγκ Χανς Πέτερ Μπάρτελς, όπου αναφέρονται: Πάνω από τα μισά άρματα Leopard 2 δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν. Από τα συνολικά 244 τανκς μόλις 95 είναι λειτουργικά. Από τα 14 A400 μεταφορικά Α/Φ κανένα δεν είναι επιχειρησιακά έτοιμο. Κανένα από τα 6 υποβρύχια δεν βρίσκεται εν πλω, και από τα 129 Eurofighter, μόνο τα 8 είναι επιχειρησιακά.

Έτσι φύτρωσε η ΕΕ

Έτσι φύτρωσε και έτσι μεγάλωσε η πραγματική Ενωμένη Ευρώπη. Όχι αυτή που θα ήθελαν ίσως οι «προπάτορες» της ΕΕ, ο Ζαν Μονέ και ο Ρ. Σουμάν, αλλά η Ευρώπη που ήθελε και ακόμα διαφεντεύει ο νικητής και κυρίαρχος Αμερικανός. Ήταν εύκολο για δυο λόγους:

- Ο ένας είναι η Γιάλτα. Η Ευρώπη στα δυο, με δυο αφεντάδες. Ούτε επαναστάσεις, ούτε γάτα, ούτε ζημιά.
- Ο άλλος λόγος είναι ότι η Ευρώπη ήταν κατεστραμμένη αλλά οι κυρίαρχες ελίτ στην Ήπειρο ήταν παρούσες, ως φυσική παρουσία και ως υπαρκτή περιουσία, που χρησιμοποίησαν οι ΗΠΑ και αυτοί το εκμεταλλεύτηκαν, αποδεικνύοντας ότι το Κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα.

Σε αυτή την αδύναμη Ευρώπη, έχουν παραδοθεί στους Αμερικανούς από τις περισσότερες χώρες της Ευρώπης το ύψιστο καθήκον της άμυνας και της ασφάλειας. Και

οι ΗΠΑ εφαρμόζουν τη γεωστρατηγική τους πολιτική, με όχημα και οδηγό το NATO, το οποίο μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, μετασχηματίστηκε, με νέες αποστολές σε όλο τον κόσμο, μετατροπόμενο σε κυρία εργαλειοθήκη της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής.

Για να καταλάβουμε τι συμβαίνει να αναφέρουμε τους πολέμους και εισβολή στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ, τους βομβαρδισμούς στην Γιουγκοσλαβία και τέλος την κατ' ευφημισμό επονομαζόμενη Αραβική Άνοιξη, δηλαδή τον Αραβικό Χειμώνα και την ολική καταστροφή της Λιβύης και της Συρίας.

NATO – Η σκοτεινή πλευρά μιας αναγκαίας συμμαχίας!!

Δεν αμφισβητείται βεβαίως η χρησιμότητα του NATO σήμερα, ούτε ο καταλυτικός του ρόλος στην διατήρηση της ειρήνης στην Ευρώπη επί 72 συνεχή έτη, πράγμα πολύ σημαντικό. Όμως υπάρχουν και οι σκοτεινές πλευρές του NATO, που αμαυρώνουν τη σημαντική του προσφορά. Ενδεικτικά να αναφέρουμε ορισμένες χαρακτηριστικές περιπτώσεις.

Ειδικά για την Ελλάδα, την δεκαετία του 1950 και του 1970 η στάση του NATO έβλαψε απροκάλυπτα τα ελληνικά συμφέροντα. Συγκεκριμένα, το στις 6-7 Σεπτεμβρίου του 1955 σημειώθηκαν βαρβαρότητες εναντίον των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης. Σύμφωνα μάλιστα με δήλωση του στρατηγού Σαμπρί Γκιμιμπέσογλου, οι επιθέσεις αυτές χρηματοδοτήθηκαν από τις ΗΠΑ και συγκεκριμένα από την JUSMAT, τα γραφεία της οποίας ήταν μεσοτοιχία με την Διοίκηση Ανορθόδοξου Πολέμου (Özel Harp Dairesi) στην Άγκυρα.

Χάρτης Κίσινγκερ (Μιχάλης Ιγνατίου)

Μετά από μια εικοσαετία, το 1974 εκτοξεύτηκε επίθεση τουρκικών στρατευμάτων στην Κύπρο. Η εισβολή αυτή σχεδιάστηκε από το Α μέχρι το Ω από τον υπουργό Εξωτερικών των ΗΠΑ, Χένρι Κίσινγκερ, η δε κατάληξη του ΑΤΙΛΛΑ 2 ήταν μέχρι την γραμμή του χάρτη που βρέθηκε στο γραφείο του Κίσινγκερ από το δημοσιογράφο Μιχάλη Ιγνατίου, που είχε σχεδιασθεί πριν από την τουρκική εισβολή στην Κύπρο.. Την ίδια χρονιά η Ατλαντική Συμμαχία υιοθέτησε πολιτική «Πόντιου Πιλάτου» σε αμέτρητες περιπτώσεις επιθετικής, παράνομης και αναθεωρητικής συμπεριφοράς ενός μέλους του NATO, της Τουρκίας, κατά ενός άλλου μέλους της Συμμαχίας, δηλαδή της Ελλάδος.

Τα χρόνια των εισβολών

Αργότερα την δεκαετία του 1990 εντάθηκε η αμ-

φιλεγόμενη στάση του NATO. Το 1991 εκτόξευσε επίθεση στο Ιράκ με την επιχείρηση «Καταγίδα της Ερήμου», όπου είχε όμως την έγκριση του ΟΗΕ. Το 1992 επενέβη στη Σομαλία για ανθρωπιστικούς λόγους, ενώ το 1994 βομβάρδισε τους Σερβοβόσνιους στη Βοσνία. Τα έτη 1993-94-96-98 βομβάρδισε το Ιράκ. Από τις πλέον αποτρόπαιες πράξεις όμως ήταν ο βομβαρδισμός για πρώτη φορά κατά ανεξάρτητης χώρας της Ευρώπης, της Γιουγκοσλαβίας, χωρίς την έγκριση του ΟΗΕ.

Κατά τη διάρκεια των 78 ημερών των αμερικανο-νατοϊκών βομβαρδισμών στην Γιουγκοσλαβία, σκοτώθηκαν 965 μέλη των σερβικών ενόπλων δυνάμεων και αστυνομίας, περισσότεροι από 2.500 σέρβοι άμαχοι και 12.500 τραυματίστηκαν. Αργότερα πέθαναν άλλοι 3.200 άμαχοι, είτε επειδή τραυματίστηκαν στους βομβαρδισμούς, είτε επειδή προσβλήθηκαν από καρκίνο από το απεμπλουτισμένο Ουράνιο. Εκτιμάται ότι από τους βομβαρδισμούς καταστράφηκαν 25.000 σπίτια και πολυκατοικίες και 470 χιλιόμετρα δρόμων και 600 χιλιόμετρα σιδηροδρομικών γραμμών.

Με την αλλαγή της χιλιετίας η νατοϊκή συμμαχία εγκαινίασε μια σειρά εισβολών σε ξένες χώρες. Το 2001 είχαμε εισβολή στο Αφγανιστάν, με το πρόσχημα του πολέμου κατά της τρομοκρατίας. Το 2003 εισέβαλε και πάλι στο Ιράκ, δίχως προηγούμενο λόγο. Το 2011 διέλυσε τη Λιβύη ενώ ο ΟΗΕ έδωσε εντολή μόνο για No Fly Zone. Το τελευταίο σκοτεινό παράδειγμα είναι το γνωστό σε όλους μας ζήτημα της Συρίας. Το NATO εισέβαλε στη χώρα το 2011 οδηγώντας την σε διάλυση.

Χωρίς ΗΠΑ δεν γίνεται

Ο ρόλος του NATO ήταν και παραμένει καθοριστικός για την ευρωπαϊκή άμυνα και ασφάλεια, ο δε ηγετικός ρόλος των ΗΠΑ είναι αδιαμφισβήτητος και αναγκαίος. Χωρίς τον στρατό των ΗΠΑ η ευρωπαϊκή άμυνα και ασφάλεια είναι περίπου ανύπαρκτη. Οι ΗΠΑ διαθέτουν τον μεγαλύτερο στρατό στο NATO και δαπανούν τεράστια ποσά για τις αμυντικές των ανάγκες.

Θα λέγαμε ότι είναι ο «διοκτής» του NATO, για αυτό ελέγχει τα πάντα και καθορίζει τις αποφάσεις και την ακολουθούσα πολιτική της Συμμαχίας, παρά τις δημοκρατικές διαδικασίες που προβλέπονται στο καταστατικό του. Έτσι οι ΗΠΑ ως «διοκτής», εκτιμώ ότι μπορεί να επιβάλλει τις απόψεις των επί των λοιπών μελών και αυτό συμβαίνει στην πράξη συνεχώς.

Σε ότι αφορά την σημερινή εποχή, το NATO του Τραμπ δεν πρόκειται να αλλάξει σκοπό, πολιτική και επιδιώξεις. Το μόνο που αναμένεται να αλλάξει είναι να πληρώσουν τον λογαριασμό και τα κράτη που μέχρι τώρα δεν ανταποκρινόταν στις προβλεπόμενες οικονομικές των υποχρεώσεις. Έτσι όπως καθόρισε ο πρόεδρος Τραμπ, τζάμπα άμυνα και ασφάλεια πλέον δεν θα παρέχεται. Η πλούσια Γερμανία, όπως και άλλες χώρες, θα πληρώσουν το μέρος του λογαριασμού που τους αναλογεί, για τον στρατό που πρέπει να έχουν.

Αμυντικές δαπάνες στο NATO ως ποσοστό του ΑΕΠ.

Σε ότι αφορά το περιβάλλον ασφαλείας αναγνωρίζεται μεν ότι η ευρωατλαντική περιοχή διέρχεται σήμερα περίοδο ειρήνης και ότι η πιθανότητα συμβατικής επίθεσης κατά του NATO μέχρι τώρα ήταν χαμηλή, όμως η απειλή συμβατικού πολέμου σε πολλές περιοχές του κόσμου είναι υπαρ-

κτή.

Οι εξελίξεις αυτές, καθώς επίσης και η διασπορά βαλλιστικών βλημάτων, πυρηνικών όπλων και άλλων όπλων μαζικής καταστροφής, η διεθνής τρομοκρατία και ο κίνδυνος εξοπλισμού των φορέων της με όπλα μαζικής καταστροφής, δημιουργούν επίσης απειλές και κινδύνους για την ευρωατλαντική ασφάλεια. Το ίδιο ισχύει με την παράνομη διακίνηση όπλων, ναρκωτικών αλλά και ανθρωπών.

Το περιβάλλον ασφαλείας επηρεάζεται επίσης από επιθέσεις στον κυβερνοχώρο και απειλές εναντίον γραμμών επικοινωνιών, μεταφορών, του διεθνούς εμπορίου και της ενέργειας. Ο κατάλογος των κινδύνων είναι εξαντλητικός και περιλαμβάνει ακόμη τις τάσεις της σύγχρονης τεχνολογίας π.χ. την ανάπτυξη όπλων που βασίζονται στην τεχνολογία laser, ηλεκτρονικού πολέμου, καθώς και τα παγκόσμια μεγάλα προβλήματα που συνοδεύουν σήμερα τις προόδους της εποχής μας, όπως π.χ. προβλήματα περιβάλλοντος, πόρων, υγείας, κλιματικής αλλαγής, κ.τ.λ. Όλα τα προαναφερθέντα μπορούν να επηρεάσουν την διεθνή ασφάλεια, την νατοϊκή σχεδίαση και τις επιχειρήσεις της Συμμαχίας.

Η Ελλάδα και η νατοϊκή αποτροπή

Σε ότι αφορά την Ελλάδα και την θέση της στο NATO να επισημάνουμε τα εξής:

- Πρώτον. Η συμμετοχή της Ελλάδος στο NATO, είναι όχι απλώς πολιτικά δεδομένη αλλά και γεωστρατηγικά επιβαλλομένη
- Δεύτερον. Τα σχετικά ζητήματα των νατοϊκών δραστηριοτήτων και εμπλοκών παγκοσμίως καθώς και του ελληνικού ρόλου σ' αυτές, πρέπει να προσεγγίζονται με ορισμένες σταθερές, όπως η επιδίωξη σεβασμού του Διεθνούς Δικαίου και της Διεθνούς νομιμότητας.
- Τρίτον. Για μία χώρα που δεν έχει την πολυτέλεια του απομονωτισμού, η μόνη ρεαλιστική στρατηγική επιλογή για την διασφάλιση του εθνικού συμφέροντος είναι η ενεργός συμμετοχή της στους διεθνείς οργανισμούς και η προβολή και ανάδειξη αυτής με σκοπό την πολιτική αξιοποίηση της συνεισφοράς της.

Στον τομέα της αποτροπής και της άμυνας επαναλαμβάνεται κατά τρόπο σαφή και κατηγορηματικό, ότι μολοντί η χρήση του πυρηνικού όπλου εκ μέρους του NATO θα μπορούσε να αντιμετωπισθεί μόνο σε εντελώς μεμονωμένες περιπτώσεις, η Συμμαχία βασίζει την αποτροπή της στο κατάλληλο μείγμα πυρηνικών και συμβατικών όπλων που αποτελούν βασικό στοιχείο της γενικότερης στρατηγικής της.

Εν προκειμένω προστίθεται ότι για όσο χρόνο τα πυρηνικά όπλα θα συνεχίσουν να υφίστανται, το NATO θα παραμείνει πυρηνική συμμαχία με ενδεχόμενη χρήση πυρηνικών, όπως άλλωστε δήλωσε και ο πρόεδρος Πούτιν, κατά την παρουσίαση του νέου ρωσικού δόγματος. Τελειώνοντας να αναφερθούμε στην νευρικότητα και στις κακές σχέσεις ΗΠΑ-ΕΕ και Ρωσίας και την διεξαγωγή φέτος το 2018, των μεγαλύτερων στρατιωτικών ασκήσεων που έγιναν ποτέ και από τις δύο πλευρές μετά το τέλος του ψυχρού πολέμου και αυτό είναι θέμα προβληματισμού και ανησυχίας. Όσο για τον σκοπό του NATO να επαναλάβουμε τα λόγια του Λόρδου Ισμέι που ισχύουν μέχρι σήμερα: «Οι ΗΠΑ εντός, η Ρωσία εκτός και η Γερμανία κάτω», όπως ήδη συμβαίνει.

Το δημοκρατικό έλλειμμα στην Ευρωπαϊκή Ένωση

Της κ. Αναστασίας Μπουρσανίδου

12 Δεκ 2018. Posted in E.E. - NATO - ΟΗΕ - Διεθνές Δίκαιο

Με τον όρο «δημοκρατικό έλλειμμα» στους ευρωπαϊκούς θεσμούς υπονοείται το γεγονός ότι οι πολίτες δεν συμμετέχουν στην κοινοτική διαδικασία λήψης των αποφάσεων. Πρόκειται για μία έννοια που επιδιώκει να καταδείξει ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση και τα όργανά της στερούνται δημοκρατικότητας, εξαιτίας της περίπλοκης λειτουργίας τους. Ως εκ τούτου, η διαδικασία αυτή κρίνεται από τους πολίτες ως μη δημοκρατική και οδηγεί στην αποξένωσή τους από τους Ευρωπαϊκούς θεσμούς.

Η απουσία, επιπλέον, του σαφούς σχήματος κυβέρνησης- αντιπολίτευσης, εγείρει με τη σειρά της αντιδράσεις. Στα παραπάνω, οφείλουμε να προσθέσουμε πως οι αντιλήψεις περί «δημοκρατικού ελλείμματος» τροφοδοτούνται και από την πολυπλοκότητα των ευρωπαϊκών θεσμών και οργάνων αλλά και από την άγνοια των πολιτών ως προς τις διαδικασίες λήψης αποφάσεων.

Θεωρώντας πως με αυτόν τον τρόπο παραβιάζεται η αρχή της δημοκρατικής ισότητας και της συμμετοχικής δημοκρατίας, οι Ευρωπαίοι πολίτες τάσσονται, επίσης, εναντίον της πρακτικής, κατά την οποία, στην περίπτωση της επικύρωσης μιας Συνθήκης, οι πολίτες ορισμένων κρατών μελών εκφράζονται άμεσα με δημοψήφισμα, ενώ οι πολίτες των υπόλοιπων κρατών αρκούνται στην κανονική διαδικασία επικύρωσής της. Εν τέλει η ικανότητα των πολιτών να ελέγξουν την διαδικασία ολοκλήρωσης είναι πολύ περιορισμένη καθώς ανέκαθεν αποτελούσε προνόμιο των ελίτ και των πολιτικών ηγεσιών.

Η Δημοκρατία είναι μία από τις Αρχές θεμελίωσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η Οικονομική και Νομισματική Ένωση θεσπίζεται από την Ένωση και η λειτουργία της πρέπει να βασίζεται στην αντιπροσωπευτική δημοκρατία.

Η οικονομική κρίση που ταλανίζει ακόμα την Ευρωπαϊκή Ένωση, σε συνδυασμό με τις μαζικές μεταναστευτικές εισροές και την ανεπαρκή διαχείριση τους έχει προκαλέσει αρκετές συζητήσεις για τις επιπτώσεις όχι μόνο στην οικονομία, αλλά και στην ποιότητα της Δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και ειδικότερα στην Ευρωζώνη. Η κρίση αποκάλυψε εμφανώς τις ατέλειες της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης με τη νομισματική πολιτική να ασκείται κεντρικά και τη δημοσιονομική από τα κράτη-μέλη.

Αυτή η ασυμμετρία δεν απέτρεψε ορισμένα κράτη-μέλη από την παγίδα της οικονομικής κρίσης και του υπερβολικού χρέους, καθιστώντας τα επικίνδυνα για τα υπόλοιπα. Η οικονομική κρίση και τα μέτρα που ελήφθησαν κατά αυτής εν συνεχεία, ανέδειξαν το ζήτημα του δημοκρατικού ελέγχου επί των αποφάσεων που οριστικοποιήθηκαν από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και τα κράτη μέλη εκτός του πλαι-

σίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κατ' αυτό τον τρόπο ξεκίνησε η συζήτηση σχετικά με το δημοκρατικό έλλειμμα της Ένωσης στον τομέα της οικονομικής διακυβέρνησης, λόγω των περιορισμένων αρμοδιοτήτων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και των εθνικών κοινοβουλίων να ασκεί αποτελεσματικό κοινοβουλευτικό έλεγχο. Μέτρα για την καταπολέμηση της κρίσης εγκρίθηκαν σε ένα πολύπλοκο σύστημα της οικονομικής διακυβέρνησης που προωθεί κατά βάση ένα μοντέλο χάραξης και άσκησης πολιτικής το οποίο ενδυναμώνει την τεχνοκρατική διακυβέρνηση. Ο τεχνοκρατικός χαρακτήρας της ευρωπαϊκής ενοποίησης έχει βαθιές ρίζες.

Ο Jean Monnet στηρίχθηκε στους τεχνοκράτες του Commissariat au Plan για να προωθήσει μορφές συνεργασίες τύπου Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα, με στόχο τη «σωτηρία» και τον «εκσυγχρονισμό» των οικονομιών των μεγάλων ευρωπαϊκών κρατών. Αυτήν ακριβώς την επικράτηση της τεχνοκρατικής διαχείρισης σε σχέση με τη βραδεία και αδύναμη πολιτικοποίηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης προσδιορίζει το έλλειμμα της δημοκρατίας.

Τι είναι όμως αυτό σήμερα που ξεπερνά κατά πολύ αυτό το κλασικό διακύβευμα; Ποιοι είναι οι θεσμικοί και νομικοί νεωτερισμοί της νέας οικονομικής διακυβέρνησης που εγείρουν έντονα ερωτήματα για την ποιότητα της δημοκρατίας στην σημερινή Ευρώπη; Η παραγωγή «συνθηκών, μηχανισμών, αρχών, πλατφορμών» συνοδεύεται από μια υπερτροφία νέων νορμών, ρυθμιστικών κανόνων και πλαισίων, οργανισμών ελέγχου σε θέματα δημοσιονομικού, χρηματοοικονομικού και τραπεζικού συντονισμού.

Στο ενοποιημένο αυτό πλαίσιο συντονισμού η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα απέκτησαν νέες εξουσίες εποπτικού, ελεγκτικού και κυρωτικού χαρακτήρα. Οι άλλοτε ουδέτεροι θεσμοί με εκτελεστικές κυρίως εξουσίες έχουν de facto πολιτικό ρόλο. Οι θεσμοί αυτοί δεν υπόκεινται σε κανένα δημοκρατικό έλεγχο και λειτουργούν ανεξάρτητα από τις διακυμάνσεις της κοινής γνώμης. Εντός ενός πλαισίου τέτοιας θεσμικής πυκνότητας, η έλλειψη διαφάνειας των διαδικασιών είναι ένας σοβαρός κίνδυνος που ελλοχεύει.

Η κρίση και ο φόβος των συνεπειών της έχει επιβάλει την οιονεί αρχή της «μη αντιστρεψιμότητας» της Ευρωζώνης μεταξύ ανισοβαρών οικονομικών. Σε μια διευρυμένη Ευρώπη τέτοιες τάσεις ενισχύουν τις κεντρόφυγες τάσεις κρατών μελών. Δεν είναι όμως μόνο ο παραγκωνισμός των θεσμών εκείνων που μπορούν ως ένα βαθμό να διασφαλίσουν κάποιες αρχές δημοκρατίας και ισονομίας εντός της ευρωπαϊκής έννομης τάξης που αποτελεί πρόβλημα. Απέναντι στο φόβο νέων επιβαρυντικών συνεπειών της κρίσης, η δύναμη και επιρροή του τεχνοκρατικού λόγου και της πολιτικής βάσει στατιστικών (statistical politics) ισοπεδώνει κάθε δυνατότητα δόμησης εκλογικευμένου πολιτικού λόγου και έλλογης άρθρωσης δημοκρατικών διεκδικήσεων.

Έχει υπάρξει μεγάλη συζήτηση τα τελευταία χρόνια ότι οποιεσδήποτε οι δυνάμεις που θα συμμετέχουν στην άσκηση της εξουσίας, είναι ζωτικής σημασίας ότι ασκούνται σύμφωνα με τις σύγχρονες αρχές της δημοκρατικής και υπεύθυνης κυβέρνησης. Αυτό πρέπει σίγουρα να είναι το κοινό έδαφος μεταξύ των ευρώφιλων και των ευρωσκεπτικιστών. Υπάρχουν, φυσικά, μερικοί που αρνούνται την ίδια την δυνατότητα ενός δημοκρατικού συστήματος βασισμένου στο έθνος. Υπάρχουν επίσης μερικοί που θεωρούν ότι τα ζητήματα με τα οποία η Ευρωπαϊκή Ένωση ασχολείται είναι και θα παραμείνουν πάντα ουσιαστικά οριακά και διευθυντικά. Η πρώτη προσέγγιση αρνείται η δυνατότητα το δημοκρατικό έλλειμμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ενώ η δεύτερη αρνείται την ίδια την ύπαρξη ή τη σημασία οποιουδήποτε τέτοιου ελλείμματος.

Ο τρόπος της λήψης αποφάσεων στην Ένωση παραπέμπει σε μεγάλο βαθμό στην ύπαρξη του δημοκρατικού ελλείμματος. Οι αποφάσεις για το μέλλον της Ένωσης λαμβάνονται με στόχο ωφελήματα για τους πολίτες αλλά μακριά από αυτούς. Ο ευρωπαίος πολίτης δεν μπορεί να επηρεάσει μια απόφαση που αφορά τον ίδιο και τα συμφέροντά του με κανέναν τρόπο. Η Επιτροπή νομοθετεί και τα νομοθετήματα της εγκρίνονται από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο.

Το Κοινοβούλιο, τα μέσα, η αστική κοινωνία και οι ενδιαφερόμενες ομάδες όλα έχουν έναν ρόλο σε αυτήν διαδικασία της πολιτικής υπευθυνότητας. Ακριβώς όπως μερικοί μπορούν να υποστηρίξουν ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι ήδη νόμιμη επειδή το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εκλέγεται άμεσα, τόσο επίσης μπορούν να προτείνουν ότι η ένωση είναι υπεύθυνη δεδομένου ότι οι υπουργοί των κρατών μελών είναι υπεύθυνοι απέναντι στα Εθνικά Κοινοβούλια τους για τις αποφάσεις που παίρνουν στο Συμβούλιο των Υπουργών.

Ωστόσο και ένας υπουργός δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνος στο Εθνικό Κοινοβούλιο του για μια απόφαση που έχει ληφθεί από άλλους. Η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν έχει βρει ακόμα έναν τρόπο να δώσει στους πολίτες της τη διαβεβαίωση ότι εκείνοι

που λαμβάνουν τις αποφάσεις είναι υπεύθυνοι απέναντί τους.

Σκοπός μας είναι να αποδείξουμε ότι η διαχείριση της κρίσης εκ μέρους των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, υπήρξε εν πολλοίς προβληματική για την ποιότητα της Δημοκρατίας και της λειτουργίας των θεσμών λογοδοσίας. Πρέπει να συζητήσουμε όχι μόνο τους μηχανισμούς διακυβέρνησης του ευρώ, αλλά και τη δημοκρατική ποιότητα αυτής της διακυβέρνησης. Αυτό πρέπει να είναι στο επίκεντρο των μεταρρυθμίσεων που τίθενται σε εφαρμογή. Και αυτό, επειδή οι θεσμικές απαντήσεις που προτείνονται σε ευρωπαϊκό επίπεδο, θα πρέπει να είναι οι ίδιες για όλους και δημοκρατικά νόμιμες. Από την άποψη αυτή, συνιστά βασική πρόκληση για κάθε μελλοντική μεταρρύθμιση η υιοθέτηση του αδιαμφισβήτητου τεκμηρίου ότι τα ζητήματα αυτά μπορούν να αντιμετωπιστούν μόνο με δημοκρατικό τρόπο σε εθνικό επίπεδο ή, εφόσον απευθύνονται στο Ευρωπαϊκό επίπεδο, θα πρέπει αναγκαστικά να ακολουθούν και εκεί τη δημοκρατική οδό. Σε τελική άλωστε, ανάλυση η δημοκρατική διακυβέρνηση της ζώνης του ευρώ συνιστά και ένα σημαντικό στάδιο στην εξέλιξη της περαιτέρω ενοποίησης.

Επιπλέον, ακόμα κι αν οι πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα μπορούσαν να αποδώσουν σημαντική νομιμοποίηση στην Ένωση, επειδή εκλέγουν τους ιθύνοντες, πολλοί ζητούν περισσότερα από αυτά.

Τείνουν να κρίνουν από τα αποτελέσματα. Οι πολίτες πρέπει επίσης να θεωρήσουν πού ανήκουν. Διαφορετικά, η υποστήριξη για την Ένωση θα υπονομευθεί ακόμα περισσότερο, ειδικά όταν εφαρμόζει η Ένωση τις πολιτικές που, αν και απαραίτητες, μπορούν να αποδειχθούν προσωρινά μη δημοφιλείς. Η συμμετοχή του πολίτη, αρχικά, περιορίζεται στα πλαίσια της εκλογής των αντιπροσώπων του στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και χαρακτηρίζεται από πολλούς, ελλιπής. Οι πολίτες αποξενώθηκαν από τις διαδικασίες της Ένωσης και έχουν απογοητευτεί και από την ίδια. Τα δημοψηφίσματα εξόδου σε Ελλάδα και Ηνωμένο Βασίλειο αποτελούν τεκμήριο της δυσαρέσκειας.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει υποστεί δυνατά πλήγματα εξαιτίας της πληθώρα ελλειμμάτων και έτσι αποτυγχάνει διαρκώς στην προσπάθεια της για αποτελεσματική λειτουργία. Οι πολίτες μέσα στην Ένωση νιώθουν απομακρυσμένοι, η ενοποιητική διαδικασία αποτελεί ως τώρα προνόμιο των ελίτ και ο πολίτης γνωρίζει ότι δεν μπορεί με κανέναν τρόπο να επηρεάσει τη λήψη αποφάσεων και τις επιλογές στα πλαίσια μιας Ένωσης που έχει δημιουργηθεί για το συμφέρον αυτού και ερήμην του.

Βιβλιογραφία:

- Γεώργιος Βοσκόπουλος, Ευρωπαϊκή Ένωση, θεσμοί, πολιτικές, προκλήσεις, προβληματισμοί
- Νίκος Μούσης, Ευρωπαϊκή Ένωση, δίκαιο, οικονομία, πολιτική
- Γεώργιος Βοσκόπουλος, Ευρωπαϊκή Ένωση και Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής
- Παναγιώτης Ι. Κανελλόπουλος, Το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Ισορροπία, εντροπία και ροπές στα χρηματοοικονομικά και τους στρατιωτικούς σχηματισμούς

Της κ. Χριστίνας Μπαρμπαρούση
Αναλυτριάς ΕΛΙΣΜΕ

«Πρέπει να ονομαστεί “εντροπία” για δύο λόγους: Πρώτον, η συνάρτηση αυτή χρησιμοποιείται ήδη στη θερμοδυναμική με το ίδιο όνομα. Δεύτερο, και σημαντικότερο, ο περισσότερος κόσμος δεν γνωρίζει τί πραγματικά είναι η εντροπία και αν χρησιμοποιείς τον όρο σε ένα αντεπιχείρημα, θα κερδίζεις πάντα»
John von Neumann* | 1903 – 1957

Η Εντροπία ρυθμίζει την ισορροπία στη σχέση της προσδοκίας με τη χρησιμότητα, τους δύο κοινούς θεμέλιους λίθους ανάμεσα στην οικονομία και τον πόλεμο. Υψηλή εντροπία σημαίνει προσδοκία μεγαλύτερη από τη χρησιμότητα. Και αντίστροφα. Χαμηλή εντροπία, προσδοκία μικρότερη από τη χρησιμότητα.

Η σχέση αυτή είναι ήδη γνωστή από κτήσεως κοινωνιών, όπως και η δυναμική της. Η αρχαία σπαρτιατική φάλαγγα οπλιτών αποτελούσε ωδή στην Εντροπία. Από πολιτικο-οικονομικής οργάνωσης, αυτή η μέθοδος ρύθμισης και αναδιανομής των δημόσιων πολιτικών εγγυόταν την τάξη και την ασφάλεια της πόλης-κράτους (χαμηλή εντροπία) ενώ από πλευράς στρατιωτικού σχηματισμού, καμιά δεν ήταν φοβερότερη και πιο καταστροφική στο πεδίο της μάχης

μενα εξίσου πιθανά...

Ο 2ος Νόμος, κοινός σε Θερμοδυναμική και Οικονομικά

Η “εντροπία” (εν + τροπή = μετατροπή εντός) είναι το μέτρο της τάξης και της αταξίας ενός συστήματος στη φύση και την οικονομία, ο βαθμός της βεβαιότητας και της αβεβαιότητας της πληροφορίας που το κυβερνά, η ένταση της αντίδρασης της ενέργειάς του σε ένα ερέθισμα• αταξία, πληροφορία, ενέργεια. Η πληροφορία ως το μέσο είναι συμμετρία. Έτσι, όταν μια πληροφορία μετατρέπεται σε ενέργεια, σπάει τη συμμετρία της, λόγω της εντροπίας και γίνεται ασυμμετρική, αταξική. Η οικονομία, όπως και ο πόλεμος, είναι οι τέλει μορφές συμμετρίας και ασυμμετρίας.

Στην πρώτη, επιδιώκουμε τη μέγιστη δυνατή πληροφορία με την ελάχιστη δυνατή ενέργεια (max κέρδος με min ζημία – maximin) και στη δεύτερη, ξοδεύουμε τη μέγιστη δυνατή ενέργεια για την ελάχιστη δυνατή πληροφορία (minimax). Όταν περνούμε από τη μία κατάσταση στην άλλη, ευθύνεται η εντροπία, η οποία έχει μπει ανάμεσα στην προσδοκία και τη χρησιμότητα. Λέμε, δηλαδή, ότι η αντίδραση ενός συστήματος στην αταξία και την αβεβαιότητα υπερθερμαίνεται

What is Entropy

- A measurement of the **degree of randomness** of energy in a system.
- The lower the entropy the more ordered and less random it is, and vice versa.

High Randomness → Low Randomness

High Entropy → Low Entropy

High Disorder → Low Disorder

Examples: gallon of gas, prepared food, sunlight have low entropy. When these are “used” their entropy increases

Mingus, C. (2005, April 15). Two opposing types of order. Retrieved from http://www.everythingforever.com/st_order3.htm

(υψηλή έως μέγιστη εντροπία). Η ίδια δύναμη που μπορούσε να δημιουργήσει ένα σύστημα, μπορούσε και να καταστρέψει ένα άλλο και με όλα τα ενδεχό-

και δίνει τις μέγιστες τιμές της.

Στον πόλεμο είναι η θέση ισορροπίας ενός κράτους. Η ανισοβαρής κατανομή της ισχύος σε μια

γεωγραφία δηλώνει αταξία ανάμεσα σε δύο πλευρές, που ρέπουν προς την επαναφορά της περιοχής στην τάξη με αύξηση της κοινωνικής ενέργειας. Η χαμηλή ροή της πληροφορίας (υψηλή αβεβαιότητα, ισοπύθνα ενδεχόμενα) εμποδίζει την κοινωνική ενέργεια, υπερθερμαίνει τη διαπραγματεύση και τη μετατρέπει σε σύγκρουση. Τα υποκείμενα δρουν με μεγαλύτερη ένταση από ό,τι αντέχει ο περιβάλλοντας χώρος και επισπεύδουν τη σύγκρουση. Γι' αυτό και η άμεση δημοκρατία είναι το πολίτευμα της χαμηλής εντροπίας. Όσο αυξάνει η συγκέντρωση της εξουσίας, ανεβαίνει και η εντροπία (καθώς κινούμαστε προς την αντιπροσωπευτική δημοκρατία, για να πάρει μέγιστες τιμές στην απόλυτη μοναρχία). Γεωπολιτικά, τα κράτη που παρουσιάζουν τη μεγαλύτερη εντροπία, βρίσκονται στο νότιο ημισφαίριο, σε αντίθεση με τα κράτη που βρίσκονται στο βόρειο. Σε αυτές τις γεωγραφικές συντεταγμένες, η ενέργεια –το καύσιμο της εντροπίας (φυσικοί, ανθρώπινοι, οικονομικοί, τεχνολογικοί, στρατιωτικοί πόροι) ρέπει προς το να συγκεντρώνεται σωρευτικά (παράδοξο φυσικού πλούτου και φαύλου κύκλου φτώχειας, νόμος του Pareto).

Στην οικονομία είναι η αποδόμηση και η αποδιοργάνωση του συστήματος• χαμηλή (ασύμμετρη) πληροφόρηση, μέγιστη αβεβαιότητα, υψηλή δαπάνη ενέργειας. Το σύστημα δουλεύει περισσότερο από όσο αντέχει. Η υψηλή φορολογία, τα υψηλά επιτόκια δανεισμού, το δημοσιονομικό χρέος, οι ληξιπρόθεσμες οφειλές των νοικοκυριών, η αυξημένη ανεργία, οι χαμηλοί μισθοί, οι χαμηλές αποταμιεύσεις, η χαμηλή καταναλωτική ζήτηση, ο πληθωρισμός των τιμών, οι χαμηλές επενδύσεις κ.λπ. ανεβάζουν την εντροπία της αγοράς. Κι όταν η εντροπία ανεβαίνει, όλα είναι εξίσου πιθανά να συμβούν (π.χ. οικονομικές διαταραχές – σοκ, κοινωνικές αναταραχές – αντίδραση στο σοκ). Δηλαδή, δεν είναι κρίση –είναι εντροπία. Συνεπώς, οι κοινωνίες που παρουσιάζουν μεγαλύτερη ανθεκτικότητα ενάντια στην παραπάνω ευπάθεια, δεν κάνουν τίποτα περίπλοκο, απλώς διακινούν και ελέγχουν σωστά τη ροή της πληροφορίας... (π.χ. γνωρίζουν πώς να επιδιώξουν την ενδογενή ανάπτυξη: ισορροπία, συμμετρία).

Στα χρηματοοικονομικά είναι η έμφυτη ροπή του ανθρώπου προς την αναζήτηση κεφαλαίων για αποταμίευση και επένδυση. Αυτή η ροπή όμως είναι εγωισμός, ο οποίος αυξάνει την εντροπία (η δε έμφυτη ντροπή και η φυσική συστολή τη χαμηλώνουν), η οποία με τη σειρά της διαταράσσει την ισορροπία της κεφαλαιαγοράς: τα σκληρά νομίσματα, όλα τα τραπεζικά προϊόντα, οι κυμαινόμενες τιμές των μετοχών ή η χειραγωγούμενη τιμή της κρυπτο-μετοχής, η ασύμ-

μετρη πληροφόρηση για μια επένδυση, η χαμηλή απόδοση ενός χαρτοφυλακίου, ο πιστωτικός κίνδυνος, τα παράγωγα ασφάλισης κ.λπ. ανεβάζουν την εντροπία κατακόρυφα. Η οποία δεν είναι μια στατική έννοια, δεν θα παραμείνει σε αυτή τη μορφή, μπορεί να χαμηλώνει, αλλά δεν μηδενίζεται. Τουναντίον. Δυναμώνει όσο συμβαίνει, γι' αυτό προτιμά τα δυναμικά συστήματα. Για παράδειγμα, το ευρώ και το blockchain είναι τέλεια εντροπικά. Αυτό μας προειδοποιεί, ότι το σύστημα πρέπει να θέσει σε εφαρμογή την εφεδρεία (π.χ. να ρυθμίσει την ποσότητα του χρήματος, την ενέργειά του). Μην ξεχνούμε, ότι για να φτάσει σε υψηλά επίπεδα εντροπίας (χρηματοπιστωτική κρίση), σημαίνει ότι έχει ήδη αποτύχει να παρέμβει το αόρατο χέρι και να διορθώσει τις ατέλειες της αγοράς. Και αφού απέτυχε το αόρατο χέρι, σημαίνει ότι έχει ήδη επιστρατευθεί και το τρεμάμενο χέρι, όπου λίγο πριν την κατάρρευση του συστήματος, πήρε λάθος κατεύθυνση και την τελευταία στιγμή απέκλινε από τη σταθεροποίηση.

Αυτό που επιβραδύνει τη δαπάνη της ενέργειας και, συνεπώς την εντροπία, είναι τα στιγμιαία ανακλαστικά (χρόνος ανταπόκρισης) του μηχανισμού στα ερεθίσματα της αγοράς• η απασχόληση, η κερδοφορία των επιχειρήσεων, η συναλλαγματική ρευστότητα, η εξυπηρέτηση των δανείων, η τέλεια πληροφόρηση καταναλωτών και επενδυτών, η αποτελεσματική κατανομή των πόρων σε αγαθά και χαρτοφυλάκια, τα μαλακά, τα συνδεδεμένα και τα παράλληλα νομίσματα χαμηλώνουν την εντροπία (χαμηλή αταξία). Δηλαδή, η ένταση της αβεβαιότητας είναι αντιστρόφως ανάλογη με το μέτρο της εντροπίας και ευθέως ανάλογη με το βαθμό πληροφόρησης: σχεδόν η προσδοκία ισορροπεί με τη χρησιμότητα. Και λέμε σχεδόν, γιατί ως προγραμματιστές της ανάπτυξης δεν έχουμε εφεύρει ακόμη το μεθοδολογικό εκείνο εργαλείο, που να κόβει σαν μαχαίρι σε ίσα ακριβώς μέρη την ευημερία. Αν το είχαμε εφεύρει, δεν θα υπήρχε παγκόσμια ανισότητα, αλλά μια κοινωνία αγγέλων...

Και ενώ στα χρηματοοικονομικά έχουμε δέκα διαφορετικά είδη εντροπίας και μπορούμε να υπολογίσουμε ανά πάσα στιγμή τον κίνδυνο από όπου κι αν αυτός προέρχεται, στα δημόσια οικονομικά δεν έχουμε ούτε ένα. Πρέπει πρώτα να υπολογίσουμε: την ευαισθησία του μηχανισμού του κράτους στη ρύθμιση και την αναδιανομή του εισοδήματος• τα ανακλαστικά του στην αποτελεσματική κατανομή των πόρων σε αγαθά και επενδύσεις• την ταχύτητα του συστήματος στη διενέργεια των δημόσιων δαπανών• τη φθορά στη δομή των θεσμικών οργάνων του.

Όμως, τα δημοσιονομικά και τα πιστωτικά μέσα σταθεροποίησης των οικονομικών διαταραχών σε περιόδους ανασφάλειας δεν έχουν τους ίδιους βαθμούς εντροπίας. Επίσης, άλλη εντροπία έχουν κατά το σχεδιασμό και άλλη κατά την εκτέλεση. Για παράδειγμα, ο κρατικός προϋπολογισμός ως εργαλείο σταθεροποίησης της οικονομικής αβεβαιότητας δεν έχει τις ίδιες πιθανότητες απόκλισης στο αρχικό στάδιο της κατάρτισής του με εκείνες στο τελικό στάδιο του ελέγχου του (ισοπίθανα ενδεχόμενα: αταξία, αβεβαιότητα, δαπάνη ενέργειας, εντροπία).

Οπότε, εδώ έχουμε να αντιμετωπίσουμε δύο ζητήματα : 1) το ότι πρέπει να σπάσουμε την ασυμμετρία του von Neumann όπου μας προϋδέασε στην αρχή ότι την εντροπία δεν την καταλαβαίνει κανείς (δεν ξεχνούμε: άγνοια = αβεβαιότητα = ασυμμετρία = εντροπία) και 2) το ότι πρέπει να τη διατηρούμε σε χαμηλά επίπεδα. Πρέπει δηλαδή να στραφούμε στην κατασκευή μοντέλων ήπιας ανταπόκρισης ή ενέργειας στη λήψη αποφάσεων σε κάθε είδους σχέση δράσης και αντίδρασης.

Πώς θα ήταν λοιπόν να υπήρχε ένα μοντέλο που κατανέμει συμμετρικά πιθανότητες, πόρους, ροή πληροφοριών και δαπάνη ενέργειας, οικοδομώντας την ενδογενή ανάπτυξη σε έναν τόπο ; Ένα μοντέλο που να μας δίνει όλες τις πληροφορίες, π.χ. για το πώς να κατανείμουμε με τάξη τη χωρική ευημερία, μοιράζοντάς τη (σαν το μαχαίρι πιο πάνω) σε όσο το δυνατόν περισσότερο ίσα (δίκαια) μεταξύ τους μέρη ; Η ανάπτυξη να μη χάνει την ενέργειά της, π.χ. κοινωνικό εισόδημα από απασχόληση κ.λπ., γιατί όταν χαθεί, θα σταματήσει να υπάρχει, αλλά ούτε να υπερθερμαίνεται από ασύμμετρη ροή πληροφορήσης, οδηγώντας σε οικονομική κρίση ή πόλεμο. Τάξη, βεβαιότητα, ισορροπία.

Βεβαίως, αυτό το σύστημα υπάρχει ("overall agent") και μιμείται τη συμμετρία της φύσης. Γιατί η φύση είναι το τέλει οικονομικό σύστημα και η αντιπαραβολή Φυσικής και Οικονομικών μας επιτρέπει να κατανοήσουμε καλύτερα τη φύση των οικονομικών. Αυτό το σύστημα, σαν αόρατος κοινωνικός παίκτης, παρεμβαίνει μεταξύ συσσώρευσης και υπανάπτυξης και επι-διαιτητεύει τα αντίθετα μεταξύ τους: τα σημεία, που ενώ παράγουν ανάπτυξη σε έναν τόπο, μπορούν ταυτόχρονα να προκαλούν υπανάπτυξη σε κάποιο άλλο και πάντα οδηγούν σε οικονομικές κρίσεις ή πολέμους (δυναμική ισορροπία εναντίον προβλήματος ανισότητας). Τώρα, οι παρορμήσεις που θα αναπτυχθούν μεταξύ της αγοράς και των διεθνών στρατιωτικών σχηματισμών είναι πιο πιθανό να αποκτήσουν μια ροπή προς τη συμμετρία, που οδηγεί δύο

πλευρές σε πιο δίκαιες λύσεις...

*θεωρία παιγνίων, συμπεριφορικά οικονομικά, κβαντική λογική, αρχιτεκτονική υπολογιστών, βόμβα υδρογόνου. Ο όρος «εντροπία» επινοήθηκε από τον Ρούντολφ Κλαούζιους το 1865. Ο όρος εισήχθη και στη θεωρία πληροφοριών από τον Κλωντ Σάνον ύστερα από παρότρυνση ενός άλλου σπουδαίου μαθηματικού, του Τζον φον Νόιμαν, ο οποίος φέρεται ότι είχε πει στον Σάνον την ανωτέρω φράση.

Αναφορές

Chen, J., (2015), "The Unity of Science and Economics: A New Foundation of Economic Theory", New York : Springer

Clausius, R., (1856), "On a Modified Form of the Second Fundamental Theorem in the Mechanical Theory of Heat", Philosophy Magazine and Journal of Science, S. 4, Vol. 12, No. 77, pp. 81–98

Georgescu-Roegen, N., (1971), "The Entropy Law and the Economic Process", Cambridge : Harvard University Press.

Kümmel, R., (2011), "The Second Law of Economics. Energy, Entropy, and the Origins of Wealth", New York : Springer

Kümmel, R., Lindenberger, D., (2014), "How energy conversion drives economic growth far from the equilibrium of neoclassical economics", New Journal of Physics, Vol. 16, pp. 1367 – 2630

Makris, E., (2018), "Undermining the contract. An attempt to model the Aristotelian 'Mesotis' and the 'Metron'", 3rd International Conference of Development and Economy, Kalamata, Greece

Papakonstantinidis, L., Barbarousi, C., (2018), "A Social Welfare Economics Proposal through Bargaining Theory: a Win-Win-Win Papakonstantinidis Model approach inserting Overall Arbitrator Player to the Local Development Game", International Journal of Innovation and Economic Development, Vol. 3, Is. 6, pp.50-56

Philippatos, G. C., Wilson, C. J., (1972), "Entropy, market risk, and the selection of efficient portfolios", Journal of Applied Economics, Vol. 4, Is. 3, pp. 209–220

Poast, P., (2006), "The Economics of War", New York: McGraw-Hill Irwin

Pokrovskii, V., (2011), "Econodynamics. The Theory of Social Production", Berlin : Springer

Saslow, W., M., (1999), "An Economic Analogy to Thermodynamics", American Association of Physics Teachers, Vol. 67, No. 12, pp. 1239–1247

Shannon, C. E., (1948), "A Mathematical Theory of Communication", The Bell System Technical Journal, Vol. 27, pp. 379–423, 623–656

Stigler G., (1961), "The Economics of Information", Journal of Political Economy, Vol. 69

Χαντζηκωνσταντίνου, Γ., (1986), "Η αβεβαιότητα και η θερμοδυναμική της ανισορροπίας στην Οικονομία", Αθήνα : Εκδόσεις Παρατηρητής

European Intervention Initiative (EI2): Η απαρχή μιας Ευρώπης πολλών ταχυτήτων;

Του κ. Θεοδώρου Μπαζίνη*
Εξωτερικού Συνεργάτη ΚΕΔΙΣΑ

Στις 25 Ιουνίου 2018, 9 ευρωπαϊκά κράτη (Γαλλία, Ηνωμένο Βασίλειο, Γερμανία, Ολλανδία, Βέλγιο, Εσθονία, Ισπανία, Πορτογαλία), εντάχθηκαν στην πρωτοβουλία European Intervention Initiative (EI2), του Προέδρου της Γαλλίας Μακρόν. Η νέα αυτή ευρωπαϊκή[1] πρωτοβουλία στοχεύει στη δημιουργία ενός μηχανισμού Ταχείας Αντίδρασης έναντι απειλών και προκλήσεων για την Ευρωπαϊκή ασφάλεια. Στοχεύει να προσφέρει την απαιτούμενη ευελιξία, την οποία δεν παρέχουν – μέχρι σήμερα – οι αντίστοιχοι θεσμοί της ΕΕ. Ταυτόχρονα, τονίζεται ότι η παρούσα πρωτοβουλία δεν δεσμεύεται από τους ήδη υφιστάμενους θεσμούς, μηχανισμούς ή συμμαχίες όπως το NATO, CSDP[2], PESCO[3]. Ωστόσο, θα είναι σε θέση να δράσει υποστηρικτικά ή συμπληρωματικά σε αποστολές/επιχειρήσεις αυτών ή οποιασδήποτε άλλης συμμαχίας προθύμων.

Σε πρώτη φάση η πρωτοβουλία αναμένεται να εστιασθεί στη:

- α. Στρατηγική πρόβλεψη και ανταλλαγή πληροφοριών
- β. Σχεδίαση
- γ. Υποστήριξη Επιχειρήσεων
- δ. Εκπόνηση δογμάτων και lessons learning

Σημείο ιδιαίτερης προσοχής αποτελεί το γεγονός ότι συμμετέχουν δύο κράτη που τον προηγούμενο Δεκέμβριο δεν υπέγραψαν την ένταξή τους στην PESCO (Δανία, Ηνωμένο Βασίλειο), με το Ηνωμένο Βασίλειο να είναι σε διαδικασία εξόδου από την ΕΕ. Υπό αυτά τα δεδομένα δικαίως η νέα πρωτοβουλία χαρακτηρίζεται ως μια προσπάθεια να ενώσει το «σκληρό πυρήνα» της ΕΕ με μη κράτη μέλη (κ-μ), αλλά και με κ-μ τα οποία τηρούν αποστάσεις από την εμβάθυνση της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Ωστόσο αυτό που προκαλεί τα περισσότερα ερωτηματικά είναι η χρονική συγκυρία που επιλέχθηκε – μόλις μερικούς μήνες μετά την υπογραφή της PESCO[4]– για την έναρξή της.

Φαίνεται ότι η απόφαση για την ίδρυση της πρωτοβουλίας απορρέει από τη διαφοροποίηση που εκδηλώθηκε μεταξύ Γερμανίας – Γαλλίας για το χαρακτήρα που θα λάμβανε η PESCO. Η Γαλλία προσέβλεπε στη δημιουργία ενός μηχανισμού με επιχειρησιακό προσανατολισμό σε αποστολές υψηλών απαιτήσεων, στον οποίο συναφώς δεν θα συμμετείχαν όλα τα κ-μ ή καλύτερα θα συμμετείχαν μόνο όσοι θα ήταν σε θέση να ανταποκριθούν στις υψηλές απαιτήσεις/υποχρεώσεις που θα τίθεντο. Συνειρμικά, ένας θεσμός τέτοιου χαρακτήρα θα ωθούσε την ΕΕ προς τη στρατηγική αυτονομία και στην ανάληψη αυτόνομης δράσης σε σχέση με το NATO. Τα πρώτα σημάδια προς μια τέτοια επιδίωξη είχαν ήδη διαφανεί από τις γαλλικές πρωτοβουλίες ενεργοποίησης του άρθρου 42.7[5] της Συνθήκης το 2015 μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις στο Παρίσι και την αίτηση συνδρομής στις επιχειρήσεις στο Μάλι στο πλαίσιο καταπολέμησης της τρομοκρατίας. Είναι όμως

βέβαιο ότι ένας ανάλογος προσανατολισμός της PESCO θα προκαλούσε ρήξη μεταξύ των κ-μ, με δεδομένο ότι οι αποκλίσεις σε επίπεδο αντίληψης απειλής αλλά και του επιθυμητού μηχανισμού αντιμετώπισης διαφέρουν ποικιλοτρόπως[1]. Υπό το πρίσμα αυτό και στοχεύοντας στη μη αυτόνομη της ευρωπαϊκής ασφάλειας από το NATO, η Γερμανία προώθησε –και τελικά πέτυχε– μια συμφωνία με προσανατολισμό στην ανάπτυξη δυνατοτήτων, αποφεύγοντας να δημιουργήσει αντιπαλότητες μεταξύ των κ-μ και ως εκ τούτου να καταστεί εφικτή η ένταξη όσο το δυνατό περισσότερων κ-μ (όπως και τελικά έγινε).

Η στάση –αντιδράσεις και οι στόχοι κ-μ έναντι της πρωτοβουλίας

Η πρωτοβουλία φαίνεται ότι ανταποκρίνεται σε διαφορετικές επιδιώξεις των κρατών που την υπέγραψαν, ενώ ταυτόχρονα προκαλεί διαφορετικές αντιδράσεις εντός της ΕΕ.

Από τη μια πλευρά όσοι την αντιμετωπίζουν αρνητικά ή με σκεπτικισμό, όπως η Γερμανία (η οποία συμμετέχει μεν στην πρωτοβουλία) αλλά και τα κ-μ που ορίζουν την ευρωπαϊκή ασφάλεια εντός των πλαισίων του NATO (πχ Πολωνία, Σουηδία). Η πλευρά αυτή διατυπώνει προβληματισμό για την ενδεχόμενη τάση υποβάθμισης της αποτελεσματικότητας της PESCO, λόγω της αλληλοκάλυψης (duplicate) έργων[6]. Αντιδράσεις επίσης προκαλεί το γεγονός παράκαμψης των ευρωπαϊκών μηχανισμών αποφάσεων (καθόσον δεν ανήκει στο φάσμα της CSDP), το οποίο κινεί υποψίες για μελλοντική διάσπαση της ΕΕ στον τομέα της ασφάλειας και προώθηση της στρατηγικής αυτονομίας της Ευρώπης από το NATO. Υπό αυτό το πρίσμα, η Πολωνία δήλωσε πρόθυμη να προσφέρει στις ΗΠΑ 2 δις \$ για να εξασφαλίσει τη στρατιωτική τους παρουσία στη χώρα.

Σε όλα τα παραπάνω προστίθεται και ένα καθαρά θεσμικό αντεπιχείρημα, το οποίο ενισχύει τους προβληματισμούς για την ενδεχόμενη υποβάθμιση των θεσμών της ΕΕ. Επισημαίνεται ο περιττός χαρακτήρας της πρωτοβουλίας, με δεδομένο ότι το άρθρο 44 Συνθήκης δίνει τη δυνατότητα στο Συμβούλιο να μεταβιβάζει έργα σε ομάδες προθύμων και ικανών κ-μ, τα οποία στη συνέχεια προχωρούν σε μεταξύ τους συμφωνία για τη διαχείρισή τους. Συναφώς, είναι κενού περιεχομένου και η εμμονή στην υλοποίηση της στοχεύει στην υποβάθμιση των ευρωπαϊκών θεσμών.

Στον αντίποδα η Γαλλία η οποία επιθυμεί τη δημιουργία ενός πλαισίου ασφάλειας μεγαλύτερης ευελιξίας, διαλειτουργικότητας και κυρίως ικανού σε σχέση με αυτό της ΕΕ. Η πρωτοβουλία θα αντιμετωπίζει απειλές που αποτελούν προτεραιότητα για την Ευρώπη και συγχρόνως θα αποτελεί ένα πρόσφορο πεδίο για τη συμμετοχή του Ηνωμένου Βασιλείου στην ευρωπαϊκή ασφάλεια μετά το

BREXIT.

Η διαφορετική αντίληψη για τις απειλές των κ-μ. Στον πυρήνα της διαφωνίας μεταξύ όσων τάσσονται υπέρ της συγκεκριμένης πρωτοβουλίας και εκείνων που διάκεινται εναντίον της, φαίνεται να βρίσκεται το χάσμα αντίληψεων αναφορικά με τις προτεραιότητες της ευρωπαϊκής ασφάλειας, τόσο σε επίπεδο αντίληψης απειλών όσο και των δομών επί των οποίων θα υλοποιηθεί:

Πρώτον, φαίνεται ότι ένα τμήμα της ΕΕ αποστασιοποιείται από τη στρατηγική του NATO (που υποκινείται από τις ΗΠΑ και υποστηρίζεται από τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης), να θεωρεί τη Ρωσία ως πρωταρχική απειλή για την ευρωπαϊκή ασφάλεια. Η προτεραιότητα για ένα μεγάλο μέρος της Ευρώπης είναι η προσφυγική κρίση, οι μεταναστευτικές ροές και η τρομοκρατία. Συναφώς η σταθεροποίηση των κρατών της περιφέρειας (Λιβύη, Συρία) από την οποία πηγάζουν αυτές οι απειλές αποτελεί πρώτη προτεραιότητα. Για τη συγκεκριμένη ομάδα κρατών η Ρωσία δεν γίνεται αντιληπτή ως άμεσος κίνδυνος αλλά ως κρίσιμος στρατηγικός εταίρος λόγω της επιρροής που μπορεί να ασκήσει σ' αυτές τις χώρες. Αντίθετα, άλλα κ-μ αισθάνονται την αύξηση της ρωσικής επιρροής ως ζωτική απειλή για τα συμφέροντά τους και προσβλέπουν στο NATO. Συνεπώς εναντιώνονται στην απομάκρυνση της ευρωπαϊκής ασφάλειας από τις ευρωατλαντικές δομές.

Δεύτερο πεδίο διαφοροποίησης αποτελεί η αντίληψη του ρόλου της ΕΕ. Ως αυτόνομου δρώντα παροχής ασφάλειας σε παγκόσμιο επίπεδο ή ως συμπληρωματικού μέρους του NATO.

Συμπεράσματα

Χωρίς να γνωρίζουμε αν θα ευοδωθούν οι στόχοι της πρωτοβουλίας, εντούτοις από μόνη της είναι αρκετά ενδεικτική για τις αποκλίνουσες τάσεις και αντιλήψεις που επικρατούν στο εσωτερικό της ΕΕ αναφορικά με την ασφάλειά της. Κυρίως όμως για το μέλλον του ίδιου του ευρωπαϊκού εγχειρήματος, δεδομένου ότι δε νοείται πολιτική ενοποίηση και ολοκλήρωση χωρίς συναντίληψη και κοινό προσανατολισμό επί του πυλώνα της άμυνας και της ασφάλειας.

Υπό το πρίσμα αυτό διαμορφώνονται τρεις κυρίαρχες τάσεις:

α. Μιας Ευρώπης πολλών ταχυτήτων (τουλάχιστον) στον τομέα της Άμυνας και της Ασφάλειας, η οποία συνεπακόλουθα θα υποσκάψει την περαιτέρω πολιτική ενοποίηση ή θα οδηγήσει σε άλλες μορφές ενοποίησης (περιφερειακή ή πολλών ταχυτήτων).

β. Της περαιτέρω αυτονομίας της ευρωπαϊκής στρατηγικής, αλλά μέσα από το πλαίσιο των θεσμών της ΕΕ και της CSDP. Ωστόσο, αυτό προϋποθέτει γεφύρωση των αποκλίσεων αντίληψης και επιδιώξεων, κάτι που δεν διαφαίνεται στο άμεσο μέλλον.

γ. Παραμονή των ευρωπαϊκών θεσμών Άμυνας και Ασφάλειας ως συμπληρωματικών και υποστηρικτικών του NATO. Όμως η αντίληψη αυτή υποσκάπτει από την αντίθετη μεριά την περαιτέρω πολιτική ολοκλήρωση, η οποία απαιτεί στρατηγική αυτονομία και ελευθερία κινήσεων στη βάση του συλλογικού συμφέροντος.

Οι ανωτέρω επιλογές/τάσεις αντανakλούν τα διλήμματα ενώπιον των οποίων βρίσκεται το εγχείρημα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης:

α. Επέκταση της ΕΕ (widening) ή εμβάθυνση της ολοκλήρωσης (deepening); Καθίσταται πλέον προφανές ότι και τα δύο δεν συνδυάζονται, ενώ παράλληλα η πρωτοβουλία φανερώνει μια τάση υπαναχώρησης από την πολιτική της επέκτασης που επικράτησε την προηγούμενη δεκαετία.

β. Δημιουργία μηχανισμών πολλών ταχυτήτων ή συμπερίληψη όλων των κ-μ στους μηχανισμούς ασφάλειας ακόμα και αν υπονομεύεται η αποτελεσματικότητα, η ταχύτητα αποφάσεων και δράσης; Συνεπώς, υποβάθμιση της αποτελεσματικότητας χάριν της ολοκλήρωσης ή το αντίθετο;

Σε κάθε περίπτωση τα διλήμματα αυτά αντικατοπτρίζουν τις επιλογές της ΕΕ για το μέλλον της. Από την άλλη πλευρά όμως αντίστοιχες κινήσεις αποδεικνύουν με τον πλέον εμφαντικό τρόπο την αδυναμία των κρατών της ευρωπαϊκής ηπείρου να ανταποκριθούν μόνα τους στις σύγχρονες προκλήσεις και απειλές ασφάλειας, οπότε και αναγκάζονται να αναζητούν περιφερειακούς μηχανισμούς συνεργασίας. Κατ' επέκταση τα διλήμματα αυτά δημιουργούν στρατηγικά αδιέξοδα στα ίδια τα θεμέλια του εθνοκρατικού μοντέλου: από τη μια πλευρά η ανάγκη διατήρησης της ανεξαρτησίας και επιβίωσης σε ένα κόσμο πολλαπλών και αντιτιθέμενων (αρκετές φορές) συμφερόντων και από την άλλη η αδυναμία αυτόνομης αντιμετώπισης των απειλών οδηγεί στην απαίτηση για ενσωμάτωση σε υπερεθνικούς οργανισμούς η οποία συστέλλει την κρατική κυριαρχία.

*Εξωτερικός Συνεργάτης ΚΕΔΙΣΑ. ΜΠΣ Διεθνών Σχέσεων και Στρατηγικών Σπουδών. Μέλος του Maritime and Seapower Analysis Group.

Βιβλιογραφία

- [1] Μπαζίνης Θεόδωρος (2016), Οι Αποκλίσεις της Ευρωπαϊκής Πολιτικής Ασφάλειας, www.Powerpolitics.eu, στο / , πρόσβαση 31-8-2018.
- [2] Macron's European Intervention Initiative, www.ecfr.eu, https://www.ecfr.eu/article/commentary_macron_and_the_european_intervention_initiative_erasmus_for_sold, πρόσβαση 22-08-2018.
- [3] Daniel Boffey (25 Jun 2018), Nine EU states sign EI2, www.guardian.com στο <https://www.theguardian.com/world/2018/jun/25/nine-eu-states-to-sign-off-on-joint-military-intervention-force>, πρόσβαση 20-08-2018.
- [4] Christian Mölling, Claudia Major (15 June 2018), Why joining France's European Intervention Initiative is the right decision for Germany? , www.egmontinstitute.be, στο <http://www.egmontinstitute.be/why-joining-frances-european-intervention-initiative-is-the-right-decision-for-germany/> πρόσβαση 25-08-2018.

Σημειώσεις

- [1] Στο παρόν άρθρο το ευρωπαϊκό αναφέρεται ως προσδιοριστικό της ευρωπαϊκής ηπείρου και δεν θα πρέπει να ταυτίζεται με την ΕΕ.
- [2] Common Security and Defense Policy
- [3] Permanent Structure Cooperation
- [4] Η PESCO υπογράφηκε από 25 κ-μ (δεν εντάχθηκαν ΗΒ, Δανία, Μάλτα) στη Σύνοδο Κορυφής 11 Δεκ 2017 και εντάσσεται στο πλαίσιο της CSDP υπό τις πρόνοιες της Συνθήκης άρθρο 42 (6) και 46 καθώς και Πρωτόκολλο 10.
- [5] Το συγκεκριμένο άρθρο προβλέπει Ρήτρα Αλληλεγγύης σε περίπτωση που ένα κ-μ υποστεί καταστροφή ή τρομοκρατική επίθεση.
- [6] Καθώς 5 μέλη της πρωτοβουλίας (Γαλλία, Γερμανία, Ισπανία, Βέλγιο, Πορτογαλία) συμμετέχουν στο PESCO Crisis Operation Core.

Η Κριμαία, η Αλεξανδρέττα, η Θράκη και η Μακεδονία

Του Δρ Κλεάνθη Κυριακίδη

Διεθνολόγου

Οι πολιτικοί επιστήμονες παρακολουθούν τις εξελίξεις στην Κριμαία διότι πράγματι έχει έναν βαθμό επικινδυνότητας και αξίζει περαιτέρω ανάλυση. Όμως δεν είναι κάτι καινούριο, ούτε για τη Ρωσία (για όσους γνωρίζουν τις εξελίξεις στην Αμπχαζία και τη Νότια Οσσετία) ούτε ιστορικά.

Θα είχε ενδιαφέρον με αφορμή τα πρόσφατα γεγονότα, να δούμε τον τρόπο με τον οποίο κάποια κράτη επιτυγχάνουν τους μακροπρόθεσμους στόχους τους και γι' αυτό η πρώτη μας αναλογία είναι μεταξύ της Κριμαίας και της Αλεξανδρέττας.

Στο βιβλίο που κυκλοφόρησε πρόσφατα με την υπογραφή του καθηγητού γεωστρατηγικής Μέσης Ανατολής Δρ. Άρεφ Αλομπέντ και τιτλοφορείται «Οι ιστορικές και κοινωνικοπολιτικές καταβολές των σχέσεων Συρίας και Τουρκίας», ο συγγραφέας επισημαίνει ότι «η Τουρκία, με την εμμονή της, τη συστηματική της πολιτική, την έξυπνη διπλωματική προσέγγιση, και την εκμετάλλευση των κατάλληλων διεθνών συνθηκών κατάφερε να πετύχει τον 'εθνικό' της στόχο, να προσαρτήσει την περιοχή της Αλεξανδρέττας στην τουρκική επικράτεια».

Η προσάρτηση δεν είναι κάτι απλό: απαιτεί έναν ιδιαίτερα υψηλό βαθμό νομιμοποίησης και επειδή αυτός δεν μπορεί να επιτευχθεί βάση της αρχής της εθνικής κυριαρχίας, επιστρατεύεται η αρχή/ δικαίωμα της «αντοδιάθεσης των λαών». Προφανώς οι περιπτώσεις της Αλεξανδρέττας και της Κριμαίας έχουν τεράστιες διαφορές.

Όμως και στις δυο περιπτώσεις είχαμε «εκμετάλλευση των κατάλληλων διεθνών συνθηκών και επίτευξη εθνικού στόχου». Η διαφορά είναι ότι η Ρωσία δεν ήταν αναγκασμένη να προβεί σε σταδιακές κινήσεις όπως η Τουρκία, η οποία στην αρχή ζητούσε αυξημένα δικαιώματα για τη μειονότητά της στην ευρύτερη περιοχή της Αλεξανδρέττας, μετά επιχείρησε επίτευξη ημιавтоνομίας της περιοχής αυτής που ανήκε στη Συρία, αργότερα ζήτησε αυτονομία, ανεξαρτησία και τέλος προσάρτησε την περιοχή, εκμεταλλευόμενη την αλλοίωση της πληθυσμιακής αναλογίας στην περιοχή.

Στην Κύπρο, η άμεση αντίδραση της διεθνούς Κοινότητας μετά την εισβολή και κατοχή του βόρειου τμήματος του μαρτυρικού νησιού, την εμπόδισε να προχωρήσει σε τόσο βαρύ τετελεσμένο (κίνηση προσάρτησης). Άλλωστε πριν την προσάρτηση υπάρχει συνήθως το βήμα της ανεξαρτησίας που επιχειρήθηκε με την επίσης απόλυτα αποτυχημένη ανακήρυξη του ψευδοκράτους.

Τόσο η περίπτωση της Κριμαίας (της οποίας η εισβολή έχει αρκετές ομοιότητες με την τουρκική εισβολή στην Κύπρο, αλλά και τη σημαντική διαφορά ότι οι Τουρκοκύπριοι αποτελούσαν μειονότητα και όχι πλειοψηφία στο νησί), όσο και της Αλεξανδρέττας πρέπει να μας προ-

βληματίσουν. Η Τουρκία εφάρμοσε τακτική «Κριμαίας» στην Κύπρο, αλλά και εν μέρει Αλεξανδρέττας, αφού προχώρησε σε εποικισμό για πληθυσμιακή αλλοίωση και πλέον οι Τούρκοι είναι περίπου όσοι και οι Τουρκοκύπριοι στο νησί.

Επιπρόσθετα, εφαρμόζει τακτική «Αλεξανδρέττας» στην Δυτική Θράκη. Δεν υπάρχουν ώριμες συνθήκες για να διεκδικήσει κάτι με αξιώσεις, οπότε ζητά αναγνώριση «τουρκικής» μειονότητας, δικαιώματα παρέμβασης (άμεσης ή έμμεσης όπως στο θέμα των μουφτδών) και περιμένει να κάνει το θαύμα της η υπογεννητικότητα των Ελλήνων και να καρποφορήσει έτι περαιτέρω η προσπάθειά της να προσεταιριστεί τους ομόθρησκους Πομάκους και Ρομά.

Και αν η Θράκη μας αποτελεί πεδίο αναμφίβολων μελλοντικών διεκδικήσεων από την ισχυρή και αναθεωρητική Τουρκία, θα πρέπει να προσέξουμε την «εμμονή, τη συστηματική πολιτική, την έξυπνη διπλωματική προσέγγιση, και την εκμετάλλευση των κατάλληλων διεθνών συνθηκών προς επίτευξη εθνικού στόχου» από την βόρειο γείτονα πΓΔΜ, η οποία υστερεί πολύ στο ισοζύγιο ισχύος έναντι της χώρας μας.

Ήδη έχω εκφράσει τις απόψεις και αντιρρήσεις μου για την Συμφωνία των Πρεσπών, αλλά θα ήθελα ο αναγνώστης να προσπαθήσει να την κατανοήσει μέσα και από το πρίσμα της συστηματικής προσέγγισης και του σταδιακού κέρδους των Σλαβομακεδόνων εδώ και δεκαετίες. Και προσωπικά δεν έχω πειστεί ότι ο «εθνικός τους σκοπός» είναι κάτι λιγότερο από την δημιουργία μιας «μεγάλης Μακεδονίας», με σημαντικότερο ποσοστό της χώρας να στηρίζει μια τέτοια σκέψη.

Δεν στέκομαι καν στην οικειοποίηση του ονόματος «Μακεδονία», αφού ήδη ουδείς αναφέρεται σε κράτος «Βόρειας Μακεδονίας». Θα κάνω, δε, την εκτίμηση ότι η ιδέα της «μεγάλης Μακεδονίας» είναι σχεδόν τόσο ισχυρή – ίσως και ισχυρότερη – της ιδέας της «μεγάλης Αλβανίας». Μήπως θα έπρεπε οι ιθύνοντες να είναι πιο προσεκτικοί και να πέσει το βάρος της χώρας στην στήριξη και την ανάπτυξη της Βόρειας Ελλάδας (Ηπειρος, Μακεδονία και Θράκη);

Και κάτι τελευταίο: αν ακραία στοιχεία υποκινούν ή οργανώνουν κινητοποιήσεις για τη Μακεδονία, η λύση δεν είναι να θεωρήσουμε και χαρακτηρίσουμε τους συμμετέχοντες ως «φασίστες». Η λύση είναι να περιθωριοποιήσουμε τις ακραίες φωνές και όλοι μαζί να μπορούμε άφοβα να ψάλλουμε τον Εθνικό Ύμνο ή να τραγουδάμε το «Μακεδονία Ξακουστή», χωρίς να μεταφράζεται αυτόματα ο πατριωτισμός μας σε ρατσισμό, ξενοφοβία, σοβινισμό ή πατριδοκαπηλία.

liberal.gr

Σημαιοφόρος της «Μεγάλης Αλβανίας» ο Ράμα

Του κ. Σταύρου Λυγερού

Η εκτέλεση του Κατσίφα και μάλιστα με πράσινο φως αναμμένο από το γραφείο του Αλβανού πρωθυπουργού επιβεβαιώνει ότι ο Έντι Ράμα παραμένει στην ίδια γραμμή πλεύσης. Χρησιμοποιεί ως πολιτικό-εκλογικό όπλο τον αλβανικό εθνικισμό-μεγαλοϊδεατισμό και όποτε χρειάζεται την ειδική εκδοχή του, τον ανθελληνισμό.

Πριν ένα χρόνο, η Αθήνα είχε διαμαρτυρηθεί για την πρωτοβουλία της αλβανικής κυβέρνησης να εντάξει συμβολικά στο σχήμα της «Μεγάλης Αλβανίας» και ελληνικό έδαφος. Συγκεκριμένα, στο πλαίσιο ανάπλασης της κεντρικής πλατείας των Τιράνων, είχαν τοποθετηθεί πέτρες από όλα τα «αλβανικά εδάφη». Είχε, λοιπόν, τοποθετηθεί μία πέτρα από τις Φιλιάτες της Θεσπρωτίας σαν συμβολική καταγραφή της διεκδίκησης των Αλβανοτσάμηδων. Δεν επρόκειτο για λόγια κάποιων ακραίων εθνικιστικών κύκλων, αλλά για ενέργεια της κυβέρνησης Ράμα.

Ο αλβανικός μεγαλοϊδεατισμός συντηρήθηκε σε χαμηλή ένταση από το καθεστώς του Χότζα και αναζωπυρώθηκε όταν η Αλβανία εισήλθε στην μεταψυχροπολεμική εποχή. Η ευκαιρία, όμως, δόθηκε όταν στη δεκαετία του 1990 το καθεστώς Μιλόσεβιτς έγινε το «μαύρο πρόβατο» για τη Δύση. Ο περιβόητος αλβανικός UCK άρχισε τον ανταρτοπόλεμο στο Κοσσυφοπέδιο, γεγονός που έδωσε το πρόσχημα στη Δύση να επέμβει στρατιωτικά.

Η απόσχιση του Κοσσυφοπεδίου

Το αποτέλεσμα ήταν η de facto απόσχιση του Κοσσυφοπεδίου από τη Σερβία και μετά από αρκετά χρόνια η αναγνώρισή του ως ανεξάρτητο κράτος. Η εξέλιξη εκείνη παρόξυνε τον αλβανικό εθνικισμό και του προσέδωσε μία επιθετικότητα. Οι Αλβανοί θεώρησαν τότε ότι ήταν η ώρα να διεκδικήσουν και να αποσπάσουν όσα περισσότερα μπορούσαν από τις γειτονικές χώρες.

Ο τότε πρωθυπουργός της Αλβανίας Μάϊκο είχε δηλώσει με νόημα ότι οι εκτός Αλβανίας Αλβανοί έχουν δικαίωμα στη συλλογική αυτοάμυνα! Ουσιαστικά, δεν είχε κάνει τίποτα λιγότερο από το να περιγράψει εμμέσως τον αλβανικό μεγαλοϊδεατισμό, ο οποίος, αν και απουσίαζε από την επίσημη διπλωματική ρητορική, βρίσκεται πάντα στο επίκεντρο όλων των άτυπων συζητήσεων. Είναι ενδεικτικό ότι ο τότε πρόεδρος της Αλβανίας Μεϊντάνι είχε αρνηθεί να απαντήσει σε ερώτηση που του είχε γίνει στο φόρουμ του Νταβός εάν στόχος της χώρας του είναι η δημιουργία της «μεγάλης Αλβανίας».

Η απόσχιση του Κοσσυφοπεδίου από τη Σερβία θεωρείται το πρώτο και μεγάλο βήμα για τη «Μεγάλη Αλβανία». Από τη στιγμή που αυτός ο κρίκος έσπασε ήταν αναπόφευκτο ο αλβανικός εθνικισμός να επιδιώξει το σπάσιμο και των υπόλοιπων κρίκων με την ίδια μέθοδο. Έτσι ξεκίνησαν αντάρτικες επιθέσεις στη νότια Σερβία (στο τρίγωνο Πρέσεβο-Μπουγιάνοβατς-Μεντβέντια), όπου υπάρχει μεγάλη αλβανική μειονότητα.

Μετά την πτώση του καθεστώτος Μιλόσεβιτς,

όμως, η Ουάσιγκτον δεν ήταν διατεθειμένη να συνεχίσει να παίζει το παιχνίδι του αλβανικού εθνικισμού. Και τότε, όμως, τον χρησιμοποίησε σαν μοχλό πίεσης εναντίον του Βελιγραδίου. Όταν η κυβέρνηση Κοστούνιτσα είχε αρνηθεί να παραδώσει τον Μιλόσεβιτς στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, οι αλβανικές επιθέσεις στη νότια Σερβία είχαν κλιμακωθεί!

Ο κρίκος του Τέτοβο

Αν και το κλίμα δεν ήταν πια τόσο ευνοϊκό για τον αλβανικό εθνικισμό, η αμερικανική ανοχή τον ώθησε να βάλει φωτιά και στη ΠΓΔΜ. Παράλληλα με τις πολιτικές διεκδικήσεις των αλβανικών κομμάτων, παρακλάδι του UCK είχε εξαπολύσει το 2001 ένοπλες επιθέσεις εναντίον αστυνομικών στόχων. Σκοπός του ήταν να αμφισβητήσει εμπράκτως την κυριαρχία των Σλαβομακεδόνων κυρίως στη συνορεύουσα με το Κοσσυφοπέδιο βορειοδυτική περιοχή του Τέτοβο, όπου κυριαρχεί το αλβανικό στοιχείο.

Δεδομένου ότι η Δύση υποστήριζε την ακεραιότητα της FYROM, οι εθνοτικές συγκρούσεις δεν μπορούσαν να έχουν την κατάληξη που είχαν στο Κοσσυφοπέδιο. Έτσι φθάσαμε στη συμφωνία της Αχρίδας (2001), με την οποία το αλβανικό στοιχείο κατοχύρωσε διευρυμένα δικαιώματα, χωρίς, ωστόσο, να επιτύχει την ομοσπονδοποίηση του νεοπαγούς κράτους.

Με τη συμφωνία της Αχρίδας έκλεισε ο κύκλος της χρήσης βίας για την προώθηση του οράματος της «Μεγάλης Αλβανίας». Από τότε έλαβαν χώρα κάποιες σποραδικές επιθέσεις ενόπλων αλβανικών ομάδων στην ΠΓΔΜ, αλλά το διεθνές κλίμα δεν ευνοούσε τη γενίκευση. Έτσι, είχαμε διάφορους λεονταρισμούς, αλλά τίποτα περισσότερο. Από αυτούς τους λεονταρισμούς δεν εξαιρέθηκε και η Ελλάδα.

Ο «Απελευθερωτικός Στρατός της Τσαμουριάς»

Στα τέλη του 2003 το κατά τα άλλα σοβαρό γερμανικό περιοδικό Σπίγκελ είχε δημοσιεύσει άρθρο με αλβανικές απειλές ότι ο «Απελευθερωτικός Στρατός της Τσαμουριάς» θα πραγματοποιήσει ένοπλες επιθέσεις στην Ελλάδα. Στις ελληνικές αρχές έχουν κατά καιρούς περιέλθει πληροφορίες για σχετικές κινήσεις στους κόλπους των εδώ Αλβανών μεταναστών, οι οποίες, όμως, ποτέ δεν έφθασαν στο σημείο υλοποίησης.

Η Ελλάδα διαφέρει ποιοτικά από το Κοσσυφοπέδιο, τη νότια Σερβία και την ΠΓΔΜ. Μπορεί να φιλοξενεί πολλούς Αλβανούς μετανάστες, αλλά δεν έχει γηγενή αλβανική μειονότητα. Το γεγονός αυτό δεν εμποδίζει, βεβαίως, τους Αλβανούς εθνικιστές να θέτουν τα νότια σύνορα της «μεγάλης Αλβανίας» στον Αμβρακικό κόλπο! Σχετικοί χάρτες κυκλοφορούν εδώ και χρόνια στα Τίρανα, στην Πρίστινα και στο Τέτοβο.

Οι εθνικιστικές αυτές φαντασιώσεις είναι τόσο παράλογες, που δεν θα άξιζε τον κόπο να αναφέρεται κανείς

σ' αυτές. Ο αλβανικός εθνικισμός, όμως, έχει αποδείξει ότι ρέπει στον τυχοδιωκτισμό. Μετά τις αιματηρές συγκρούσεις που προκάλεσε η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας στη δεκαετία του 1990 στα Βαλκάνια έχει επέλθει μία ισορροπία. Ο μεγάλος κερδισμένος από τις ανακατατάξεις είναι ο αλβανικός εθνικισμός. Παρόλα αυτά, δεν κρίνει πως θεωρεί τη σημερινή ισορροπία προσωρινή.

Οι φαντασιώσεις για τη «Μεγάλη Αλβανία» τροφοδοτούν τον αναθεωρητισμό, δηλαδή την αλλαγή των υφιστάμενων συνόρων. Το τελευταίο διάστημα, μάλιστα, πραγματοποιήθηκαν και επαφές μεταξύ Βελιγραδίου και Πρίστινας για ανταλλαγή εδαφών, χωρίς προς το παρόν να υπάρξει συνέχεια.

Η προβοκάτσια στο Βελιγράδι

Είναι ενδεικτικό του αλβανικού θράσους ότι τον Οκτώβριο του 2014, κατά τη διάρκεια ποδοσφαιρικού αγώνα Σερβίας-Αλβανίας στο Βελιγράδι, Αλβανοί σήκωσαν πάνω από το γήπεδο τηλεκατευθυνόμενο ελικοπτεράκι με τη σημαία της «Μεγάλης Αλβανίας». Δεν ήταν μία χωρίς πολιτικό βάρος πρόκληση θερμοκέφαλων εθνικιστών. Αυτό που της προσέδωσε πολιτικό βάρος δεν ήταν μόνο ότι πρωτοστάτησε ο παρευρισκόμενος στο γήπεδο αδελφός του Αλβανού πρωθυπουργού Όλι Ράμα, αλλά και ο τρόπος που αγάλιασε αυτή την πρόκληση η αλβανική κυβέρνηση και σύσσωμο σχεδόν το πολιτικό σύστημα των Τιράνων.

Την ίδια συνταγή χρησιμοποίησαν οργανωμένοι οπαδοί της ποδοσφαιρικής ομάδας Παρτιζάνι, την οποία διευθύνει ο αδελφός του Αλβανού πρωθυπουργού, για την εκτέλεση Κατσίφα. Όπως είναι γνωστό ανάρτησαν πανό που έγραφε «Ένας Έλληνας νεκρός, ένας μπάσταρδος λιγότερος». Ας σημειωθεί πως χρειάστηκε να εκδηλωθούν έντονες αντιδράσεις για να υποχρεωθεί η διοίκηση της ομάδας να πάρει αποστάσεις από το γεγονός, χωρίς να καταδικάζει ρητά.

Ας επιστρέψουμε, όμως, στην προβοκάτσια στο Βελιγράδι, η οποία δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μία προσπάθεια να αναζωπυρωθούν και να επανέλθουν στη δημοσιότητα οι αλβανικές εθνικιστικές διεκδικήσεις. Το περιστατικό είχε προκαλέσει τη σερβική κοινή γνώμη και αυτή η πρόκληση είχε παροξυνθεί από το γεγονός ότι τα Τίρανα, όπως και στην περίπτωση Κατσίφα, είχαν ρίξει λάδι στη φωτιά. Αποδείχθηκε για μία ακόμα φορά ότι ο εθνικισμός-μεγαλοϊδεατισμός δεν είναι μόνο φαντασιώσεις κάποιων φανατικών, αλλά εμμέσως πλην σαφώς το υπόστρωμα της επίσημης αλβανικής πολιτικής.

Η ένταση που είχε προκληθεί με το επεισόδιο στον ποδοσφαιρικό αγώνα είχε οδηγήσει στην απόφαση και των δύο κυβερνήσεων να αναβληθεί για αργότερα η επικείμενη τότε επίσκεψη του Ράμα στη Σερβία. Η επίσκεψη είχε χαρακτηριστεί ιστορική, επειδή θα ήταν η πρώτη επίσκεψη Αλβανού πρωθυπουργού στο Βελιγράδι μετά από 68 χρόνια και υποτίθεται ότι θα έθετε τις εχθρικές σχέσεις των δύο γειτονικών χωρών σε άλλη τροχιά. Κάτι σας θυμίζει αυτό όσον αφορά τις ελληνοαλβανικές σχέσεις!

Από την εποχή που ήταν δήμαρχος Τιράνων, ο Ράμα είχε καλλιεργήσει για τον εαυτό του την εικόνα ενός διανοούμενου ευρωπαϊστή πολιτικού, ο οποίος δεν διστάζει να συγκρούεται με οργανωμένα συμφέροντα. Ως αρχηγός του Σοσιαλιστικού Κόμματος και ως πρωθυπουργός, όμως, αποδείχθηκε άξιος συνεχιστής της θλιβεράς αλβανικής πολιτικής παράδοσης.

Πυροδοτεί τον διάχυτο στην αλβανική κοινωνία ακραίο εθνικισμό-μεγαλοϊδεατισμό και βεβαίως—σύμφωνα με επανειλημμένες καταγγελίες—έχει βουτήξει για τα καλά στη διαπλοκή και στη διαφθορά. Για την ακρίβεια αυτός και στενοί συνεργάτες του έχουν καταγγελλθεί σαν προστάτες του κυκλώματος που ελέγχει την καλλιέργεια και το λαθρεμπόριο ναρκωτικών. Είναι αξιοσημείωτο ότι ο Ράμα έχει αναπτύξει δεσμούς με τον Ερντογάν σε ανθελληνική βάση. Ο δε Τούρκος πρόεδρος δεν είχε διστάσει να παρέμβει στις παραμονές των αλβανικών εκλογών για να υποστηρίξει τον εκλεκτό του.

Αποσταθεροποιητικές κινήσεις στη νότια Σερβία

Το 2017, σε συνέντευξή του στο αμερικανικό Politico, ο Ράμα δεν είχε αποκλείσει τον σχηματισμό μιας ένωσης μεταξύ Αλβανίας και Κοσσυφοπεδίου σε περίπτωση που η ΕΕ δεν προχωρήσει την ενταξιακή διαδικασία του Κοσσυφοπεδίου. Στο ίδιο μήκος κύματος και ο πρόεδρος του Κοσσυφοπεδίου Χασίμ Θάτσι, ο οποίος είχε δηλώσει: «όλοι οι Αλβανοί της περιοχής θα ζήσουν σε μία ενωμένη χώρα» εάν η ΕΕ κλείσει τις πόρτες της.

Ο πρόεδρος του Αλβανικού Εθνικού Συμβουλίου στο Πρέσεβο της νότιας Σερβίας Γιονούζ Μουσλίου είχε πάει ακόμα παραπέρα: είχε ζητήσει οι σερβικές περιοχές Πρέσεβο, Μεντβέντια και Μπουγιάνοβατς, όπου υπάρχει ισχυρή αλβανική μειονότητα, να ενταχθούν σε μια μελλοντική ένωση Αλβανίας και Κοσσυφοπεδίου. Με το γνωστό αλβανικό θράσος είχε προσθέσει ότι «η Σερβία θα πρέπει να είναι ευγνώμων», επειδή οι Αλβανοί δεν ζητούν ακόμη περισσότερα εδάφη!

Οι προκλητικές δηλώσεις των Αλβανών είχαν προκαλέσει την δικαιολογημένη αντίδραση των Σέρβων. Ο τότε πρωθυπουργός Αλεξάντερ Βούτσιτς, μάλιστα, είχε δηλώσει ότι «θα με κρεμούσαν αντί σημαίας στις Βρυξέλλες εάν έκανα παρόμοιες δηλώσεις περί ενοποίησης όλων των Σέρβων». Δεν είχε άδικο. Ο Σέρβος υπουργός Εξωτερικών Ίβιτσα Ντάτσιτς, μάλιστα, είχε καταστήσει υπεύθυνες τις ΗΠΑ και την ΕΕ εάν οι Αλβανοί διεκδικήσουν σερβικά εδάφη.

Είναι δεδομένο πως ο εθνικισμός-μεγαλοϊδεατισμός χρησιμοποιείται από Αλβανούς πολιτικούς για εκλογικούς λόγους. Η ρητορική αυτή, ωστόσο, καλλιεργεί ένα κλίμα, το οποίο στο παρελθόν ήταν η βάση για ένοπλη βία και αποσταθεροποιητικές ενέργειες. Ως εκ τούτου, δεν είναι καθόλου ανώδυνο, όπως το εμφανίζουν ορισμένοι Δυτικοί αναλυτές και διπλωμάτες, οι οποίοι έχουν παραμείνει εγκλωβισμένοι στα στερεότυπα της δεκαετίας του 1990.

Ο Ερντογάν επαναφέρει το “δόγμα” του Αχμέτ: Στρατηγική της Άγκυρας η διαρκής ένταση

Του κ. Νίκου Μελέτη

Προετοιμασμένες για διαρκή ένταση και συνεχείς προκλήσεις σε βάθος χρόνου, πρέπει να είναι Αθήνα και Λευκωσία, καθώς η επιθετική ρητορική του Ταγίπ Ερντογάν και οι απειλές που εκτοξεύονται καθημερινά από τον ίδιο και τον Υπουργό Άμυνας Χουλούσι Ακάρ, δεν έχουν ευκαιριακό χαρακτήρα και δεν προκαλούνται μόνον από την αδυναμία ακύρωσης της γεώτρησης του Αμερικανικού πετρελαϊκού κολοσσού ExxonMobil στο Οικόπεδο 10 της Κυπριακής ΑΟΖ.

Ο κ. Ερντογάν έχοντας υιοθετήσει πλήρως το δόγμα του Αχμέτ Νταβούτογλου (τον οποίο εκκαθάρισε βεβαίως πολιτικά) περί Θαλάσσιας Ισχύος, με την παραδοχή ότι το «Αιγαίο είναι το σημαντικότερο θαλάσσιο κομβικό σημείο της Ευρασιατικής Παγκόσμιας Ηπείρου στην κατεύθυνση Βορρά- Νότου» και ότι το σημείο με τις μεγαλύτερες πιθανότητες «εμπλοκής σε σύρραξη για την Τουρκία είναι τα νησιά του Αιγαίου που στενεύουν σε σημαντικό βαθμό τον ζωτικό χώρο της», είναι προφανές ότι θα διατηρεί την ένταση με την Ελλάδα.

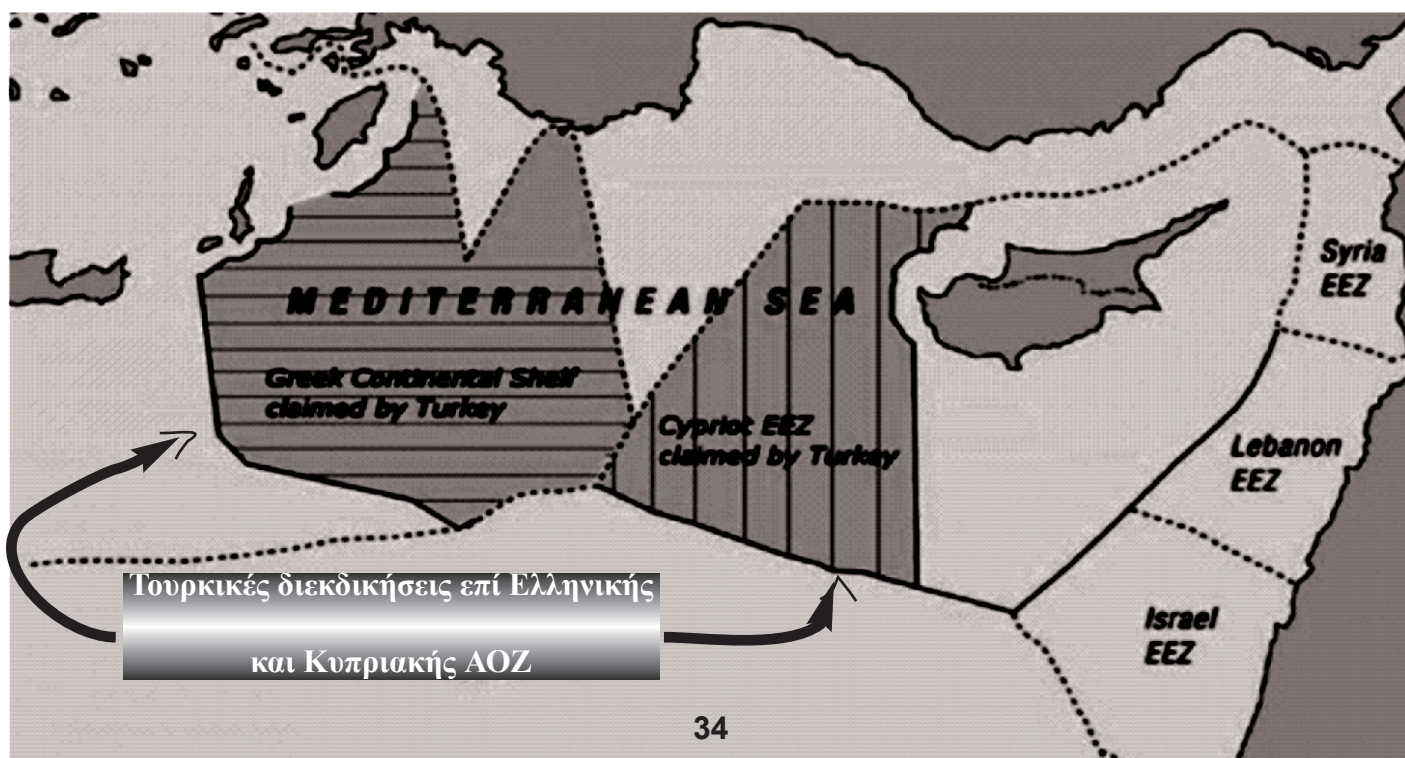
Όσο για την Κύπρο είναι γνωστό ότι το Δόγμα Νταβούτογλου περιέγραφε την στρατηγική σημασία του νησιού με την επισήμανση ότι «καμία παγκόσμια και περιφερειακή δύναμη που κάνει στρατηγικούς υπολογισμούς στην Μέση Ανατολή, στην Ανατολική Μεσόγειο, στο Αιγαίο, στην Διώρυγα του Σουέζ στην, Ερυθρά Θάλασσα και στον Περσικό Κόλπο, δεν μπορεί να παραμελήσει την Κύπρο...».

Η Τουρκία αντιλαμβάνεται πλέον ότι οι απλές διαμαρτυρίες, οι απειλές και οι παρεμβάσεις στον ΟΗΕ όπου

έχει καταθέσει τις θέσεις της ίσως δεν αρκούν, μια και τουλάχιστον στην περιοχή της Κύπρου η οριοθέτηση των Θαλάσσιων ζωνών που ξεκίνησε με την συμφωνία Κύπρου-Αιγύπτου, έχουν προσδώσει άλλη δυναμική όπου στην μεν Ανατολική Μεσόγειο, οδηγεί πλέον στην έρευνα και εκμετάλλευση των φυσικών πόρων.

Συγχρόνως όμως δημιουργεί προϋποθέσεις για οριοθέτηση θαλάσσιων ζωνών και μεταξύ άλλων χωρών (όπως π.χ. μεταξύ Ελλάδας- Αιγύπτου, ή Ελλάδας- Αλβανίας) βάσει του Δικαίου της Θάλασσας, κάτι που η Τουρκία θεωρεί ότι την οδηγεί σε «εγκλωβισμό» και απομόνωση. Υπάρχει η λανθασμένη εντύπωση ότι η Τουρκία θεωρεί ως κλειστή η ημίκλειστη θάλασσα το Αιγαίο, αλλά στην πραγματικότητα θεωρεί ολόκληρη την Μεσόγειο ως τέτοια θάλασσα (enclosed /semiclosed sea) όπου δεν μπορούν να εφαρμοσθούν οι προβλέψεις του Δικαίου της Θάλασσας. Η Τουρκία έτσι θεωρεί ότι πρέπει καταρχήν να αντιμετωπίσει την «επίθεση» που δέχεται είτε με τις γεωτρήσεις στην κυπριακή ΑΟΖ και τις συνομιλίες για οριοθέτηση θαλάσσιων ζωνών, αλλά και για να καταγράψει και να προωθήσει τις δικές της διεκδικήσεις σε όλο τον χώρο της Ανατολικής Μεσογείου και του Αιγαίου.

Η «γαλάζια πατρίδα» που περιγράφει στις ομιλίες του ο Υπουργός Άμυνας Χουλούσι Ακάρ, ο γνωστός χάρτης που παρουσίασε και φθάνει τις τουρκικές διεκδικήσεις μέχρι νοτιώς της Κρήτης, οι απειλές του κ.Ερντογάν ότι κανείς δεν θα σφετερισθεί τον «φυσικό πλούτο» της Ανατολικής Μεσογείου, παρακάμπτοντας την Τουρκία και το ψευδοκράτος και η συνέπεια που δείχνει το τουρκικό καθεστώς στην διαρκή ενίσχυση του Πολεμικού Ναυτικού

και μάλιστα με τουρκικής κατασκευής Πλοία, δείχνουν την πραγματική πρόκληση που αντιμετωπίζει η Ελλάδα και η Κύπρος.

Στον χάρτη φαίνονται οι παράλογες απαιτήσεις της Τουρκίας.

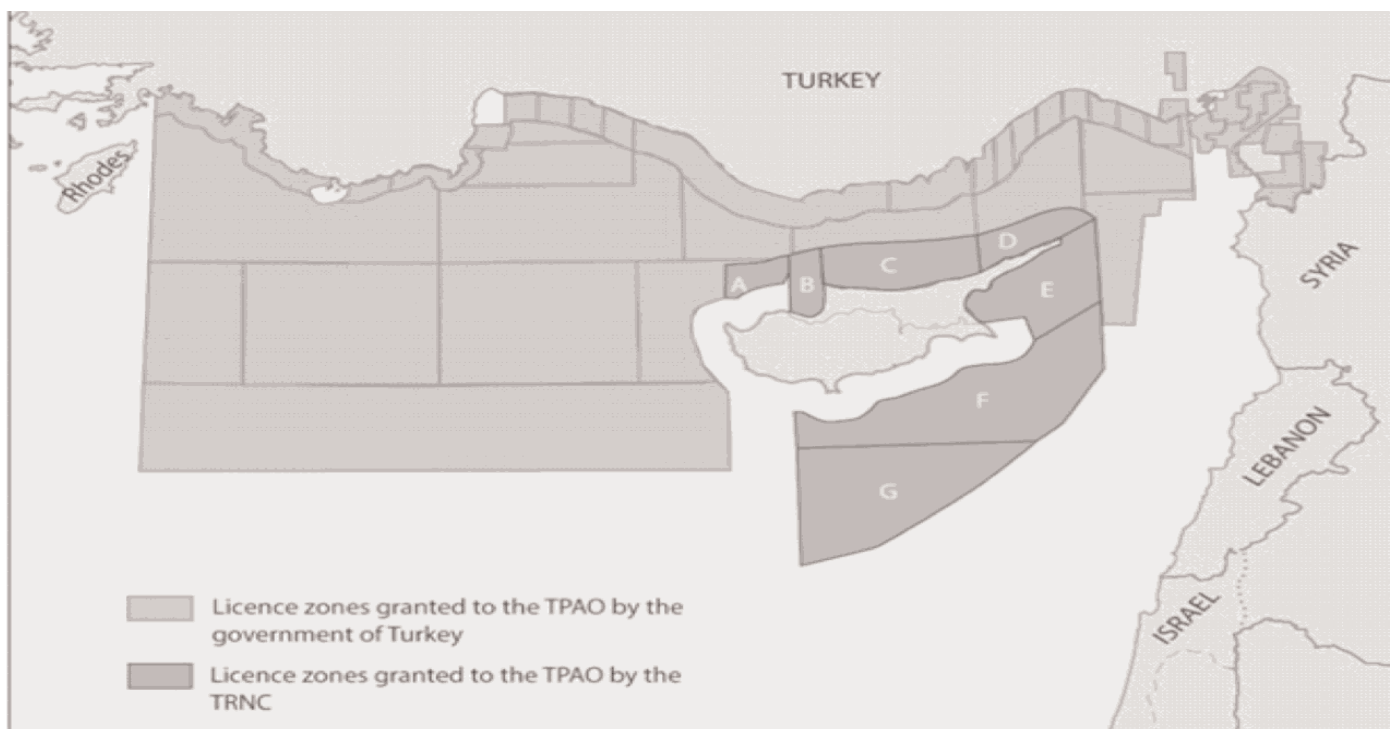
Το πλωτό γεωτρύπανο Stena Icemax που έχει μισθώσει η ExxonMobil που σε κοινοπραξία με την Qatar Petroleum έχουν τα δικαιώματα ερευνών στο Οικόπεδο 10, θα φθάσει στις 12 Νοεμβρίου στην Κύπρο και ήδη από το Σάββατο έχει εκδοθεί η NAVTEX για την έναρξη της γεώτρησης δεσμεύοντας την περιοχή μέχρι τις 25 Φεβρουαρίου.

Τα μηνύματα που έχουν εκπέμψει οι Αμερικανοί είναι πολλά το τελευταίο διάστημα και λειτουργούν απο-

πλήρη εφαρμογή του Δικαίου της Θάλασσας.

Η Τουρκία θα συνεχίσει να αμφισβητεί πλήρως την επήρεια των νησιών σε θαλάσσιες ζώνες ακόμη και αν τα νησιά αυτά είναι του μεγέθους της Κύπρου ή της Κρήτης και αυτό αποτελεί μια μόνιμη και σοβαρή αιτία έντασης, καθώς πρακτικά αμφισβητεί πλήρως το δικαίωμα της Ελλάδας και της Κύπρου σε θαλάσσιες ζώνες σε όλη την Μεσόγειο.

Και ταυτόχρονα διεκδικεί και εκείνα τα σημεία των θαλασσίων ζωνών της Κυπριακής Δημοκρατίας στα νότια του νησιού για λογαριασμό του ψευδοκράτους και μάλιστα στην περίπτωση αυτή τα οικόπεδα που παράνομα έχει αναθέσει για έρευνες το ψευδοκράτος στην τουρκική κρατική εταιρία ΤΡΑΟ, έχουν κανονική επήρεια όπως προβλέπει το Δίκαιο της Θάλασσας, ενδεικτικό και αυτό του

τρεπτικά για οποιονδήποτε μπει στον πειρασμό να παρενοχλήσει και παρεμποδίσει την γεώτρηση. Βεβαίως την ίδια ώρα το Barbaros συνεχίζει να πραγματοποιεί σεισμογραφικές έρευνες στα Οικόπεδα 4 και 5 της Κυπριακής ΑΟΖ που είναι «ορφανά» και δεν έχουν παραχωρηθεί σε καμία ξένη εταιρία.

Όμως σε εξέλιξη είναι οι διεργασίες τόσο για το επόμενο στάδιο της εκμετάλλευσης του κοιτάσματος Αφροδίτη στο Οικόπεδο 12, όσο και για την αδειοδότηση του Οικοπέδου 7 της Κυπριακής ΑΟΖ το οποίο όπως και το Οικόπεδο 6 αμφισβητεί και διεκδικεί (τμήμα του) η ίδια η Τουρκία, ενώ έχει προκύψει και η προοπτική μερικής ή σταδιακής επέκτασης της Ελληνικής Αιγιαλίτιδας Ζώνης στα 12 ν.μ. και της «μερικής» οριοθέτησης της ΑΟΖ μεταξύ Ελλάδας και Αιγύπτου.

Η Τουρκία αντιλαμβάνεται ως στρατηγική απειλή, περικύκλωσης της και πλήρη παράκαμψη της, αυτή την ενεργειακή «έκρηξη» στην Ανατολική Μεσόγειο, αλλά και την κατοχύρωση δικαιωμάτων επί θαλασσίων ζωνών με

τούρκικου παραλογισμού.

Στο χάρτη φαίνονται οι διεκδικήσεις της Τουρκίας και του ψευδοκράτους των κατεχομένων.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον υπό τις παρούσες συνθήκες έχει η συνάντηση που θα έχει το απόγευμα στην Νέα Υόρκη ο ΥΠΕΞ της Κύπρου Ν. Χριστοδουλίδης με τον Αμερικανό ομόλογο του Μ.Πομπέο και λίγο αργότερα με τον υφυπουργό Εξωτερικών αρμόδιο για ενεργειακά ζητήματα, Φράνσις Φάννον, και τον υφυπουργό Εξωτερικών αρμόδιο για ευρωπαϊκές υποθέσεις, Γουές Μίτσελ.

Αύριο ο κ. Χριστοδουλίδης θα έχει συνομιλίες στον Λευκό Οίκο με τον Σύμβουλο Εθνικής Ασφαλείας Τζον Μπόλτον και αφού μεταβεί στην Νέα Υόρκη για να συναντηθεί με την μόνιμο αντιπρόσωπο των ΗΠΑ στον ΟΗΕ, Νίκι Χέιλι θα επιστρέψει την Πέμπτη στην Ουασίγκτον όπου θα παρακαθίσει σε κλειστό δείπνο που παραθέτει ο Μ. Πομπέο.

<https://hellasjournal.com>

Τι έχει πετύχει μέχρι σήμερα η Ρωσία με την εμπλοκή της στη Συρία;

Του Ανδρέα Ματζάκου*

Στις 30 Σεπτεμβρίου 2015, ολιγάριθμες ρωσικές δυνάμεις και μικρός αριθμός μαχητικών αεροσκαφών, ανεπτόχθησαν στην Συρία μετά από επίσημη πρόσκληση της κυβέρνησης του Άσαντ, όταν η συριακή κυβέρνηση είδε ότι είχε χάσει τον έλεγχο σε μεγάλο τμήμα του εδάφους από τις δυνάμεις της αντιπολιτεύσεως. Η επέμβαση της Ρωσίας υπέρ των κυβερνητικών δυνάμεων άλλαξε την ροή των γεγονότων στον πόλεμο της Συρίας και σήμερα το μεγαλύτερο μέρος του εδάφους της Συρίας ελέγχεται από τις κυβερνητικές δυνάμεις.

Τι πέτυχε όμως η Ρωσία με την εμπλοκή στη Συρία; Γιατί ενεπλάκη σ' έναν πόλεμο στον οποίο πολλοί θεωρούσαν ότι θα βαλτώσει;

Η θέση του άρθρου είναι ότι η εμπλοκή της Ρωσίας στην Συρία, επανέφερε την Ρωσία ως βασικό παίκτη στην περιφέρεια της Μέσης Ανατολής, αναγκάζοντας τις ΗΠΑ να λαμβάνουν υπόψη τα ρωσικά συμφέροντα στους σχεδιασμούς που κάνουν για την περιοχή.

Στην αρχή του άρθρου θα αναφερθεί ο πολιτικός σκοπός της εμπλοκής της Ρωσίας στην Συρία, στη συνέχεια θα αναλυθούν οι επιτυχίες της Ρωσίας με την συμμετοχή της στον πόλεμο, η επιρροή που έχει επιτύχει να έχει μέχρι σήμερα στους κύριους συμμετέχοντες στην διαμάχη, τα μέσα που χρησιμοποίησε για να επιτύχει τον σκοπό της, τα οφέλη που η ίδια απέκομισε σε στρατιωτικό επίπεδο και το άρθρο θα κλείσει με επίλογο.

Πολιτικός σκοπός της εμπλοκής της Ρωσίας

Η Ρωσία με την επέμβαση της στη Συρία, ήθελε σε διεθνές επίπεδο, να επανακάμψει στο διεθνές σύστημα ως μια μεγάλη δύναμη, χωρίς την παρουσία της οποίας δεν μπορεί να δίδεται λύση σε διεθνή προβλήματα. Η ανάπτυξη ρωσικών δυνάμεων στην Συρία, ήταν η πρώτη εκτός Ρωσίας μετά την ανάπτυξη των πυραύλων στην κρίση της Κούβας το 1962, την εποχή της ΕΣΣΔ. Η αποκατάσταση του κύρους της Ρωσίας στο διεθνές περιβάλλον λοιπόν, ήταν ο πρώτος στόχος του Πούτιν από το 2000 που ανέλαβε την εξουσία, όπως διατυπώθηκε και στην Στρατηγική Εθνικής Ασφαλείας της Ρωσίας στις 10 Ιανουαρίου του 2000.

Σε περιφερειακό επίπεδο, ήθελε να δείξει στα κράτη της Μέσης Ανατολής και όχι μόνον, ότι η Ρωσία δεν επεμβαίνει απρόσκλητη για την αλλαγή κυβερνήσεων όπως έγινε από τις ΗΠΑ και τους συμμάχους των στο Ιράκ, στην Λιβύη και σε άλλες αραβικές χώρες με εργαλείο την αραβική άνοιξη. Αρα δεν ενεργεί μονομερώς και συνεπώς δεν αποτελεί κίνδυνο για την διεθνή ειρήνη.

Τίθεται όμως το ερώτημα, πέτυχε τον σκοπό της η Ρωσία; Εάν ναι, πως αποδεικνύεται αυτό; Επιτυχίες της Ρωσίας στη Συρία

Η Ρωσία πέτυχε τον πολιτικό σκοπό της αφού:

- Αμέσως μετά την εμπλοκή της στην νοτιοδυτική

πλευρά της Συρίας, οι ΗΠΑ αναγκάστηκαν να αποκαταστήσουν δίαυλο επικοινωνίας μαζί της, προκειμένου να αποφύγουν εμπλοκή των δυνάμεων τους κατά την διάρκεια επιχειρήσεων. Σε όλη την διάρκεια του πολέμου λειτουργεί κόκκινη γραμμή μεταξύ των δυο δυνάμεων, με άκρα την αεροπορική βάση Khmeimim για την Ρωσία και την βάση Al Udeid στο Κατάρ για τις ΗΠΑ.

- Με την ανάπτυξη των ρωσικών αεροπορικών δυνάμεων στο Khmeimim και την ανάπτυξη πυραύλων S-400 για την προστασία της ναυτικής βάσεως στην Ταρσό, το Ισραήλ αποκατέστησε και αυτό κόκκινη γραμμή με τις ρωσικές δυνάμεις προκειμένου να συντονίζει τις αεροπορικές του επιθέσεις στο έδαφος της Συρίας κατά δυνάμεων του Ιράν και της Χεζμπολά.

- Η Τουρκία αναγκάστηκε να συνάψει γάμο συμφέροντος μαζί της προκειμένου να έχει την έγκριση για τις επιχειρήσεις της κατά των Κούρδων της Συρίας. Το γεγονός αυτό, συνέβαλε στην συμφωνία των δυο χωρών για την κατασκευή του Turkish Stream και στην πιθανή αγορά του συστήματος S-400. Οι δυο αυτές επιλογές της Τουρκίας, δημιούργησαν αναστάτωση στο εσωτερικό του ΝΑΤΟ, αλλά και στις σχέσεις Τουρκίας-ΗΠΑ.

- Η Συρία χωρίστηκε σε δυο βασικές ζώνες επιρροής: στην δυτική όπου δρουν ρωσικές και ιρανικές δυνάμεις και στην ανατολική, όπου δρουν αμερικανικές δυνάμεις. Φυσικό όριο των δυο ζωνών, ο Ευφράτης ποταμός

Επιρροή Ρωσίας σε Ισραήλ - Ιράν - Κούρδους Συρίας

Το Ισραήλ είδε με ανησυχία το Ιράν να αυξάνει την παρουσία του στον πόλεμο της Συρίας μέσω διαφόρων Σιιτικών ομάδων και να αποκτά άμεσο σύνδεσμο με την Χεζμπολά στον Λίβανο. Το γεγονός αυτό το ανάγκασε να εκτελεί προληπτικά χτυπήματα από αέρος προκειμένου να προσβάλλει τις μεταφορές όπλων από το Ιράν στη Χεζμπολά, που θα μπορούσαν να αλλάξουν την ισορροπία στην περιοχή σε βάρος του. Για το Ισραήλ, οι προσβολές αυτές είναι μείζον ζήτημα ασφαλείας και βεβαίως δεν θα ήταν δυνατόν να γίνονται, χωρίς την άδεια αυτού που ελέγχει τον εναέριο χώρο στην περιοχή. Από το 2012 μέχρι το 2017 το Ισραήλ πραγματοποίησε 100 επιθέσεις, ενώ τους τελευ-

ταίους 18 μήνες που το Ιράν εδραίωσε την θέση του στην Συρία, οι προσβολές έφτασαν τις 200. Πλέον αυτού, η Ρωσία ήταν ο βασικός μεσολαβητής προκειμένου το Ιράν να συμφωνήσει τον περασμένο Αύγουστο να αποσύρει σε απόσταση 85 Χλμ μακριά από τα υψώματα του Γκολάν, υποστηριζόμενες από αυτό δυνάμεις με βαρέα όπλα προκειμένου να μην ανησυχεί το Ισραήλ.

Το PYD, πολιτικό κόμμα που εκπροσωπεί ένα μεγάλο μέρος των Κούρδων της Συρίας και έχει υπό τον έλεγχο του το YPG που είναι το στρατιωτικό του σκέλος, άνοιξε γραφείο στην Μόσχα τον Φεβρουάριο του 2016. Από τότε η Ρωσία είναι σε συνεννόηση με τους Κούρδους της Συρίας εξασφαλίζοντας την παρουσία τους στους γύρους συνομιλιών που γίνονται υπό την αιγίδα της στη Ασάνα του Καζακστάν, καίτοι το YPG αποτελεί σύμμαχο των ΗΠΑ στον πόλεμο κατά του ISIS. Οι σχέσεις Ρωσίας-Κούρδων δεν διαταράχθηκαν, ακόμα και όταν η Τουρκία εξαπέλυσε την επιχείρηση «Κλάδος Ελαίας» για την κατάληψη του δυτικού τους καντονιού στο Afrin, δείγμα του ότι οι Κούρδοι αντιλαμβάνονται ότι στις τελικές συνομιλίες για το καθεστώς της Συρίας, όπου στην ουσία θα καθοριστεί η σχέση τους με την κυβέρνηση της Συρίας, η Ρωσία θα έχει βαρύνοντα λόγο.

Τέλος το Ιράν, εκτός του ότι έχει αναπτύξει πάνω από 80.000 παραστρατιωτικούς Σιτες στο έδαφος της Συρίας με την έγκριση της Ρωσίας και ότι απέσυρε μέρος των δυνάμεων του από την περιοχή των υψωμάτων του Γκολάν καθ' υπόδειξη της Ρωσίας, ελπίζει ότι στο μελλοντικό σύνταγμα της Συρίας μετά τον πόλεμο, θα εξασφαλίσει με κάποιο τρόπο, νόμιμη παρουσία στην Συρία.

Η Ρωσία για να επιτύχει τους σκοπούς της χρησιμοποίησε ένα συνδυασμό των συντελεστών ισχύος της όπως θα φανεί στην επομένη παράγραφο.

Μέσα που χρησιμοποίησε η Ρωσία για να πετύχει τον πολιτικό της σκοπό

Η Ρωσία φρόντισε να προστατεύσει τον Άσαντ, πρώτα από όλα σε πολιτικό επίπεδο. Από το 2011 που άρχισε ο εμφύλιος στην Συρία, έχει ασκήσει βέτο 12 φορές σε ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας (ΣΑ) του ΟΗΕ που είτε καταδίκάζαν το καθεστώς, είτε είχαν σκοπό την επιβολή κυρώσεων. Χρησιμοποιώντας αυτήν της την δυνατότητα ως μονίμου μέλους του ΣΑ, η Ρωσία κατέστησε σαφές στην διεθνή κοινότητα ότι πολιτική λύση στο πρόβλημα της Συρίας εντός του ΟΗΕ χωρίς την σύμφωνη γνώμη της, δεν μπορεί να υπάρξει.

Εκτός της διπλωματικής της ισχύος, η Ρωσία χρησιμοποίησε την στρατιωτική ισχύ αναπτύσσοντας ναυτικές, αεροπορικές και μικρές χερσαίες δυνάμεις προκειμένου να παράσχει εκπαίδευση, στρατιωτικούς συμβούλους, υποστήριξη στην σχεδίαση και εκτέλεση επιχειρήσεων και εγγύς αεροπορική υποστήριξη στις κυβερνητικές δυνάμεις. Όλες οι επιτυχίες των κυβερνητικών δυνάμεων στο έδαφος, οφείλονται στην αεροπορική κυριαρχία της Ρωσίας στον αέρα. Οι ναυτικές της δυνάμεις ναυλοχούν στην ναυτική βάση της Ταρσούς (Βλέπε Χάρτη

1- Ξένες Βάσεις στην Συρία), η οποία από μια εγκαταλελειμμένη βάση διοικητικής μερίμνης μέχρι το 2009, άρχισε να εκμοντερνίζεται για την υποστήριξη συγχρόνων πολεμικών μονάδων από τον στόλο της Μαύρης Θάλασσας. Μέχρι το 2009 η βάση είχε 50 άτομα δύναμη και σήμερα έχει φτάσει τα 1.700.

Η προεργασία για την επάνοδο της Ρωσίας στην Μέση Ανατολή βέβαια, είχε αρχίσει στον οικονομικό τομέα από το 2005, όταν σε επίσκεψη του Άσαντ στην Μόσχα, ο Πούτιν είχε συμφωνήσει στην διαγραφή του 73% ενός χρέους ύψους 13,4 δις δολαρίων της Συρίας, από την εποχή της ΕΣΣΔ.

Οφέλη Ρωσίας σε καθαρά στρατιωτικό επίπεδο

Τον Ιανουάριο του 2017, η Μόσχα επεξέτεινε την μίσθωση της ναυτικής βάσεως στην Ταρσό για 49 χρόνια, χωρίς κόστος. Έτσι η Ρωσία, έχοντας ως βάση την Συρία, έχει την δυνατότητα να προβάλλει στρατιωτική ισχύ και να είναι παρούσα σε όλες τις εξελίξεις και τις συμφωνίες που θα γίνουν για την εκμετάλλευση των φυσικών πόρων στην ΝΑ Μεσόγειο.

Συνολικά για τις ένοπλες δυνάμεις της Ρωσίας, με την περιοδική ανάπτυξη στρατιωτικών μονάδων στο έδαφος της Συρίας ανά τρίμηνο, περισσότεροι από 63.000 Ρώσοι στρατιωτικοί απέκτησαν πολεμική εμπειρία, ενώ δοκιμάστηκαν πάνω από 200 νέα οπλικά συστήματα, όπως είτε ο βουλευτής Vladimir Shamanov στην Δούμα τον Φεβρουάριο του τρέχοντος έτους. Αυτό ενισχύει αφ' ενός την εμπιστοσύνη των Ρώσων στα οπλικά τους συστήματα, αφ' ετέρου δημιουργεί πελάτες για την πολεμική τους βιομηχανία.

Επίλογος

Μετά από τρία χρόνια παρουσίας στην Συρία, η Ρωσία έδειξε ότι αποτελεί μια αξιόπιστη λύση τόσο σε πολιτικό, όσο και στρατιωτικό επίπεδο, τουλάχιστον για τις χώρες εκείνες που δεν έχουν αγαστές σχέσεις με τις ΗΠΑ. Η επιρροή που ασκεί στο σιιτικό τόξο, Ιράν-Συρία-Χεζμπολά, την φέρνει σε θέση ισότιμου συνομιλητή με τις ΗΠΑ, τουλάχιστον για τα θέματα της Μέσης Ανατολής, αλλά και της δίνουν την δυνατότητα να διαπραγματεύεται ανταλλάγματα σε άλλες περιοχές ενδιαφέροντος της. Ο γάμος συμφέροντος με την Τουρκία λόγω ακριβώς της παρουσίας της στη Συρία, δημιούργησε προβλήματα στην συνοχή του NATO, ενώ η αναγκαστική συνεργασία του Ισραήλ και του Ιράν με την Ρωσία, έδειξαν στο διεθνές περιβάλλον ότι η Αμερική έπαψε να έχει το μονοπώλιο της διπλωματικής ισχύος στην Μέση Ανατολή.

Τέλος, ουδείς σφώφρων δρων στο διεθνές σύστημα μπορεί να διανοηθεί λύση στο συριακό πρόβλημα, που δεν θα τυγχάνει της εγκρίσεως της Ρωσίας.

* Ο Ανδρέας Ματζάκος είναι Απόστρατος Αξιος του ΣΞ και κατέχει MSc στις Διεθνείς Σχέσεις και Στρατηγικές Σπουδές. Είναι δόκιμος ερευνητής στον Τομέα Αμυντικών Θεμάτων του Ινστιτούτου Διεθνών Σχέσεων του Παντείου Πανεπιστημίου και μέλος του ΕΛΙΣΜΕ

Η πλειοψηφία των εθελοδούλων

Δοκίμιον

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

«Αποφασίστε να μην είστε δούλοι και είστε ήδη ελεύθεροι»

Etien de La Boétie (1530-1563)

Το να ερμηνεύσει ένας νέος τον σημερινό κόσμο σχετικά με την λειτουργία του, τους προσανατολισμούς του και την γενική του πορεία είναι μία απλουστευμένη πνευματική διεργασία απηλλαγμένη από διεισδυτικές και βασανιστικές αναζητήσεις. Ο σημερινός κόσμος για τους νέους εκλαμβάνεται σαν μία φυσιολογική συμμόρφωση προς την ευθύγραμμο ιστορική εκτύλιξη κατά την οποία η ανθρωπογεωγραφία, η γεωπολιτική και η επιταχυντικώς εξελισσόμενη τεχνολογία διαφυλάττουν τον συντηρητικό τους ρόλο.

Οι γρηεότεροι άνθρωποι έχουν διαφορετική αντίληψη για την πορεία των πραγμάτων. Αντιλαμβάνονται τον κόσμο σαν μία παγκοσμιοποιημένη πολυσύνθετη και -μάλιστα- χαοτική συν-επικοινωνία. Ταυτόχρονα παραδέχονται την ύπαρξη της ανάγκης προς αφύπνιση, ώστε να ιδωθούν με ευκρίνεια τα τεκταινόμενα, παρά το γεγονός, ότι συγκρατούνται -υπό την έννοια της συντηρήσεως- από τα έθη, τις νοοτροπίες και τα πιστεύω των παρελθουσών γενεών και των επιμενουσών παραδόσεων. Εξ άλλου δεν μπορούν να προσαρμοστούν με την ιδέα απορρίψεως των παλαιών ιδεολογιών, των οποίων η πρωταρχική μέριμνα ήτο η αναγνώριση των εκάστοτε αρμοζουσών στην κοινωνικο-πολιτική τους ιδιοσυγκρότηση, οδηγούμενοι από τα κοινωνικά συστήματα εποχής (καπιταλισμός, σοσιαλισμός κλπ).

Δεν είναι σε θέση να κατανοήσουν το, ότι οι φενακιστές πολιτικοί και οι οικονομικοί διάγγελοι της παγκοσμιοποίησεως δεν ενδιαφέρονται για την παλαιά τάξη πραγμάτων. Δηλαδή των εθνών, των κρατών, των συνόρων, των θρησκειών, των συμβόλων, των αξιών και όλων των μερικών ιδεοπολιτικών συνόλων. Και επί πλέον οι γρηεότεροι είναι πεπεισμένοι, ότι δεν είναι έτοιμοι να αποδεχθούν, ότι οι επιστήμες στην προέλασή τους προς το μέλλον και ούσες ευάγωγα όργανα των εξουσιών εγγυώνται νομικά και ανθρωπολογικά, ότι οι όσες αναθεωρήσεις επί τα βελτίω προβάλλονται, αυτές διάκεινται ευμενώς, τιθέμενες στην υπηρεσία της ανθρωπότητας.

Και το πιο σημαντικό είναι, ότι δεν κατανοούν, ότι ο τρόπος προσεγγίσεως της εξουσίας στο ζητούμενο της διατηρήσεώς της στο πιλοτήριο του κοινωνικού σκάφους είναι η σπουδή και η εκμετάλλευση της συλλογής, της ερμηνείας, της αξιολογήσεως και της κατηγοριοποιήσεως των πληροφοριών, επάνω σε παρατηρήσεις επί ατόμων και συνόλων ατόμων και επομένως της εδράσεώς των επί των εξαγομένων χρησίων συμπερασμάτων. Συμπερασμάτων, τα οποία διευκολύνουν την άσκηση ελέγχου επάνω σε ένα, υπό κατασκευήν νεοφανούς, μωσαϊκού τύπου, κοινωνικό σώμα. Όσο περισσότερον πολυφυλετικές οι κοινωνίες, τόσοσιν αποτελεσματικότερος και ανώδυνος ο έλεγχός τους

από την οικονομική και πολιτική élite.

Η νέα προσέγγιση της εξουσίας επί της ιδέας της επί των θώκων διαιωνίσεώς της είναι η κάρπωση των αποφάνσεων και των τελικών προτάσεων της βιοπολιτικής. Ωστόσο για την ίδια την εξουσία αλλά και για τους ασχολουμένους με τις πολιτικές επιστήμες η βιοπολιτική τυγχάνει πολλαπλών αναγνώσεων, όπου -βεβαίως- η βιολογία διατηρεί την σταθερή της παράσταση καθ' όλες τις ερμηνείες της.

Το να αναζητήσουμε επιστημονικά μοντέλα χωρίς να πλησιάσουμε ευλογοφάνειες είναι ένας μάταιος κόπος και σύγχυση προστιθεμένη. Στην ανωτάτη εκπαίδευση συζητούνται τα προς σπουδήν βιοπληροφοριακά δεδομένα και πώς αυτά δρουν και επιδρούν στους προγραμματισμούς των πολιτικών, των διοικητικών συμβουλίων των μεγάλων οικονομικών μονάδων, των υψίστης συναιτιότητας διαχειριστών, των managers καθώς και στον τρόπο ασκήσεως της κοινωνικής μηχανικής.

Οι επιμένοντες στην παραδοσιακή πολιτική κουλτούρα προσπαθούν να κατανοήσουν το τι περίπου επιδιώκει η βιοπολιτική, η οποία κατά επιστημονικοφανή τρόπο (στατιστική, κοινωνιολογία, ψυχολογία κ.τ.τ.) μετέρχεται τον έλεγχο της αισθητηριακής ικανότητας, των συναισθημάτων, των μυχιών επιθυμιών, των ψυχολογικών αντιδράσεων, των στόχων και λοιπών προσωπικών δεδομένων των ατόμων μιας κοινωνίας. Προσέτι, περιεργαζόμενοι το ζήτημα της σχέσεως του κοινωνικού μέρους και του κοινωνικού όλου και απολυτοποιώντας το πολύχρωμο πλέον κοινωνικόν όλον προσπαθούν να κατανοήσουν το πώς γίνεται και ελέγχεται το περιβάλλον ενδιαίτησεως όλων των πληθυσμιακών ομάδων. Κατ' αυτόν τον τρόπον κάθε αντίσταση ή παρέκκλιση από την επιβαλλομένη νεωτερικότητα γίνεται χρέος και αποστολή του ελέγχοντος, η άμεσος αναπροσαρμογή πρακτικής δια της συστάσεως διαρθρωτικών μέτρων και ενεργειών ενός τύπου πυροσβεστικού, σκοπός των οποίων μέτρων είναι η μετάλλαξη των παραδοσιακών προσανατολισμών.

Τούτο σημαίνει, ότι ο εκμεταλλευόμενος την εφηρμοσμένη βιοπολιτική σε πληθυσμιακό επίπεδο παράγει ο ίδιος το αντικείμενο τού ελέγχου τής υιοθετημένης βιοπολιτικής. Τουτέστιν το είδος, την ποιότητα, την ψυχροσύνθεση και τις πεποιθήσεις του πληθυσμιακού συνόλου. Αφ' ης έχει παραχθεί με τις προϋπολογισθείσες σταθερές το αντικείμενο ελέγχου από τον παραγωγό (πολιτική-οικονομική εξουσία), τότε ο έλεγχος του αντικειμένου είναι πλήρης.

Ο απλός άνθρωπος κάτω από τις κατασκευασμένες συνθήκες του ελέγχοντος τον πληθυσμό, αρχίζει και βλέπει μία φυσιολογική απόρροια όλων όσων του προβάλλονται

σαν νεωτερική ορθότητα και σαν μεταμοντέρνα ωριμότητα. Δέχεται τα «προτεινόμενα» σαν αναγκαιότητα των καιρών. Δέχεται την τεχνολογία σαν ένα μέγεθος των τριών διαστάσεων, το οποίο μέγεθος αβασανίστως εκλαμβάνει σαν μέσον προς επικοινωνίαν ή συλλειτουργίαν ή αλληλοκατανόησιν μετά των λοιπών ατόμων. Ωστόσο αυτό τούτο το αντικείμενο του ελέγχοντος, δηλαδή το άτομον ορίζεται μέσω αριθμού παραμέτρων.

Ενδεικτικές παράμετροι θα μπορούσαν να είναι: η αποκρυπτογράφηση της προσωπικότητας ενός εκάστου, το εύληπτον της εξαπατητικής καθοδηγήσεως, η μεταστροφή της τάσεως επί των αξιών, όπως και επί άλλων βεβαιωτήτων του παρελθόντος, η οπαδοποίηση, ο καταναλωτισμός, η πολτοποίηση της προσωπικής απόψεως, η ανάπτυξη του αισθήματος της ανοχής προς όλες τις εκδοχές συμβιώσεως με αλλοτριότητες και ακόμη, ότι απαξιάπαντες οι απλοί άνθρωποι οφείλουν να αντιληφθούν και δεχθούν το ό,τιδήποτε «δελεαστικό» τους προτείνεται (στην πραγματικότητα υπαγορεύεται) και να αντιδρούν με μία άξια επαίνου πολιτική ορθότητα. Οφείλουν, επειδή τους εκχωρείται η χάρις να τυγχάνουν «σεβασμού και εκτιμήσεως», ας πούμε σαν κατέχοντες το ύψιστον δικαίωμα του εκλέγειν ή σαν συντελεστές παραγωγής αγαθών. Αυτά όλα στην ουσία είναι ασύμβατα με το σκεπτικό του κάθε ελέγχοντος εξουσιαστού, ο οποίος βλέπει τον πολύχρωμο πληθυσμό σαν ανάλωσιμον αναλωτή.

Ο ελέγχων μπορεί να είναι ένας επί κεφαλής μιας θεσμικής ιεραρχίας της συγχρόνου κοινωνίας και ο οποίος συναινεί να δρα μέσω ή υπέρ διαπλεκομένων συμφερόντων. Αυτός ο ελέγχων, δια των συμβούλων του και κάτω από τις υπό διαμόρφωση παγκοσμιοποιητικές συνθήκες (global governance) και κάτω από αριθμό θεσμικών πεδίων ισχύος και ελέγχου διεθνών οργανισμών, όπως είναι οι World Bank, International Monetary Fund, World Trade Organization κλπ βλέπει τις κοινωνίες σαν πληθυσμό και όχι σαν εδαφικό κράτος. Βλέπει την βιολογική ζωή και την υγεία του συνόλου των αναλωσίμων αναλωτών σαν πρόβλημα επιμεριζόμενον σε στάδια. Δηλαδή, εφ' όσον το άτομο είναι ενεργό και ικανό προς παραγωγή και αγόγγυστο συνδρομητή των ασφαλιστικών ταμείων τότε θεωρείται χρήσιμον και όχι θυσιαζόμενο (άθυτον). Ο συνταξιούχος απεναντίας, είναι μονάδα αρνητικού προσήμου για το δημόσιο και συνεπώς η βιωσιμότητά του δεν είναι ευκαταία.

Ο ελέγχων προαιρείται να κυβερνά ανθρώπους τους οποίους μπορεί ακόμη και να αποκτηνώσει εάν αυτό επιβάλλεται από τις ομάδες ειδικών συμφερόντων. Ο κυβερνών δεν συγκινείται από την κάθε εθνική ιστορία και τα εξ αυτής διδάγματα. Αρκεί να μην είναι ο ίδιος και οι συν αυτό θύματα μιας επαναλήψεως της ιστορίας (Βαστίλλη). Ο κυβερνών -κατά βάσιν- επιθυμεί την αποκοπή του παρόντος από το παρελθόν. Προς τούτο εκθειάζει και επιβάλλει την άποψη, ότι οι οπαδοί του πιστεύοντας στην «ικανότητά» τους θα επινοήσουν ένα μέλλον ασυνεχές προς το παρελθόν, το οποίον θεωρεί, ότι είναι φορτωμένο με απρόσδεκτες δράσεις ομοεθνών, ομοθρήσκων, ομοφρόνων και ομορρίζων που κληροδοτούν θλιβερές μνήμες, ενώ η φρέσκια και σφριγηλή πολυφυλετική κυβερνωμένη

ομάδα διαθέτει όλες τις θετικές προδιαγραφές για μία κοινωνική και οικονομική πρόοδο. Θεωρεί την ομάδα αυτή ένα συντελεστή αναδείξεως ενός «γεναίου ανταγωνιστικού καινούργιου κόσμου».

Ο ελέγχων σπουδάζοντας τον βιοπολιτικό ορίζοντα λαμβάνει υπ' όψιν του και αποφασίζει να «παίξει» με τις εκδοχές των πολιτικών προκρίσεών του 20ου αιώνα. Το παίγνιον είναι το γνωστό Αριστερά-Δεξιά και όλα τα ενδιάμεσα. Οι νεωτερικές θεωρήσεις του 21ου αιώνα ξεθωριάζουν τα Αριστερά-Δεξιά κλπ, διότι εκ των πραγμάτων εγκαταλείπονται εμπρός στις νέες προκλήσεις που εμφανίζονται στους χώρους των χρηματοδοτών και των διαχειριστών της εξουσίας.

Ο ελέγχων χρησιμοποιεί νέες επινοήσεις για να εδραιωθεί στην συνείδηση των «υποκειμένων». Υπερτονίζει την νεωτερική δημοκρατία, όπου ο άνθρωπος δεν είναι πλέον το αντικείμενον αλλά το υποκείμενον, το χρήζον υποστηρίξεως κυβερνητικής μερίμνης. Ο ελέγχων κερδίζει το επιφανειακόν συνειδός των αφελών, όταν αναφέρεται στην φροντίδα του προς ανάκτηση μιας απολεσθείσης αξιοπρεπείας. Το μέρος εκείνο των ευπειθών ανθρώπων, όταν ιδεί καθαρότερα κάτω από ένιες συνθήκες φωτίσεως και επομένως επιγνώσεως, θα συνειδητοποιήσει, ότι το μόνο που έχει αλλάξει είναι μία καινούργια μέθοδος καταπίσεως των αγαθοπίστων, ότι τα καλύτερα και οι θρίαμβοι μας περιμένουν λίαν προσεχώς.

Και τότε ο άνθρωπος/υποκείμενο καταλαμβάνεται από αμηχανία, διότι ενώ αντιλαμβάνεται την παρακμή της δημοκρατίας και μάλιστα όταν διαπιστώνει, ότι η δημοκρατία λειτουργεί χρησιμοποιούσα πρακτικές, οι οποίες συγκλίνουν με εκείνες των ολοκληρωτικών κοινωνικών συστημάτων, καταλαβαίνει, ότι είναι παγιδευμένος σε ένα θολό περιβάλλον, το οποίο ο ίδιος εθεώρησε σαν την πιο βολική επιλογή. Καταλαβαίνει, εάν βεβαίως είναι σε θέση να καταλάβει, ότι είναι απογυμνωμένος και αποδυναμωμένος μέσα σε ένα κόσμο συμπιεζόντων κοινωνιολογικών ανιόντων και κατιόντων και ακόμη ότι ο εξουσιαστής του βρίσκοντας ή εφευρίσκοντας μεθόδους κατορθώνει να υποδουλώσει ένα ολόκληρο λαό μη σκεπτομένων, αποστερημένων, απεγνωσμένων και απεριβλήτων ανθρώπων και ο οποίος λαός υποδουλώνεται με την θέλησή του ένεκα της ολοδικής του απερισκέπτου επιλογής.

Το φαινόμενο αυτό έχει μεγάλη εφαρμογή στην Ελλάδα, όπου ο Έλλην κουτο-πονηρά σκεπτόμενος δεν ψηφίζει υπό το πλαίσιο μιας ιδεολογίας προσανατολισμένης σε συλλογική ευμάρεια, ασφάλεια και εθνική συνοχή αλλά υπό μια προοπτική αποκλειστικά προσωπικού οφέλους. Και ενώ είναι σε θέση να ιδεί, ότι δεν ευωδούνται οι προσδοκίες του, εκείνος καθίσταται εθελόδουλος πιστεύοντας, ότι δεν έχει κάνει λάθος στις επιλογές του. Δηλαδή εξακολουθεί και πιστεύει, ότι βρίσκεται κάτω από ένα έλεγχο που εκπροσωπεί μία πολιτική εξ ολοκλήρου νέα, η οποία θεωρεί τον απλό άνθρωπο σημαίνουσα προσωπικότητα.

Εν αναμονή μίας νέας πολιτικής, ας δωθεί η ευκαιρία στον κάθε ελεγχόμενο να σκεφθεί, ότι η σημερινή πολιτική του θεάματος και της επικοινωνίας ουδέν προσφέρει πλην της ιδέας συντηρήσεως μιας πλειοψηφίας εθελοδούλων.

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα από 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2018 έως 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2018

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

1. ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κυπριακό (1) Συνομιλίες

Ο κ. Τσαβούσογλου, κατά τη συνάντηση με τον κ. Αναστασιάδη στη Ν. Υόρκη τον περασμένο Σεπτέμβριο, πρότεινε προς διαβούλευση το σενάριο της «χαλαρής Ομοσπονδίας» και ο κ. Αναστασιάδης αντιπρότεινε τη λύση της «αποκεντρωμένης Ομοσπονδίας», δηλαδή της μεταφοράς αρμοδιοτήτων και εξουσιών στα συνιστώντα κράτη. Αυτό προκάλεσε τις κατηγορίες των κομμάτων της αντιπολιτεύσεως για υποχωρητικότητα του κ. Αναστασιάδη, ο οποίος διευκρίνισε ότι η όλη συζήτηση έγινε όχι ως αποδοχή της προτάσεως του κ. Τσαβούσογλου, αλλά ως κίνητρο για τη διατήρηση της πιθανότητας επανενάρξεως της διαπραγματεύσεως.

Στις 25 Νοεμβρίου ο κ. Τσαβούσογλου, σε συνέντευξή του στην εφημερίδα «Πολίτης» της Λευκωσίας, δήλωσε ότι η Τουρκία επιδιώκει μία συνολική λύση, συμπεριλαμβανομένου και του ενεργειακού και ότι είναι ανοικτή σε όλες τις μορφές λύσεων, που τίθενται στο τραπέζι, από τη «Διζωνική Δικονομική Ομοσπονδία» μέχρι και τη «Συνομοσπονδία δύο κρατών», επιμένοντας

στη διατήρηση του συστήματος των εγγυήσεων και την παραμονή τουρκικών στρατευμάτων στη Νήσο.

Εντός του Δεκεμβρίου αναμένεται στην Κύπρο η εκπρόσωπος του ΓΓ/ΟΗΕ κ. Γκουτιέρρες προκειμένου να ερευνήσει την πιθανότητα επανενάρξεως των διαπραγματεύσεων.

Η ένταση που έχει προκληθεί από το ενεργειακό πρόγραμμα της Κύπρου, η στάση της Τουρκίας, που όπως φαίνεται προκρίνει τη λύση της «Συνομοσπονδίας δύο κρατών» και η εμμονή της για τη διατήρηση του συστήματος των εγγυήσεων και την παραμονή τουρκικών στρατευμάτων στη Νήσο, που απορρίπτει η ελληνοκυπριακή πλευρά, δεν συνηγορούν για την επανέναρξη των συνομιλιών σύντομα.

(β) Ενεργειακό

Στις 15 Νοεμβρίου η EXON MOBIL άρχισε τη γεώτρηση στο οικοπέδο 10 της Κυπριακής ΑΟΖ και στις 29 Νοεμβρίου επισκέφθηκαν το γεωτρύπανο οι Υπουργοί Εξωτερικών και Ενέργειας της Κύπρου μαζί με την Πρέσβυρα των ΗΠΑ στη Λευκωσία.

Στις 18 Νοεμβρίου ο κ. Ερντογάν εξαπέλυσε απειλές, τις οποίες επαναλαμβάνει σε κάθε ευκαιρία, εναντίον

της Κύπρου, της Ελλάδας, αλλά και των εταιρειών. Τη ρητορική του κ. Ερντογάν μιμούνται τα στελέχη της κυβερνήσεως και της αντιπολιτεύσεως. Την ίδια ημέρα, συνήλθε και το Συμβούλιο Ασφαλείας, στο ανακοινωθέν του οποίου επαναλαμβάνονται οι απειλές του κ. Ερντογάν και γίνεται έμμεση αλλά και σαφής αναφορά στο casus belli.

Στις 20 Νοεμβρίου το τουρκικό σκάφος BARBAROS εισήλθε στο οικοπέδο 4 της Κυπριακής ΑΟΖ, το οποίο δεν έχει παραχωρηθεί σε εταιρεία και άρχισε έρευνες.

Στις 21 Νοεμβρίου ο εκπρόσωπος του State Department, σχολιάζοντας τις τουρκικές αντιδράσεις, δήλωσε ότι οι ΗΠΑ αποθαρρύνουν κάθε ενέργεια ή ρητορική που αυξάνει την ένταση στην περιοχή και ότι εξακολουθούν να αναγνωρίζουν το δικαίωμα της Κύπρου για την αξιοποίηση των πόρων στην ΑΟΖ της.

Στις 15 Δεκεμβρίου ο Υφυπουργός των Εξωτερικών των ΗΠΑ για τα ευρωπαϊκά θέματα δήλωσε σε συνέντευξή του στην ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ότι η άποψη της Τουρκίας για την ΑΟΖ της Κύπρου αποτελεί «μειοψηφία του ενός» καθώς το Διεθνές Δίκαιο καθορίζει ότι η Λευκωσία μπορεί να εκμεταλλευτεί τους

πόρους της με τρόπο δίκαιο, επισημαίνοντας ότι οι ΗΠΑ βλέπουν την Ελλάδα, την Κύπρο και το Ισραήλ ως φυσικούς συμμάχους τους και ότι η στρατηγική τους είναι η αύξηση της συμμετοχής τους στο σχήμα συνεργασίας Ελλάδος, Κύπρου και Ισραήλ.

Η προστασία που παρέχουν οι ΗΠΑ στην EXON MOBIL με την παρουσία αμερικανικών πολεμικών πλοίων στην περιοχή και η εκπεφρασμένη απόφαση της Γαλλίας, με την παρουσία και δικού της πολεμικού, να πράξει το ίδιο για τις εταιρείες γαλλικών συμφερόντων, θα αποτρέψουν δυναμικές ενέργειες της Τουρκίας, η οποία θα περιοριστεί σε κινήσεις αντιπερισπασμού δια του BARBAROS, για να επισημαίνει τα συμφέρόντά της στην περιοχή.

β. Ε/Τ Σχέσεις

Η συνέχιση του ενεργειακού προγράμματος της Κύπρου έχει προκαλέσει πρόσθετη ένταση στις σχέσεις Ελλάδος-Τουρκίας, η οποία στις 17 Οκτωβρίου εξέδωσε NAYTEX με την οποία δεσμεύει μέχρι την 1η Φεβρουαρίου 2019 τεράστια έκταση της ελληνικής υφαλοκρηπίδας για ασκήσεις.

Στις 18 Οκτωβρίου το BARBAROS παραβίασε την ελληνική υφαλοκρηπίδα στο όριο με την κυπριακή και αποχώρησε από αυτή ύστερα από επανειλημμένες προειδοποιήσεις της φρεγάτας ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΦΩΚΑΣ, που το επιτηρούσε.

Ο Τούρκος ΥΕΘΑ κ. Ακάρ, με επανειλημμένες δηλώσεις του, απείλησε ότι η Τουρκία δεν θα δεχθεί τετελεσμένα στην Αν. Μεσόγειο και στις 12 Νοεμβρίου, κατά τη διάρκεια επισκέψεώς του στη Λιβύη, παρουσίασε χάρτες οριοθετήσεως της υφαλοκρηπίδας Τουρκίας-Λιβύης, στους οποίους αγνοείται η παρεμβολή των νησιών, ακόμη και των Κύπρου και Κρήτης. Παρόμοιους χάρτες έχει παρουσιάσει η Τουρκία στην Αίγυπτο και το Λίβανο, προκειμένου να τους πείσει ότι η Ελλάδα, με τις συμφωνίες που τους προτείνει, σφετερίζεται

τις υφαλοκρηπίδες τους, οι οποίες με τη δική της πρόταση θα είναι πολύ μεγαλύτερες. Σύμφωνα με αυτούς τους χάρτες η Τουρκία είναι το κράτος με το οποίο θα γίνουν όλες οι οριοθετήσεις στην Αν. Μεσόγειο και καθορίζεται η μέση γραμμή ανάμεσα στις ηπειρωτικές ακτές της και τις ακτές των απέναντι κρατών, αγνοούμενων των νησιών, στα οποία αναγνωρίζονται μόνο χωρικά ύδατα.

Στο κακό κλίμα των σχέσεων των δύο χωρών οφείλεται και η αναβολή της επισκέψεως του Έλληνα πρωθυπουργού στην Τουρκία, που είχε προγραμματιστεί για το Δεκέμβριο.

γ. Σκοπιανό

Τα Σκόπια υλοποιούν με γρήγορους ρυθμούς τις προϋποθέσεις για την ολοκλήρωση της Συμφωνίας των Πρεσπών και εκτιμάται ότι θα έχει ψηφιστεί μέχρι τα μέσα Ιανουαρίου 2019, οπότε η ευθύνη θα περιέλθει στην ελληνική πλευρά.

Η συμφωνία, έτσι όπως εξελίσσεται η διαδικασία, απεδείχθη ότι είναι λίαν επιβλαβής για την Ελλάδα, όπως προκύπτει από τα εξής :

- Την διατήρηση του όρου «Μακεδόνες» στο άρθρο 36 του Συντάγματος των Σκοπίων, που τους δίνει τη δυνατότητα να αποκαλούν τη χώρα τους «Μακεδονία» και τους εαυτούς τους «Μακεδόνες».

- Την δυνατότητα που τους δίνει να αναφέρονται σε «Μακεδονική» μειονότητα στη «Μακεδονία του Αιγαίου», η οποία θα πρέπει να διδάσκεται τη μακεδονική γλώσσα, όπως το έπραξε επανειλημμένα ο κ. Ζάεφ. Παρόλο που τα Σκόπια αναδιπλώθηκαν, λόγω των αντιδράσεων των Ελλήνων, δηλώνοντας ότι η γλωσσική πολιτική στην Ελλάδα είναι αρμοδιότητα της ελληνικής κυβερνήσεως, το πρόβλημα παραμένει, γιατί λόγω των ασαφειών της συμφωνίας, οι Σκοπιανοί θα μπορούν να την ερμηνεύουν κατά το δοκούν και να απαιτήσουν ακόμα και την αναγνώριση μακεδονικής μειονότητας

στην Ελλάδα.

- Την απαίτηση των Σκοπιανών, που συμμετέχουν στη μικτή επιτροπή για την απάλειψη των αλτρωτικών στοιχείων από τα σχολικά βιβλία, να μην αναφέρεται στα ελληνικά, ότι ο Μέγας Αλέξανδρος και οι αρχαίοι Μακεδόνες ήταν Έλληνες.

Το όλο πρόβλημα έχει προκύψει όχι τόσο από την παραχώρηση του ονόματος, όσο από την αναγνώριση «μακεδονικής εθνότητας» και «μακεδονικής γλώσσας», που αποτελούν την αιχμή του δόρατος του αλτρωτισμού. Γι' αυτό άλλωστε αυτό ήταν η κόκκινη γραμμή για τους Σκοπιανούς από το 1991, που προέκυψε το πρόβλημα κι αν δεν τους εδίδοντο δεν θα αποδέχονταν τη συμφωνία. Κι αν όλα αυτά συμβαίνουν σήμερα, πριν εγκριθεί η Συμφωνία από την ελληνική Βουλή, μπορεί κανείς να υποθέσει τι θα συμβεί μετά την έγκρισή της.

δ. Τριμερείς Συνεργασίες Ελλάδος και Κύπρου με Αίγυπτο και Ισραήλ

Στις 10 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκε στην Κρήτη η τριμερής συνάντηση Ελλάδος και Κύπρου με την Αίγυπτο, κατά την οποία συμφωνήθηκε να επιταχυνθούν οι διαδικασίες για την οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας μεταξύ Ελλάδος και Αιγύπτου.

Η επομένη τριμερής μεταξύ Ελλάδος και Κύπρου με το Ισραήλ θα πραγματοποιηθεί στο Ισραήλ στις 20 Δεκεμβρίου, με τη συμμετοχή και του Αμερικανού Υφυπουργού για θέματα Ευρώπης κ. Μίτσελ, γεγονός που επισημαίνει την επιθυμία των ΗΠΑ για περαιτέρω ενίσχυση των συνεργασιών, αλλά και για συντονισμό μαζί τους.

Η Τουρκία αντιδρά στις τριμερείς συνεργασίες γιατί αισθάνεται να περικυκλώνεται στην Ανατολική Μεσόγειο και ότι κινδυνεύει να μείνει έξω από το ενεργειακό παιχνίδι. Οι κακές της όμως σχέσεις με την

Αίγυπτο και το Ισραήλ και το ενδιαφέρον των ΗΠΑ θα αποτρέψουν οποιαδήποτε δυναμική παρέμβαση.

Στις 28 Νοεμβρίου ο ισραηλινός τύπος απεκάλυψε ότι Ελλάδα, Κύπρος, Ισραήλ και Ιταλία συμφώνησαν για την κατασκευή του αγωγού αερίου East Med που θα μεταφέρει αέριο από το Ισραήλ στις τρεις άλλες χώρες.

ε. Σχέσεις Ελλάδας-ΗΠΑ

Στις 13 Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκε στην Ουάσιγκτον στρατηγικός διάλογος ΗΠΑ-Ελλάδος, στον οποίο ανεδείχθη η σημαντική πρόοδος στις σχέσεις των δύο χωρών. Ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Πομπέο στις δηλώσεις του, μετά τη συνάντησή του με τον Έλληνα Αναπληρωτή ΥΠΕΞ, ανέφερε ότι οι διμερείς σχέσεις Ελλάδος-ΗΠΑ έχουν σημειώσει σημαντική πρόοδο κατά το τελευταίο έτος, εγκωμίασε την τριμερή συνεργασία Ελλάδος-Κύπρου-Ισραήλ, στήριξε την συμφωνία των Πρεσπών καθώς και την επερχόμενη ένταξη της ΠΓΔΜ στο ΝΑΤΟ κάνοντας λόγο για ανάχωμα στις κακόβουλες επιδιώξεις της Ρωσίας στα Βαλκάνια.

στ. Σχέσεις με Αλβανία

Οι συνομιλίες για την επίλυση των ελληνο-αλβανικών διαφορών, που κατά τον κ. Κοτζιά θα είχαν ολοκληρωθεί μέχρι το φθινόπωρο, έχουν παγώσει με εντελών αβέβαιο το μέλλον τους.

Στις 15 Νοεμβρίου ο ΥΠΕΞ της Αλβανίας κ. Μπουσάτι παρουσίασε σε τηλεοπτική εκπομπή με χάρτη, τη συμφωνία που έχει κάνει με τον κ. Κοτζιά, δια της οποίας καθορίζονται ως σημείο εκκίνησης της μέσης γραμμής οι Οθωνοί και όχι ο φάρος της νησίδας Μπακρέτα, όπως ήταν στη συμφωνία του 2009, που έδινε τα 3/4 του χώρου στην Ελλάδα.

Η συμφωνία δεν πρέπει να υλοποιηθεί γιατί, με αυτή παραχωρείται μεγάλο μέρος του ελληνικού χώρου στην Αλβανία και επιπλέον το

σκεπτικό της προσομοιάζει με τη θεωρία των Τούρκων για το Αιγαίο, ότι δηλαδή τα νησιά δεν έχουν υφαλοκρηπίδα και ως εκ τούτου θα αποτελέσει κακό προηγούμενο.

Η δολοφονία στις 28 Οκτωβρίου στους Βουλιαράτες του Βορειοηπειρώτη Κατσιφά για ασήμαντη αφορμή, προκάλεσε την αγανάκτηση του ελληνικού λαού τόσο για τον απαράδεκτο τρόπο με τον οποίο η αλβανική πλευρά χειρίστηκε το θέμα και την παράδοση της σωρού του, που καθυστέρησε 10 ημέρες, όσο και για τον ήπιο τρόπο που αντέδρασαν οι ελληνικές αρχές.

Το αποτρόπαιο αυτό γεγονός έδειξε τις προθέσεις των Αλβανών προς την μειονότητα και γι' αυτό η Ελλάδα δεν πρέπει να προχωρήσει σε καμιά συμφωνία πριν η Αλβανική Βουλή ψηφίσει το νόμο για τα δικαιώματα της μειονότητας, που καταπατά.

ζ. Σχέσεις με Ρωσία

Οι ελληνορωσικές σχέσεις που είχαν διαταραχθεί, εξ αιτίας της απελάσεως Ρώσων διπλωματών, εισηλθαν σε τροχιά ομαλοποιήσεως με την επίσκεψη του έλληνα πρωθυπουργού στη Μόσχα στις 7-8 Δεκεμβρίου, παρόλο που παραμένουν οι διαφορές που έχουν σχέση με τις ανησυχίες της Μόσχας για την παρουσία των ΗΠΑ στην Αν. Μεσόγειο λόγω των γεωτρήσεων στην ΑΟΖ της Κύπρου και τη συμφωνία των Πρεσπών και την ένταξη των Σκοπίων στο ΝΑΤΟ, αλλά και τις ανησυχίες της Ελλάδος για την πώληση των πυραύλων S-400 στην Τουρκία, σε μια στιγμή, που απειλεί εκ νέου με πόλεμο την Ελλάδα.

2. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Σκόπια

Στις 12 Νοεμβρίου ο πρώην πρωθυπουργός κ. Γκρουέφσκι διέφυγε κρυφά στην Ουγγαρία, προκειμένου να αποφύγει τη σύλληψή του για την έκτιση ποινής διετούς φυλακίσε-

ως στην οποία είχε καταδικαστεί για διαφθορά, όπου ο κ. Ορμπάν του παρέσχε πολιτικό άσυλο.

Η κυβέρνηση για να εξασφαλίσει την ψήφιση των τροποποιήσεων στο Σύνταγμα της εκβιάζει τους ενεχομένους σε ποινικά αδικήματα βουλευτές του VMRO, απειλώντας με διώξεις και προφυλακίσεις όσους δεν υποκύπτουν στις πιέσεις για να ψηφίσουν τη συνταγματική μεταρρύθμιση.

β. Αλβανία

Στις 26 Νοεμβρίου ο κ. Ράμα, κατά την επίσκεψή του στο Κόσοβο, προανήγγειλε το σχέδιο για «στρατηγική ένωση» των δύο χωρών, υπογραμμίζοντας ότι η επίμαχη «Αλβανική Ένωση» θα πρέπει να έχει γίνει μέχρι το 2025 και προσδιορίζοντας ως πρώτα βήματα, τη δημιουργία τελωνειακής ένωσης με μηδενικούς εμπορικούς δασμούς μέσα στο 2019 και την ενοποίηση κρατικών εγγράφων και των διπλωμάτων οδήγησης.

Στις 3 Δεκεμβρίου ο κ. Ράμα ανακοίνωσε ότι επίκειται συνάντηση με τον Έλληνα πρωθυπουργό, προκειμένου να συνεχιστούν οι διαπραγματεύσεις, οι οποίες βρίσκονται σε πορεία επιτυχούς ολοκλήρωσης. Το ελληνικό ΥΠΕΞ όμως δήλωσε ότι θα ήταν πρόωρη μια τέτοια συνάντηση.

γ. Σερβία-Κόσοβο

Στις 21 Νοεμβρίου το Κόσοβο ανακοίνωσε την αύξηση κατά 100% των δασμών των εισαγομένων από τη Σερβία προϊόντων, με αποτέλεσμα να παγώσουν οι διαπραγματεύσεις. Οι μέχρι τώρα παρεμβάσεις της ΕΕ για την επίλυση της διαφοράς έμειναν ατελέσφορες.

3. ΤΟΥΡΚΙΑ

α.Εσωτερική Κατάσταση

Συνεχίζονται οι διώξεις αντιφρονούντων διανοουμένων, στρατιωτικών, αστυνομικών και επιχειρηματιών με την κατηγορία ότι είχαν

σχέση με το δίκτυο Γκιουλέν. Εξ αιτίας αυτού πολλοί Τούρκοι καταφεύγουν σε άλλες χώρες και κυρίως στην Ελλάδα, στην οποία μέχρι τώρα έχουν ξεπεράσει τις 6.000 άτομα.

β. Σχέσεις με ΗΠΑ

Οι σχέσεις της Τουρκίας με τις ΗΠΑ συνεχίζουν να είναι κακές, παρά την απελευθέρωση του πάστορα κ. Μπράνσον και την άρση των εκατέρωθεν κυρώσεων, εξ αιτίας της μη εκδόσεως του Γκιουλέν, της συνεχιζόμενης υποστηρίξεως από τις ΗΠΑ της κουρδικής πολιτοφυλακής YPG στη Συρία, της αγοράς των ρωσικών πυραύλων S-400 από την Τουρκία και της απειλής επιβολής από τις ΗΠΑ προστίμου αρκετών δισεκατομμυρίων δολαρίων στην τουρκική Τράπεζα Halk Bank, που κατηγορείται για παραβίαση του εμπάργκο κατά του Ιράν.

γ. Σχέσεις με Ε.Ε.

Ασχημες εξακολουθούν να είναι και οι σχέσεις της με την ΕΕ, εξ αιτίας της αυστηρής κριτικής που της ασκείται για την μη εφαρμογή του κράτους δικαίου και τις συνεχιζόμενες διώξεις αντιφρονούντων.

Στις 20 Νοεμβρίου το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο ζήτησε την άμεση αποφυλάκιση του ηγέτη του φιλοκουρδικού κόμματος HDP κ. Ντερμιτάς, προκαλώντας την οργή του κ. Ερντογάν, που κατηγορήσε τους ευρωπαίους ότι υποστηρίζουν τους τρομοκράτες. Στο κενό έπεσε και η προσπάθεια του κ. Ερντογάν για αποκατάσταση των σχέσεών του με την Γερμανία, κατά την επίσκεψή του σ' αυτή από 27-29 Σεπτεμβρίου.

Στις 26 Σεπτεμβρίου η ΕΕ ακύρωσε την παροχή 70 εκατομμυρίων ευρώ προς την Τουρκία, εξ αιτίας της μη βελτίωσης του κράτους δικαίου.

δ. Σχέσεις με Ρωσία

Οι σχέσεις της με τη Ρωσία έχουν αποκατασταθεί πλήρως. Στις 19 Νοεμβρίου οι κ.κ. Ερντογάν και

Πούτιν εγκαινίασαν το υποθαλάσσιο τμήμα του αγωγού Turk-Stream, που περνά από το βυθό της Μαύρης Θάλασσας.

ε. Συριακό

Στις 27 Οκτωβρίου συναντήθηκαν στην Κωνσταντινούπολη ο κ. Ερντογάν, η κ. Μέρκελ και οι κ.κ. Πούτιν και Μακρόν, όπου συμφώνησαν για τη διατήρηση της εκεχειρίας στο θύλακα Ιντλίμπ της Συρίας και τη συγκρότηση μιας ακόμη επιτροπής, που θα συντάξει το νέο Σύνταγμα της Συρίας, προκειμένου να ανοίξει ο δρόμος για πολιτική λύση μέσω εκλογών.

στ. Δολοφονία Κασόγκι

Διεθνή σάλο έχει προκαλέσει η αποτρόπαια δολοφονία του Σαουδάραβα δημοσιογράφου Κασόγκι στις 2 Οκτωβρίου στο Προξενείο της χώρας του στην Κωνσταντινούπολη από εγκαθέτους του πρίγκιπα διαδόχου κ. Σαλμαν. Η Σαουδική Αραβία στην αρχή δήλωνε αγνοία του γεγονότος, αλλά κατόπιν των αποκαλύψεων των τουρκικών αρχών, παραδέχθηκε το γεγονός, επιρρίπτοντας τις ευθύνες στους εκτελεστές. Ο κ. Σαλμάν αρνείται την κατηγορία έχοντας ως συνήγορο τον κ. Τραμπ, ο οποίος δήλωσε με θρασύτητα ότι δίνει προτεραιότητα στις καλές σχέσεις με τη Σαουδική Αραβία και στη συνεργασία της για την αντιμετώπιση του Ιράν, προκαλώντας τις σφοδρές επικρίσεις της αμερικανικής Γερουσίας και της Διεθνούς Κοινότητας, με προεξάρχουσα την Τουρκία, η οποία απαιτεί την παράδοση των ενόχων για να δικαστούν σ' αυτή.

4. ΗΠΑ

Στις ενδιάμεσες εκλογές του Νοεμβρίου ο κ. Τραμπ διατήρησε τον έλεγχο της Γερουσίας, αλλά έχασε την πλειονηφία στη Βουλή, γεγονός που θα του δημιουργήσει πρόσθετα προβλήματα στην άσκηση της εξουσίας. Η Βουλή θα έχει τη δυνατότητα

ακόμη και να τον παραπέμψει στη Δικαιοσύνη για διάφορα αδικήματα στα οποία εμπλέκεται όπως π.χ. η δωροδοκία πορνοστάρς για να εξασφαλίσει τη σιωπή τους κατά την προεκλογική περίοδο κ.α.

Ο κ. Τραμπ ανάγκασε σε παραίτηση τον Υπουργό Δικαιοσύνης κ. Σένσιον, γιατί ηρνεύτο να παρέμβει στο έργο του ανεξάρτητου ανακριτή κ. Μιούλερ που ερευνά την υπόθεση αναμείξεως της Ρωσίας στις προεδρικές εκλογές και τον αντικατέστησε με τον κ. Γουίττακερ, ο οποίος είχε ταχθεί δημοσίως υπέρ της παρεμποδίσεως του έργου του κ. Μιούλερ. Εξ αιτίας αυτού τρεις δημοκρατικοί γερουσιαστές κατέθεσαν στις 19 Νοεμβρίου μήνυση εναντίον του, κατηγορώντας τον για παραβίαση του Συντάγματος.

Ο κ. Τραμπ, που με την περιουτολογία του κατά την έναρξη της ομιλίας του στην 73η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ στις 25 Σεπτεμβρίου προκάλεσε ειρωνικά γέλια, κατηγορήσε για δεύτερη χρονιά την παγκοσμιοποίηση, επετέθη εναντίον του Ιράν και επαίνεσε τον Βορειοκορεάτη ηγέτη κ. Κιμ. Απαντώντας του, σε έντονο ύφος, ο κ. Μακρόν τον κατηγορήσε για την πολιτική του απομονωτισμού που ακολουθεί και τη στάση που τηρεί σε όλα τα διεθνή προβλήματα (πρόγραμμα Ιράν, Παλαιστινιακό, κλιματική αλλαγή κ.λ.π.).

Σε προεκλογική συγκέντρωση υποψηφίου Ρεπουμπλικάνου στη Νεβάδα ο κ. Τραμπ ανακοίνωσε την πρόθεσή του να αποσυρθούν οι ΗΠΑ από τη συμφωνία που υπέγραψαν το 1987 οι κ.κ. Ρέιγκαν και Γκορμπαςώφ για την απαγόρευση συμβατικών και πυρηνικών όπλων μέσου βεληνεκούς, κατηγορώντας τη Ρωσία ότι δεν την εφαρμόζει και την Κίνα ότι αρνείται να την υπογράψει, προσθέτοντας ότι θα επιδιώξει νέα συμφωνία με τη συμμετοχή και της Κίνας. Η εξαγγελία αυτή προκάλεσε τις αντιδράσεις της Ρωσίας, της Κίνας και των Ευρωπαίων πλην Βρε-

τανίας.

Ο κ. Τραμπ δήλωσε ευτυχής για τον εκλογικό θρίαμβο του ακροδεξιού κ. Μπολσονάρο στις προεδρικές εκλογές της Βραζιλίας, που έχει πολιτογραφηθεί από το διεθνή τύπο ως ο «Βραζιλιάνος κ. Τραμπ» και τον κάλεσε να επισκεφθεί επισήμως τις ΗΠΑ.

5. Ε.Ε.

α. Γερμανία

Στις τοπικές εκλογές της Βαυαρίας στις 14 Οκτωβρίου και της Έσσης στις 28 Οκτωβρίου, οι Χριστιανοδημοκράτες και οι Σοσιαλιστές υπέστησαν σοβαρές απώλειες. Κερδισμένοι ήταν οι πράσινοι του AfD (εναλλακτική για τη Γερμανία).

Στις 3 Νοεμβρίου η κ. Μέρκελ ανακοίνωσε ότι δεν θα διεκδικήσει την ηγεσία του Χριστιανοδημοκρατικού κόμματος τον Δεκέμβριο, ούτε την Καγκελαρία το 2021. Κατόπιν αυτού εξελέγη ως Πρόεδρος του SDU η εκλεκτή της κ. Μέρκελ κ. Καρενμπάουερ.

Στις 9 Νοεμβρίου ο Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα (ΕΛΚ) επέλεξε τον Βαυαρό κ. Βέμπερ, εκλεκτό της κ. Μέρκελ, ως υποψήφιο για την προεδρία της Κομισιόν στις ευρωεκλογές.

β. Γαλλία

Από 17 Νοεμβρίου εκατοντάδες χιλιάδες Γάλλοι, φορώντας κίτρινα γιλέκα, κατέβηκαν κατ'επανάληψη στους δρόμους διαμαρτυρόμενοι για την αύξηση της φορολογίας στο πετρέλαιο και την εφαρμοζόμενη λιτότητα. Ο κ. Μακρόν, ενώ δήλωνε ότι δεν θα υποχωρήσει, αναγκάστηκε, ύστερα από τη βιαιότητα των κινητοποιήσεων με μια νεκρή, εκατοντάδες τραυματίες και τεράστιες καταστροφές ακόμη και στο Μουσείο του Αϊφελ, να συμβιβαστεί με τους διαδηλωτές, ανακοινώνοντας στις 4 Δεκεμβρίου την αναστολή του μέτρου και στις 4 Δεκεμβρίου την

αύξηση του κατώτατου μισθού και την μείωση των φόρων, αλλά οι διαδηλωτές δεν ικανοποιήθηκαν και συνεχίζουν τις ανά Σάββατο κινητοποιήσεις τους.

Στις δημοσκοπήσεις για τις ευρωεκλογές το κόμμα της ακροδεξιάς κ. Λεπέν ισοβαθμεί με το LREM του κ. Μακρόν και σε κάποιες το ξεπερνά.

γ. Ιταλία

Στις 8 Οκτωβρίου συναντήθηκε ο κ. Σαλβίνι με την κ. Λεπέν και αποφάσισαν την κοινή κάθοδο στις ευρωεκλογές, σχηματίζοντας το νέο κόμμα «Μέτωπο Ελευθερίας».

Στις 4 Δεκεμβρίου ο Ιταλός Τζουζέπε Κόντε ανακοίνωσε ότι η κυβέρνησή του θα καταθέσει αναθεωρημένο προϋπολογισμό με μειωμένο δημόσιο χρέος ύστερα από την απόρριψη του προσχεδίου του από την Κομισιόν, που είχε προκαλέσει κρίση στις σχέσεις Ιταλίας-ΕΕ.

Η Ιταλία παρά τις απειλές ότι δεν θα υποχωρήσει, αναγκάστηκε να συμβιβαστεί, προ της άκαμπτης στάσεως της Κομισιόν, αλλά και των συνεπειών της ρήξης με την ΕΕ.

Η Βουλή ψήφισε νέο νόμο για τους μετανάστες με τον οποίο προβλέπεται η κατάργηση των μέτρων προστασίας των μεταναστών, η επίσπευση της διαδικασίας απέλασης και η ποινικοποίηση της διασώσεως.

Στις 28 Νοεμβρίου ο Ιταλός πρωθυπουργός κ. Κόντε δήλωσε ότι η χώρα του δεν θα πάρει μέρος στη διάσκεψη στο Μαρακές του Μαρόκου, όπου οι συμμετέχουσες χώρες θα προσυπογράψουν το «Διεθνές Σύμφωνο Μετανάστευσης» του ΟΗΕ. Την μη υπογραφή του Συμφώνου έχουν δηλώσει επίσης η Πολωνία, η Δανία, η Ουγγαρία και η Αυστρία, ενώ οι ΗΠΑ είχαν αποχωρήσει από το 2017.

δ. Βρετανία

Στις 4 Δεκεμβρίου άρχισε

στη Βουλή η συζήτηση για το Brexit αλλά η ψηφοφορία που επρόκειτο να γίνει στις 11 Δεκεμβρίου ανεβλήθη επ'αόριστον, προ του φόβου της καταψήφισής της και στις 12 Δεκεμβρίου απερρίφθη από το κόμμα των Συντηρητικών πρόταση μομφής που είχαν υποβάλει βουλευτές του κατά της κ. Μέι.

Πριν την έναρξη της συζητήσεως στη Βουλή στις 4 Δεκεμβρίου ενεκρίθη τροπολογία συντηρητικών βουλευτών, η οποία δίνει τη δυνατότητα στο Σώμα να ψηφίσει εναλλακτικό σχέδιο Β' σε περίπτωση που η Συμφωνία καταψηφιστεί. Με αυτό αποδυναμώνεται το δίλημμα που έθετε η κ. Μέι, πως αν δεν ψηφιστεί η Συμφωνία θα ακολουθήσει άτακτη έξοδος. Την άποψη αυτή ενίσχυσε και η γνωμάτευση του Γενικού Εισαγγελέα του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, ότι η Βρετανία μπορεί μονομερώς να ακυρώσει την αίτηση, χωρίς να χρειαστεί η έγκριση των Κοινοβουλίων των 27 χωρών-μελών της ΕΕ.

Σε περίπτωση μη εγκρίσεως της συμφωνίας τα πιθανά σενάρια είναι :

Πρώτο : Έξοδος χωρίς συμφωνία, με την Τράπεζα της Αγγλίας να προειδοποιεί ότι αυτό θα προκαλέσει απώλεια του ΑΕΠ κατά 7,7 μονάδες, πληθωρισμό 5%, πτώση της αξίας των ακινήτων κατά 30% και της στερλίνας κατά 25%.

Δεύτερο : Επανάληψη συζητήσεων με ΕΕ, αν το αποδεχθούν οι ευρωπαίοι, οι οποίοι επί του παρόντος είναι αρνητικοί.

Τρίτο : Εκλογές με πρωτοβουλία της κ. Μέι.

Τέταρτο : Νέο δημοψήφισμα με το ερώτημα έξοδος χωρίς συμφωνία ή ακύρωση του αιτήματος.

Η τροπολογία του Κοινοβουλίου και η γνωμάτευση του Γενικού Εισαγγελέα του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου έχει ενθαρρύνει τους αντιδρώντες στην έξοδο, που έχουν συγκεντρώσει 1,5 εκατ. Υπογραφές, να πιστεύουν ότι το Κοινοβούλιο σε

περίπτωση μη εγκρίσεως της Συμφωνίας, που είναι και το πιο πιθανό, θα αποφασίσει είτε ακύρωση του αιτήματος είτε νέο δημοψήφισμα.

6. NATO

Από 25 Οκτωβρίου έως 7 Νοεμβρίου το NATO πραγματοποίησε στη Νορβηγία τη μεγαλύτερη άσκηση από το τέλος του ψυχρού πολέμου στην οποία συμμετείχαν 44.000 στρατιώτες, 120 πολεμικά Α/Φ, εκ των οποίων 3 ελληνικά F16, 70 πλοία και περίπου 10.000 οχήματα. Συμμετείχαν επίσης και δυνάμεις από τη Φιλανδία και τη Σουηδία, οι οποίες αν και δεν είναι μέλη του NATO εντάσσονται όλο και περισσότερο στην τροχιά του.

Την άσκηση παρακολούθησαν και Ρώσοι κατόπιν προσκλήσεως του NATO.

Η εκπρόσωπος του Κρεμλίνου κ. Ζαχάροβα δήλωσε ότι η άσκηση συμβάλλει στην αποσταθεροποίηση της περιοχής και ο Ρώσος Υπουργός Άμυνας εξέφρασε τη δυσφορία του για το λόγο ότι η δραστηριότητα του NATO στην περιοχή έχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο προκλητικό-τητος.

7. ΡΩΣΙΑ - ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Στις 15 Νοεμβρίου το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο καταδίκασε τη Ρωσία για τις επανειλημμένες συλλήψεις του Αλεξέι Ναβάλνι, υπ'αρ. 1 αντιπάλου του κ. Πούτιν.

Στις 18 Σεπτεμβρίου οι πρόεδροι της Ρωσίας κ. Πούτιν και Ουγγαρίας κ. Ορμπάν συναντήθηκαν στο Κρεμλίνο και συμφώνησαν για την κατασκευή δύο αντιδραστήρων στο ουγγρικό πυρηνικό εργοστάσιο Πακς, ενώ την ίδια ώρα βρισκόταν στο Βουκουρέστι ο Υπουργός Ενέργειας των ΗΠΑ και ζητούσε την ανεξάρτηση της Ευρώπης από τη Ρωσία στον ενεργειακό τομέα.

Η ενέργεια αυτή εντάσσεται στην προσπάθεια του κ. Πούτιν να προσεγγίσει τους ευρωπαίους, ώστε-

ρα από τη διαφωνία τους στη μονομερή επιβολή κυρώσεων από τον κ. Τραμπ.

Στις 22 Οκτωβρίου ο εκπρόσωπος του Κρεμλίνου, σχολιάζοντας την απόφαση του κ. Τραμπ για απόσυρση από τη συμφωνία INF για περιορισμό των πυρηνικών όπλων μέσου βεληνεκούς, δήλωσε ότι η Ρωσία υποχρεούται να λάβει μέτρα για τη θωράκισή της και να απαντήσει ανάλογα.

Στις 26 Νοεμβρίου η Ρωσία κατέλαβε, με χρήση πυρών, τρία σκάφη του ουκρανικού ναυτικού που προσπάθησαν να περάσουν τον πορθμό του Κερτς, που είναι η μόνη διόδος ανάμεσα στη Μαύρη Θάλασσα και στην Αζοφική. Αυτό προκάλεσε μεγάλη ένταση στην περιοχή με τον πρόεδρο της Ουκρανίας κ. Ποροσένκο να κηρύσσει το στρατιωτικό νόμο για ένα μήνα και να καλεί το NATO να στείλει πολεμικά πλοία στην Αζοφική και τον κ. Πούτιν να εγκαθιστά και άλλους πυραύλους στην Κριμαία.

Η Ουκρανία κατηγορεί τη Ρωσία για παραβίαση της συμφωνίας του 2003 που κατοχύρωνε καθεστώς συγκυριαρχίας Ρωσίας και Ουκρανίας στην Αζοφική με ελεύθερο διάπλου από τον πορθμό Κερτς και το Κρεμλίνο να απαντά ότι μετά την επιστροφή της Κριμαίας στη μητέρα Ρωσία η συμφωνία ακυρώθηκε, υπενθυμίζοντας ότι αυτό το έχει αποδεχθεί και η ίδια η Ουκρανία, αφού το Σεπτέμβριο ζήτησε άδεια για παρόμοια ενέργεια.

Οι δυτικοί αρκέστηκαν σε ρητορικές δηλώσεις αλληλεγγύης. Η ΕΕ απέρριψε τις αξιώσεις των Βαλτικών χωρών και της Πολωνίας για πρόσθετες κυρώσεις σε βάρος της Ρωσίας, το NATO αρνήθηκε την αποστολή πολεμικών πλοίων στην Αζοφική, υπενθυμίζοντας τη ναυτική του παρουσία σ' αυτή, με πολεμικά πλοία της Βουλγαρίας, της Ρουμανίας και της Τουρκίας.

Ο κ. Τραμπ ακύρωσε την επίσημη συνάντηση με τον κ. Πούτιν

που είχε προγραμματιστεί στο περιθώριο της Συνόδου G20 και περιορίστηκε σε μια άτυπη ολιγόλεπτη συνομιλία μαζί του και ο εκπρόσωπος του Λευκού Οίκου δήλωσε ότι η συνάντηση αυτή θα πραγματοποιηθεί μόνο αν απελευθερωθούν τα ουκρανικά πλοία.

Διεθνείς αναλυτές εκτιμούν ότι ο κ. Ποροσένκο προκάλεσε την κρίση για να την εκμεταλλευτεί εκλογικά και να ανατρέψει το εις βάρος του κλίμα εν όψει των προεδρικών εκλογών και για να αποτρέψει το φιλορωσικό κλίμα που δημιουργείται από πολλούς ευρωπαίους και να τους παρασύρει σε σύγκρουση με τη Ρωσία.

Την 1 Δεκεμβρίου η κ. Μέρκελ και ο κ. Πούτιν συναντήθηκαν, στο περιθώριο της Συνόδου G20 και συνεφώνησαν για συνομιλίες με τη συμμετοχή Ουκρανίας και Γαλλίας.

Κατόπιν όλων αυτών η κρίση θα εκτονωθεί σύντομα, χωρίς να αποκλείεται η δημιουργία κάποιου άλλου επεισοδίου από τον κ. Ποροσένκο στην Ανατολική Ουκρανία.

8 ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

α. Συρία

Η επίθεση του στρατού του Άσαντ κατά του Ιντλίμπ απεφεύχθη κατόπιν της συμφωνίας της 17 Σεπτεμβρίου μεταξύ των κ.κ. Πούτιν και Ερντογάν για δημιουργία αποστρατιχοποιημένης ζώνης 15-20 χιλιομέτρων από την οποία θα απεμακρύνοντο, με ευθύνη της Τουρκίας, όλες οι τρομοκρατικές ομάδες και τα βαρέα όπλα.

Στις 29 Οκτωβρίου ο Σύρος Υπουργός Εξωτερικών δήλωσε ότι η Τουρκία δεν εφαρμόζει τη συμφωνία, αλλά ο εκπρόσωπος του Κρεμλίνου, σχολιάζοντας τη δήλωση του Σύρου ΥΠΕΞ, ανέφερε ότι η Τουρκία κάνει ότι μπορεί για να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της και παρ'ότι δεν πηγαίνουν όλα όπως έχουν σχεδιαστεί, η συμφωνία θα υλοποιηθεί.

Η δήλωση αυτή αποδεικνύει τις στενές σχέσεις Ρωσίας και Τουρκίας. Ο κ. Πούτιν πλέον στηρίζει φανερά περισσότερο τον κ. Ερντογάν έναντι του κ. Άσαντ, ενώ λίγο ενωρίτερα συνέβαινε το αντίθετο.

Στις 27 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε στην Κωνσταντινούπολη συνάντηση του κ. Ερντογάν με την κ. Μέρκελ και του κ.κ. Μακρόν και Πούτιν για το Συριακό, κατά την οποία συμφώνησαν για τη συγκρότηση επιτροπής, η οποία θα συντάξει το νέο Σύνταγμα της Συρίας προκειμένου να ανοίξει ο δρόμος για πολιτική λύση, μέσω εκλογών.

Στις 27-28 Οκτωβρίου το τουρκικό πυροβολικό προσέβαλε την κουρδική πόλη Κομπάνι ανατολικά του Ευφράτη ποταμού, με αποτέλεσμα οι Κούρδοι να διακόψουν τις επιχειρήσεις κατά των τζιχαντιστών.

Στις 30 Οκτωβρίου ο κ. Ερντογάν δήλωσε πως αυτό ήταν η αρχή μιας επιχειρήσεως για την καταστροφή της τρομοκρατικής δομής ανατολικά του Ευφράτη.

Τα πιο πάνω ανησύχησαν τις ΗΠΑ, οι οποίες, εκτός από τις τηλεφωνικές συστάσεις του κ. Τραμπ προς τον κ. Ερντογάν, προέβησαν στην εγκατάσταση παρατηρητηρίων κατά μήκος της συνοριογραμμής για να αποτρέπουν τις ενέργειες των Τούρκων και προειδοποίησαν με δήλωση του Πενταγώνου ότι δεν είναι επιτρεπτή καμία μονομερής στρατιωτική ενέργεια στη Β.Α. Συρία.

Ο κ. Ερντογάν, με τη βοήθεια του κ. Πούτιν, έχει εξελιχθεί σε σοβαρό παράγοντα για την επίλυση του συριακού εξυπηρετώντας τα συμφέροντα της Τουρκίας. Στόχος του είναι η αποτροπή της δημιουργίας ανεξαρτήτου Κουρδιστάν δια εκδιώξεως των Κούρδων ανατολικά του Ευφράτη, αλλά και της δημιουργίας ζώνης ασφαλείας, εντός του συριακού εδάφους, κατά μήκος των τουρκοσυριακών συνόρων ανατολικά του Ευφράτη. Αυτό βέβαια

θα εξαρτηθεί από τη στάση των Αμερικανών, οι οποίοι επί του παρόντος είναι αρνητικοί, αλλά με τον κ. Τραμπ δεν μπορεί να είναι κανένας σίγουρος.

β. Ισραήλ - Παλαιστίνη

Στις 27 Νοεμβρίου ο Πρέσβης του Ισραήλ στα Ηνωμένα Έθνη δήλωσε ότι οι ΗΠΑ επεξεργάζονται ειρηνευτικό σχέδιο για το Παλαιστινιακό, το οποίο θα παρουσιάσουν στις αρχές του 2019, χωρίς να έχουν κοινοποιήσει λεπτομέρειες μέχρι τώρα.

Στις 23 Νοεμβρίου επετεύχθη εκεχειρία στη Γάζα, με τη μεσολάβηση της Αιγύπτου και τερματίστηκαν οι συγκρούσεις που άρχισαν το Μάρτιο και είχαν εξελιχθεί στις σφοδρότερες από το 2014.

Στην επομένη παρητήθη ο ΥΕΘΑ κ. Λίμπερμαν διαφωνώντας με την εκεχειρία και κατηγορώντας τον κ. Νετανιάχου ως πολύ ήπιο.

γ. Ιράν

Στις 5 Νοεμβρίου ο κ. Τραμπ επανέφερε τις κυρώσεις κατά του Ιράν, που είχαν αρθεί από τον κ. Ομπάμα μετά τη Διεθνή Συμφωνία του 2015, τις οποίες δεν θα εφαρμόσουν, όπως είχαν προαναγγείλει, η ΕΕ, η Ρωσία και η Κίνα, προκειμένου να κρατηθεί το Ιράν εντός της Συμφωνίας και να μην αποχωρήσει, όπως ζητούν οι σκληροπυρηνικοί από τον κ. Ροχανί, ο οποίος ανθίσταται επί του παρόντος έχοντας και τη στήριξη του κ. Χαμανεΐ.

Ο κ. Τραμπ επιδιώκει με τις κυρώσεις, αλλαγή καθεστώτος στο Ιράν, αλλά οι αντιδράσεις που προκαλεί ο τρόπος ενέργειάς του, ενδέχεται να μην οδηγήσουν σε φιλοαμερικανική κυβέρνηση, αλλά σε ένα αντιαμερικανικό καθεστώς τύπου Αχμαντιζενάντ, οπότε η κατάσταση θα γίνει χειρότερη.

δ. Σαουδική Αραβία

Στις 25 Οκτωβρίου ο Γενικός Εισαγγελέας ανακοίνωσε ότι η

δολοφονία του Κασόγκι ήταν προμελετημένη και ότι οι ένοχοι θα τιμωρηθούν, ενώ μέχρι τότε το καθεστώς δήλωνε ότι αγνοεί τη δολοφονία.

Παρόλο που όλοι είναι πεπεισμένοι ότι για τη δολοφονία ευθύνεται ο πρίγκιπας Σαλμάν, υποκρίνονται ότι δεν έχουν αδιάσειστα στοιχεία, προκειμένου να μη διαταράξουν, για λόγους συμφέροντος, τις σχέσεις τους με το Ριάντ.

Στις 30 Νοεμβρίου ο κ. Τραμπ, παρά τις αντιδράσεις ακόμη και της Γερουσίας, συμφώνησε για την πώληση όπλων στο Ριάντ αξίας 15 δις δολαρίων.

9. ΑΣΙΑ

α. Κίνα

Την 1η Δεκεμβρίου συναντήθηκαν στο πλαίσιο της Συνόδου της G20 στο Μπουένος Άϊρες οι κ.κ. Τραμπ και Σι, όπου ο κ. Τραμπ δεσμεύτηκε να αναβάλει για 90 ημέρες την έναρξη επιβολής των κυρώσεων, εντός των οποίων θα πρέπει να έχει επιτευχθεί συμφωνία για τις εμπορικές τους σχέσεις και ο κ. Σι ότι η Κίνα θα αγοράσει μια ποσότητα αμερικανικών προϊόντων των τομέων γεωργίας, ενέργειας και βιομηχανίας. Εάν στο διάστημα αυτό αποτύχουν οι διαπραγματεύσεις, οι ΗΠΑ θα επιβάλουν δασμό 25% σε κινεζικά προϊόντα 200 δις δολαρίων και η Κίνα θα απαντήσει ανάλογα.

β. Κορέα

Στις 3 Νοεμβρίου το ΥΠΕΞ της Β. Κορέας ανακοίνωσε ότι, αν οι ΗΠΑ δεν άρουν σύντομα τις οικονομικές κυρώσεις, η χώρα του θα συνεχίσει το πυρηνικό της πρόγραμμα.

Στις 13 Νοεμβρίου οι New York Times αποκάλυψαν, με δημοσίευσμά τους, ότι η Β. Κορέα αναπτύσσει βαλλιστικούς πυραύλους σε 16 νέες Βάσεις τις οποίες γνωρίζουν οι μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ, αλλά ο κ. Τραμπ υποκρίνεται ότι όλα βαίνουν καλώς, προκειμένου να παρουσιάσει τη συμφωνία ως διπλωματική του επιτυχία.

Σας παραθέτουμε τις διάφορες δραστηριότητες του Ινστιτούτου ταξινομημένες στους παρακάτω τομείς, όπως ακριβώς ενημερώνονται κάθε εβδομάδα τα μέλη μας και αφορούν το χρονικό διάστημα από 1 Οκτωβρίου έως 13 Δεκ 2018.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Στις 6 Δεκ., μετά συζητήσεις, τροποποιήσεις, προτάσεις, εγκρίθηκε ο Πίνακας Δράσεων για το 2019.

ΝΕΑ ΜΕΛΗ - ΔΡΑΣΕΙΣ ΜΕΛΩΝ

-Ενεγράφησαν νέα μέλη, τα εξής χρονικά:

11/10 Χατζηαθανασίου Θ. Αντιπτεράρχος (Ι) ε. α.

25/10 Καραντζούλης Γ., Απόφοιτος Παν/μίου Κρήτης

25/10 Ηλιόπουλος Δ.Πρέσβυς ε. τ.

25/10 Τσιρογιάννη Χ.Νομικός.

22/11 Γιδάρακος Κ. Άνχης ε. α. (ΔΒ)

22/11 Αποσπώρης Π. Σμήναρχος ε. ε.

6/12 Κανελλόπουλος Αν.-Νικ. Βαθμοφόρος της ΕΛΑΣ.

6/12 Αργυρίδης Α. Τοπογράφος Μηχανικός

6/12.Τσόγκας Γ. Υποναύαρχος ε. α. (ΠΝ)

-Οι Σπουδαστές Βασιλακάκου Μαρία, Γεωργόπουλος Γεώρ. και Κωστής Γεώρ., οι οποίοι δεν ανανέωσαν την εγγραφή τους μετά 1 έτος, διεγράφησαν.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΜΕΛΩΝ

Από τα Μέλη μας υποβλήθηκαν οι παρακάτω προτάσεις προς το Δ Σ, για τις οποίες άλλες επεξεργάζονται και για άλλες έχουν ξεκινήσει οι διαδικασίες υλοποίησης.

-Μπασαράς: Συμμετοχή μελών και ανάληψη καθηκόντων, για την υλοποίηση του Προγραμματισμού Δράσεων του 2019. Διερεύνηση δυνατότητας συνεργασίας των Mediterranean College και Metropolitan College, με το ΕΛΙΣΜΕ. Άνοιγμα» προς την Εκκλησία της Ελλάδος.

-Χατζόπουλος: Διερευνητικές επαφές με τον Ρ/Φ σταθμό HELLAS FM στις ΗΠΑ, με σκοπό τη συνεργασία.

-Φωτίου.: Συγκρότηση ομάδας, για λήψη επαφής με τον απόδημο Ελληνισμό αρχικά και ακολούθως δυνατότητα συνεργασίας.

-Μαρκόπουλος Ευδ. Λήψη επαφής, με ανάλογα ινστιτούτα της Κύπρου, του Ισραήλ και της Αιγύπτου, προς επίτευξη συνεργασίας

ΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τροποποιήσεις Άρθρων του ΚΕΛ για βελτίωση λειτουργίας ΕΛΙΣΜΕ.

-Το Ινστιτούτο, λόγω των εορτών των Χριστουγέννων, κλειστό από Παρασκευή 21/12/18 έως και Δευτέρα 7/1/19.

ΔΩΡΕΕΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

-Το μέλος ΔΣ κ. Δουδούμης Γεώρ. το βιβλίο «The Turkish crime if our century» και ανά ένα αντίτυπο των νέων βιβλίων του «Οι μεγάλοι σταθμοί της Βαλκανικής Ιστορίας, 1683-2018» και «Η Γιουγκοσλαβική Αποσύνθεση (1991-2018)».

-Το μέλος κ. Μπράτση Νικολ. τα βιβλία «Άγωνα Γραμμή» και «Το Χρονικό της Βεργίνας».

ΗΜΕΡΙΔΕΣ – ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

Ημερίδα 12/10 με το Γραφείο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Η προγραμματισθείσα Ημερίδα με θέμα «Συζήτηση για τις τρέχουσες εξελίξεις στα θέματα άμυνας και ασφάλειας στην Ε Ε», αναβλήθηκε και προγραμματίστηκε για τις 19 Φεβ. 2019.

Εσπερίδα 7/11

Την Τετάρτη 7 Νοε. ώρα 1800 πραγματοποιήθηκε στο ΕΛΙΣΜΕ Εσπερίδα με θέμα «Ο Κυβερνοπόλεμος στον Θαλάσσιο Χώρο», σε συνδιοργάνωση με το Τμήμα Θαλάσσιας Στρατηγικής (ΤΘΣ) επιτυχώς.

Εσπερίδα 4/12

Την Τρίτη 4 Δεκ. ώρα 1800 πραγματοποιήθηκε στο Πολεμικό Μουσείο Εσπερίδα με θέμα «Εξελίξεις στην Ανατολική Μεσόγειο. Ο ρόλος της θαλάσσιας ισχύος», σε συνδιοργάνωση με το ΤΘΣ.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

Σεμινάριο με NYC 10/10-7/11

Πραγματοποιήθηκε με θέμα «Ευρωπαϊκή Πολιτική και το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης», σε συνδιοργάνωση με το New York College (NYC).

Σεμινάριο με NYC 14/11-12/12

Πραγματοποιήθηκε με θέμα «Θέματα Ασφάλειας και Άμυνας Εθνικού Ενδιαφέροντος», σε συνδιοργάνωση με το NYC, με πολύ επιτυχία.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ «ΜΕΣ»

Στις 26 και 27 Νοε. πραγματοποιήθηκε στο Πολεμικό Μουσείο, το Συνέδριο Υψηλής Τεχνολογίας με θέμα «Μη Επανδρωμένα Συστήματα (US), Ανάπτυξη-Χρήση-Αντιμετώπιση στους Τομείς Άμυνα-Ασφάλεια», το οποίο διοργάνωσε το ΕΛΙΣΜΕ, υπό την αιγίδα του ΓΕΕΘΑ. Τα 23 άκρως ενδιαφέροντα θέματα από αντίστοιχους Εισηγητές, Αξκούς των ΕΔ, Καθηγητές Πανεπιστημίων και Στελέχη Επιχειρήσεων, ικανοποίησαν πλήρως το άνω των 350 ατόμων ακροατήριο.

ΛΟΙΠΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Πρόγραμμα «ΑΤΛΑΣ»

Υπήρξε αρχική ενημέρωση από την ΥΔΗΣ κ Παναγιωτοπούλου σχετικά με το «Σύστημα Κεντρικής Υποστήριξης της Πρακτικής άσκησης Φοιτητών ΑΕΙ, ΑΤΛΑΣ», τις προϋποθέσεις ένταξης, δυνατότητας άσκησης, παρεχόμενες βεβαιώσεις στους Φοιτητές, προσδοκώμενα οφέλη του ΕΛΙΣΜΕ, ως Φορέας υποδοχής σ' αυτό το Σύστημα. Σε προσεχές ΔΣ θα εκτεθούν εγγράφως και αναλυτικά όλοι οι παράγοντες για την ενεργοποίησή του, προς λήψη σχετικών αποφάσεων.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

-Ο Πρόεδρος την 3/10 στα γραφεία μας έδωσε 20' συνέντευξη προς το Ρ/Τ δίκτυο TRT, με θέμα «Ε/Τ σχέσεις-Τρόποι βελτίωσης αυτών»

-Την 13 Δεκ. πραγματοποιήθηκε η καθιερωμένη «Συνάντηση γνωριμίας με τα Νέα Μέλη», με παρουσία 14 μελών, άκρως εποικοδομητική.

ΟΜΙΛΙΕΣ

4/10 κ. Γάδης Κάρ. Πρέσβης ε. τ. με θέμα «Ο Αποσταθεροποιητικός ρόλος της Τουρκίας στα Βαλκάνια και Ν.Α. Μεσόγειο».

18/10 «Πλωτότητα Αξιού ποταμού», με ομιλητές τους κ. Γρίβα Κ. και Φίλη Γ. και Συντονιστή τον κ. Μπαλτζώη Ι.

25/10 κ. Δουδούμης Γεώρ. μέλος ΔΣ, «Οι μεγάλοι σταθμοί της Βαλκανικής Ιστορίας, 1683-2018», με θέμα ομότιτλο βιβλίου του.

1/11 κ. Μπράτση Νικολ. Αρχαιολόγος, μέλος ΕΛΙΣΜΕ, με θέμα «Περί ελληνικότητας μνημείων –προσώπων».

8/11κ. Νικητάκος Νικήτας, Καθηγητής Παν/μίου Αιγαίου, με θέμα «Επαναστατικές Τεχνολογίες στις Ε.Δ. και νέες μορφές στρ.Ηγεσίας» 15/11 κ. Απόκης Δημ Δημοσιογράφος- Πολιτικός Αναλυτής, με θέμα «Ελληνοαμερικανικές σχέσεις, διείσδυση στα εσωτερικά της USA Administration και ο ρόλος της Ομογένειας».

22 /11 κ. Ζαχαρόπουλο Ά. Επίτιμος Δντής Ευρωπαϊκής Επιτροπής, με θέμα «Σκέψεις για το παρόν και το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος

Ο Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος δημοσιοποίησε την πρώτη μορφή της Ιστορίας του Ελληνικού Έθνους, το 1853.

Στους περισσότερους λογίους επικρατούσε η άποψη ότι η Βυζαντινή Αυτοκρατορία ήταν ένα εκφυλισμένο κράτος, στο οποίο κυριαρχούσε η θρησκοληψία και η δεισιδαιμονία. Μια άλλη μερίδα ιστορικών, με κύριο εκπρόσωπο τον Κ. Τσοποτό, θεωρούσαν ότι οι ελληνικές κοινότητες ήταν προϊόν του οθωμανικού φορολογικού συστήματος και ότι δεν υπήρχε κανένας συνδυαστικός κρίκος ανάμεσα στις κοινότητες του Βυζαντίου και της Νεότερης Ελλάδας. Ο Παπαρρηγόπουλος αντέκρουσε αυτές τις απόψεις με επιχειρήματα, εξετάζοντας κυρίως τον λαϊκό πολιτισμό, δηλαδή τα έθιμα, τη γλώσσα και τόσα άλλα ζητήματα!..

Ο Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος (1815-1891) ήταν ένας μεγάλος ιστορικός και συγγραφέας. Γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη. Ο πατέρας του, ο τραπεζίτης Ιωάννης Παπαρρηγόπουλος, σκοτώθηκε από τους Τούρκους, μαζί με άλλα μέλη της οικογένειάς του, μόλις κηρύχτηκε η ελληνική επανάσταση. Η μητέρα του Κωνσταντίνου, για να αποφύγει τους διωγμούς, αναγκάστηκε να καταφύγει στην Οδησό της Ρωσίας, όπου ο μικρός Κωνσταντίνος έκανε τις πρώτες του σπουδές. Μετά την απελευθέρωση της Ελλάδας η οικογένεια Παπαρρηγόπουλου εγκαταστάθηκε στην ελεύθερη χώρα και ο Κωνσταντίνος παρακολούθησε μαθήματα στη σχολή της Αίγινας, ενώ αργότερα πήγε στη Γαλλία και στη Γερμανία για πανεπιστημιακές σπουδές.

Με την επιστροφή του άρχισε και η συγγραφική του δράση, στην αρχή ερασιτεχνικά. Ξεκίνησε με ιστορικές μονογραφίες και μεταφράσεις ιστορικών διδακτικών εγχειριδίων. Το 1849 έγινε γνωστός με το έργο «Το τελευταίον έτος της ελληνικής ελευθερίας» και διορίστηκε έκτακτος καθηγητής της ιστορίας στο πανεπιστήμιο της Αθήνας. Το 1853 δημοσίευσε ένα μικρό τόμο με τίτλο «Ιστορία του Ελληνικού Έθνους από των αρχαιο-

τάτων χρόνων μέχρι της σήμερον». Από το 1860 ως το 1872 δημοσίευσε, σε πέντε τόμους, το γνωστό ιστορικό έργο με τον τίτλο «Ιστορία του Ελληνικού Έθνους». Το 1855 έγινε τακτικός καθηγητής στο πανεπιστήμιο και την ίδια χρονιά δημοσίευσε το έργο του «Περί της αρχής και διαμόρφωσης των φυλών του αρχαίου Ελληνικού Έθνους». Ως το θάνατό του ο Παπαρρηγόπουλος καταγινόταν με τη συγγραφή ιστορικών άρθρων και έργων.

Ο Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος συνέδεσε ιστορικά την αρχαιότητα με τη νεότερη Ελλάδα μέσω του Βυζαντίου. Τις ίδιες απόψεις είχε υποστηρίξει νωρίτερα ο ιστορικός Σπυρίδων Ζαμπέλιος, στην εισαγωγή του στον τόμο της έκδοσης των δημοτικών τραγουδιών, το 1852, καθώς επίσης και ο Βρετανός George Finlay το 1851 στο *"History of Greece, from its Conquest by the Crusaders to its Conquest by the Turks"* και ο Γερμανός Τσινκάιτσεν.

Σύμφωνα με τον Παπαρρηγόπουλο, ο ελληνισμός δεν έσβησε ολοκληρωτικά με την ήττα των Ελλήνων από τους Ρωμαίους το 146 π.Χ., αλλά συνέχισε να υπάρχει και μάλιστα κατόρθωσε να αναγεννηθεί με τη σύσταση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, η οποία δεν ήταν εκφυλισμένο υπόλειμμα του Ανατολικού Ρωμαϊκού κράτους, αλλά αποτελούσε την αναβίωση του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού!

Ως εναρκτήριο σημείο του Νέου Ελληνισμού προσδιόρισε το 1204, δηλαδή την άλωση της Κωνσταντινούπολης από τους Φράγκους της Δ΄ Σταυροφορίας.

Διαφώνησε ριζικά με τον ιστορικό Γιάκομπ Φίλιπ Φαλμεράνερ, ανατρέποντας με ισχυρά τεκμήρια την επιχειρηματολογία του ξένου ιστορικού, ο οποίος στο έργο του *Ιστορία της χερσονήσου του Μωρέως κατά τον μεσαίωνα (1830 και 1836)* υποστήριζε ότι ο ελληνικός πληθυσμός είχε εξαφανιστεί τον 6ο αι. μ.Χ., ύστερα από την κάθοδο σλαβικών φυλών, επομένως οι νεότεροι Έλληνες δεν είχαν καμία φυλετική συγγένεια με τους αρχαίους.